

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TESS GERRITSEN

Polisiye / Gerilim

KAYIP KIZLAR

4. BASKI

Kayıp Kızlar

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cerrah
Kemik Bahçesi
Mefisto Kulübü
Ruh Koleksiyoncusu
Buz Gibi Soğuk
Sessiz Kız
Hasat
Ucubeler

KAYIP KIZLAR

Orijinal adı: Girl Missing

© 1994, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Ayşegül Cebenoyan

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Martı Yayınları, 2012 (*Ruhundaki Zehirle Yüzleş* adıyla yayımlanmıştır)

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mart 2018

4. baskı / Nisan 2018 / ISBN 978-605-09-5037-3

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Erbil Kargı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kayıp Kızlar

Tess Gerritsen

Çeviren: Ayşegöl Cebenoyan

Yazarın önsözü

Gerilim romanı yazarı olarak ün kazanmadan yıllar önce romantik gerilim romanı yazarı olarak başka bir hayatım vardı. Kariyerime romantik ilişkilerin cinayetle aynı ağırlıkta olduğu öyküler yazarak başladığımı öğrenmek, polisiye romanlarımın hayranlarını şaşırtabilir. Bu öykülerimdeki karakterler, hem korkuyla hem de cinsel gerilimle boğuşuyorlardı. O sıralarda bir hastanede doktorluk yapıyordum. Çok fazla acı ve kalp kırıklığına tanık olduğum bir işim vardı. Günün sonunda, romantik romanlar okumak (ve yazmak) beni rahatlatıyordu.

Ama bu türden dokuz roman yazdıktan sonra, hikâyelerimde gerilim öğelerinin öne çıkmaya başladığını gördüm. Bir polisiye yazarına dönüşüyordum ve *Kayıp Kızlar*'da (ilk kez 1994'te *Peggy Sue Got Murdered / Peggy Sue Öldürüldü* adıyla basılmıştı) bu dönüşüm başlamıştı. Evet bu romantik bir roman. Ama aynı zamanda, başkarakteri adli tabibin, gizemli ölümler silsilesinin nedenini araştırmak zorunda olduğu bir polisiye roman. Bu romanın, bir türden başka bir türe adım atarken yazdığım bir “köprü” roman olduğunu düşünürüm.

Yakın zamanda günümüz okurları için güncellenen *Kayıp Kızlar* romanı, bir gün dönüşeceğim gerilim yazarına ilişkin fikir verecektir. Umarım geçmişe bakmaktan hoşlanırsınız!

Tess Gerritsen

Mayıs 2009

Vardiyasının başlamasına bir saat kala, orada olması gereken saatten bir saat önce ilk cesedi getirmişlerdi.

Kat Novak'ın günü, o ana kadar her zamankinden daha iyi geçiyordu. Arabası kontak anahtarını ilk çevirişinde çalışmıştı. Telegraph Caddesi'nde trafik rahattı ve hep yeşil ışığa denk gelmişti. Ofise, yediye beş kala girmeyi başarmıştı. Elinde reçelli kurabiyesi ve *Albion Herald* gazetesıyla suçluluk duymadan bir saat masasında tembellik yapabiliyordu. Ölüm ilanlarını atlamaya özen gösterdi. Büyük olasılıkla zaten hepsini biliyordu.

Sonra kapısının önünden siyah bir ceset torbası taşıyan bir sedye geçti. *Kahretsin!* diye düşündü. Otuz saniye içinde Clark kapısını vurup, ondan bir iyilik isteyecekti. Kat irkilererek sedyenin tekerleklerinin koridorda çıkardığı sesleri dinledi. Açılıp kapanan otopsi odası kapılarının gıcirtısını duydu, uzaktan tartışan erkek sesleri geldi. On saniye bekledi, on beş. Ve işte, tam da beklediği gibi, Clark'ın Reebok ayakkabılarının linolyum kaplama döşemede çıkardığı gıcirtıyı duydu.

Clark, kapı aralığından göründü ve "Günaydın Kat" dedi.

Kat içini çekti. "Günaydın Clark."

"Az önce birini getirdiler. İnanabiliyor musun?"

"Evet, *şu cürete bak!*"

"Saat çoktan yediye on geçti bile." Clark, yalvarma tonuyla "Bana bu iyiliği yapabilirsen..." dedi.

Kat, “Ama ben burada yokum ki” diyerek parmaklarına bulaşan böğürtlen reçelini yaladı ve “Saat sekize kadar, yalnızca senin hayal gücünün ürünüyüm” diye ekledi.

“Bu cesedin üzerinde çalışacak zamanım yok. Beth çocukları hazırladı ve çıkmak üzere, bense burada yine bir Jane Doe’ya yakalandım. Biraz insafli ol” dedi Clark.

“Bu ay üçüncü oluyor.”

“Ama benim bir ailem var. Onlarla zaman geçirmemi bekliyorlar. Sen özgürsün.”

“Doğru. Ben boşanmış bir kadınıym; geçici eleman değilim.”

Clark onun ofisine girdi ve koca kışını masasına dayayıp “Bu seferlik. Beth’le sorunlarımız var, biliyorsun ve bu tatilin doğru dürüst başlamasını istiyorum. Söz veriyorum bir gün bu iyiliğinin karşılığını veririm” dedi.

İçini çekerek *Herald*’ını katlayan Kat, “Tamam” dedi. “Elinde ne var bakalım?”

Clark, şimdiden beyaz önlüğünü çıkarıyordu. Tatil havasına geçtiği aşikârdı. “Jane Doe. Görünür bir travma yok. Vücut sıvılarını alacağın bir vaka. Sykes ile Ratchet yanındalar.”

“Onlar mı getirdi?”

“Hı hı. Yani üzerinde çalışacağın doğru dürüst bir polis raporu var.”

Kat ayağa kalktı ve doktor pantolonundaki pudraşekerlerini silkti. Koridora doğru yöneldikleri sırada Clark’a “Bana borçlusun” dedi.

“Biliyorum, biliyorum” diyen Clark, ofisine uğrayıp bin cebinin her birinden küçük bir zoka çıkan balıkçı ceketini aldı.

Kat, “Bize de birkaç tane alabalık bırak” dedi.

Clark gülümseyip ona el salladı. Asansöre doğru ilerlerken, “Maine’in vahşi doğasına gidiyorum. Haftaya görüşürüz” dedi.

Başa gelen çekilir diyen Kat, otopsi odasının kapısını açıp içeri girdi.

Hâlâ mühürlü plastik torbada duran ceset, otopsi masasının üzerindeydi. Lokal acil servis kıdemlileri Komiser Lou Sykes ve Komiser Yardımcısı Vince Ratchet onu bekliyorlardı. Versace'sinden cinayet mahallinde bile ayrılamayan siyah komiser Sykes, takım elbise ve kravatıyla her zamanki gibi iki dirhem bir çekirdekti. Ortağı Vince Ratchet ise onun tam tersine hızlı diyetlerin daimi adayıydı. Ratchet, büyülenmiş gözlerle rafta duran bir kavanozdaki numuneye bakıyordu.

Kavanozu göstererek “Tanrı aşkına bu nedir?” diye sordu. Sevgili Vince; aptal gibi görünmekten hiç korkmazdı.

“Bir akciğerin sağ orta lobu” diye cevap verdi Kat.

“Bunun beyin olduğunu sanmıştım” dedi Ratchet.

Sykes gülerek, “İşte bu nedenle o doktor; sen de gerzek bir polissin” dedi ve kravatını düzelterek “Bunu Clark yapmıyor mu?” diye sordu.

Kat eline bir çift eldiven geçirdi. “Korkarım ben yapıyorum.”

“Senin vardiyın sekizde başlıyor zannediyordum.”

“Hiç sorma!” Kat, otopsi masasına gidip torbaya göz attı. Her zamanki gibi, siyah plastiğin arkasındakini ortaya çıkaracak fermuarı açmak için isteksizdi. *Bunun gibi kaç torba açtım acaba?* diye düşündü. Yüz, iki yüz? Her birinin kendi korku hikâyesi vardı. Fermuarı açmak; içindekileri ortaya çıkarmak işin en zor kısmıydı. Beden bir kez ortaya çıkarıldığında, görüntünün ilk şokunu atlattığında, bir bilim insanı soğukkanlılığıyla çalışabilirdi. Ama o ilk karşılaşma, o ilk tepki her zaman tamamen duygu yüklüydü; üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir şeydi.

“Peki arkadaşlar, buradaki hikâye ne?” diye sordu Kat.

Ratchet öne doğru geldi ve not defterini açtı. O not defteri, kolunun bir uzantısı gibiydi. Kat onu elinde not defteri olmadan hiç görmemişti. “Beyaz kadın, kimliği yok, yirmi-otuz yaşlarında. Ceset bu sabah saat dört civarında Güney

Lexington'da bulunmuş. Görünürde bir travma yok. Tanık yok. Hiçbir şey yok.”

Kat, “Güney Lexington” deyip kafasında mahalleyi canlandırdı. O bölgeyi çok iyi bilirdi; yolları, çıkmaz sokakları, dikenli telle çevrilmiş çocuk bahçelerini. Ve bütün bunların üstüne heyula gibi çöken, yirmi katlı beton mezar taşlarını andıran tatsız yedi bina. “Project mi?” diye sordu.

“Başka neresi olabilir?”

“Kim bulmuş?”

“Belediyenin çöp kamyonu” dedi Sykes. “İki Project binasının arasındaki koridordaydı, bir çöp konteynırına sıkıştırılmış gibi.”

“Oraya götürülmüş gibi mi yoksa orada ölmüş gibi mi?”

Sykes, Ratchet’a baktı. “Olay yerine ilk sen gittin. Ne dersin Vince?”

“Bana orada ölmüş gibi geldi. Orda öylesine yatmış, sanki konteynırın kenarına kıvrılmış ve bu dünyayı terk etmiş.”

Artık zamanı gelmişti. Kendisini o ilk bakışa hazırlanmak için toparlayan Kat, fermuara uzandı ve torbayı açtı. Sykes ile Ratchet, Kat’in bastırmak zorunda kaldığı içgüdüsel bir tepkiyle birer adım geri çekildiler. Fermuar açıldı ve plastik, cesedi açıkta bırakarak düştü.

Kötü değildi; en azından ceset bütünlüğünü korumuş gibi görünüyordu. Bugüne kadar görmüş olduğu bazı cesetlerle kıyaslandığında bunun durumu gerçekten mükemmeldi. Kadının saçları oksijenle sarartılmıştı; aşağı yukarı otuzunda, belki daha gençti. Yüzü mermer gibi görünüyordu, solgun ve soğuk. Üzerinde mor, uzun kollu, polyester karışımı bir süveter; rugan kemerli, kısa, siyah bir etek; siyah külotlu çoraplar ve yepyeni Nike ayakkabılar vardı. Tek takısı, ucuzcu bir mağazadan alınmış arkadaşlık yüzüğü ve hâlâ çalışan Timex marka bir saatti. Ölü katılığı, uzuvlarını cenin pozisyonuna yakın bir biçimde dondurmuştu. Her iki elini de haya-

tının son dakikalarında bir spazm geçirmiş gibi sımsıkı yumruk yapmıştı.

Kat birkaç fotoğraf çekti, sonra bir ses kayıt cihazı aldı ve dikte etmeye başladı. “Maktul, beyaz kadın. Sarışın, Güney Lexington’da bir ara sokakta bulunmuş. Yaklaşık dört sıfır sıfırda ...” Bundan sonra ne yapılacağını bilen Sykes ve Ratchet ceketlerini çıkardılar. İçinde çarşaf ve önlükler olan bir el arabasına uzanıp birer önlük aldılar; Sykes için orta beden, Ratchet için ekstra büyük beden. Arkasından eldivenler geldi. İkisi de prosedürü biliyorlardı; yıllardır polislik yapıyorlardı ve dört aydır ortaklıklar. Tuhaf bir çifttiler, Kat onların Abbott ile Costello’ya¹ benzediklerini düşündü. Yine de şu ana kadar birlikte çalışmayı becermiş görünüyorlardı.

Kat, elindeki kayıt cihazını bıraktı ve “Tamam arkadaşlar, bir sonraki adıma geçelim” dedi.

Soyma. Cesedi soymak için üçü birlikte çalıştılar. Ölü katılığı işlerini zorlaştırıyordu; Kat’in eteği kesmesi gerekmişti. Cesedin üstündeki giysiler bir kenara konulmuştu. Çorapların ve iç çamaşırlarının kızın yakın zamanda yaşamış olduğu bir cinsel ilişkiye dair kanıtlar için, daha sonra ayrıca incelenmesi gerekecekti. Sonunda ceset tamamen soyulduğunda Kat bir kez daha kamerayı eline aldı ve kanıt dosyasına koymak üzere birkaç fotoğraf daha çekti.

Şimdi sıra, işin uygulama kısmına, *House* dizisinde gösterilmeyen kısma gelmişti. Bazen yanıtlar ilk bakışta kendilerini açık ederdi. Ölümün zamanı, nedeni, nasıl olduğu, yöntemi. Doldurulması gereken boşluklar bunlardı. Ölüm nedeninin intihar ya da doğal nedenler olduğuna karar vermesi, Sykes ile Ratchet’ı sevindirecek; cinayet olduğuna karar vermesiye tam tersine yol açacaktı.

Maalesef bu sefer Kat onlara çabuk bir cevap veremiyordu.

1. William “Bud” Abbott ve Lou Costello, ABD’de 1940’lar ve 1950’lerde popüler olan, biri ince ve uzun diğeri kısa ve şişman komedi ikilisi. (ç.n.)

Ölüm saatine ilişkin bilinçli bir tahmin yapabilirdi. *Livor mortis*, yani ölümden sonra bedende oluşan renk değişikliği sona ermemiştir. Bu, ölümden sonra geçen zamanın sekiz saatte az olduğunu düşündürüyordu. Moritz formülü kullanıldığında beden sıcaklığı, ölümün gece yarısı civarında gerçekleştiğini gösteriyordu. Ama ölüm nedeni?

Kat, “Kesin bir şey yok, arkadaşlar. Kusura bakmayın” dedi.

Sykes ile Ratchet hayal kırıklığına uğramış görünseler de hiç şaşırmamışlardı.

Kat, “Vücut sıvılarını beklememiz gerekecek” dedi.

“Ne kadar?”

“Ben vücut sıvılarından numune toplayacağım ve bugün eyalet laboratuvarına göndereceğim. Ama ellerinde birkaç haftalık iş var.”

Sykes, “Burada birkaç test yapamaz mısınız?” diye sordu.

“Gaz kromatografisi ve ince tabaka kromatografisiyle tarama yapacağım, ama bu incelemeler kesin bir sonuç vermez. Kesin ilaç tanısının eyalet laboratuvarında konulması gerekir.”

Ratchet, “Bütün bilmek istediğimiz, cinayet olasılığının olup olmadığı.”

Kat, “Cinayet olasılığı her zaman var” dedi. Kafadan başlayarak dış muayenesini sürdürdü. Burada travma izi yoktu; kafatası bütünlüğünü koruyor, kafa derisi zedelenmemiş gibi görünüyordu, kırık yoktu. Sarı saçlar dağınık ve kirliydi; belli ki kadın günlerdir saçını yıkamamıştı. Kat gövdede ölüm sonrası değişiklikler dışında bir iz göremedi. Ama sol kol dik katini çekti. Bu kolda bileğe doğru kıvrılarak inen uzun bir yara dokusu vardı.

Kat, “İğne izleri ve taze bir iğne deliği yarası” dedi.

“Yine bir keş” diyerek içini çekti Sykes. “İşte ölüm nedeni-miz. Muhtemelen aşırı doz.”

Kat, “İğnesinde hızlı bir analiz yapabiliriz. Malzemeleri nerde?” diye sordu.

Ratchet başını salladı. “Bulamadım.”

“Bir iğnesi, enjektörü olmalı.”

“Baktım, göremedim” dedi Ratchet.

“Cesedin yanında herhangi bir şey buldun mu?”

Ratchet, “Hiçbir şey” dedi. “Cüzdan yok, kimlik yok, hiçbir şey.”

“Olay yerine ilk kim gitti?”

“Önce devriye polisi, sonra da ben.”

“Yani elimizde taze iğne izleri olan bir keş var, ama iğne yok.”

“Belki iğneyi başka bir yerde yapmış, sonra da ara sokağa girmiş ve ölmüştür” dedi Sykes.

“Mümkün.”

Ratchet, kadının eline bakıyordu. “Bu nedir?” diye sordu.

“Ne nedir?”

“Kızın elinde bir şey var.”

Kat cesedin eline baktı. Gerçekten de kenetlenmiş parmakları arasından minicik pembe bir karton parçası görünüyordu. Sımsıkı kenetlenmiş parmakları ancak iki kişi birlikte açabildi. Açılan elden küçük, pembe, üzerinde altın sarısı kabartma harflerle “L’Etoile, Kaliteli Fransız Mutfağı. 221 Hilton Bulvarı” yazılı bir kibrit kutusu kaydı.

Sykes, “Kendi mahallesinde sayılmaz” diye yorumladı.

“Aaa, bu lokantanın güzel bir yer olduğunu duyuyorum. Orada yemeye hiçbir zaman param yetmez ama” dedi Ratchet.

Kat kibrit kutusunu açtı. İçinde kullanılmamış üç tane kibrit vardı. Ayrıca kutunun kapağına dolmakalemle bir telefon numarası karalanmıştı.

Kat, “Sizce bu yerel bir numara mı?” diye sordu.

“İlk rakamlara bakılırsa Surry Heights’tan. Bu da yine mahalle dışında” dedi Sykes.

Kat, “Tamam, hadi deneyip görelim” dedi. Sykes ile Ratc-
het onu seyrederken duvardaki telefona gidip numarayı çe-
virdi. Telefon üç kez çaldı, dördüncü çalıştan sonra telesekre-
ter devreye girdi. Boğuk bir erkek sesi duyuldu.

“Şu anda müsait değilim. Lütfen adınızı ve telefon num-
ranızı bırakın.”

Hepsi buydu. Ne sevimli bir müzik ne espriler; yalnızca o
kısa mesaj ve arkasından bip sesi.

Kat, “Ben Albion Tıp Merkezi’nden Doktor Novak. Lütfen
beni arayın. Sizinle konuşmak istediğim konu...” Durakla-
dı, elinde tanıdığı birinin cesedi olabileceğini belli etmek iste-
miyordu. Onun yerine “Lütfen beni arayın. Önemli bir konu”
deyip telefon numarasını bıraktı. Telefonu kapatıp iki polise
baktı. “Bekleyip kimin arayacağını görmemiz gerek. Bu arada
ikiniz de otopsi sırasında burada kalmak istiyor musunuz?”

Bu muhtemelen iki adamın da en son istedikleri şeydi
ama Kat cesede çeşitli iğneler saplar, femoral damardan kan,
gözden vitröz sıvı alır, alt karın duvarında açtığı delikten id-
rar çekerken irkilerek masanın yanında kalıp, gördüklerin-
den etkilenmiyormuş gibi durdular. Bir iğnenin göz küresini
delip geçişini izledikten sonra bıçak o kadar da korkunç gel-
miyordu. Kat eline Henckels bıçağı aldı; bu kez iki adam da
irkilmedi. Hatta bıçağıyla gövdeyi keser ve kaburga kemikle-
rini çatır çatır ayırıp göğüs kafesini açarken; odaya kan ve iç
organların kokusunu yayarken bile irkilmediler.

Organlar, göğsün içinde parlıyordu.

Kat bıçağını bıraktı ve eline daha hassas bir neşter aldı.
Boşluğa uzanırken eldivenli elleriyle bu organların ısılarına
baktı. Ne yaşayan bir organ gibi sıcaktılar ne de soğutucuya
girmiş bir cesedinkiler gibi soğuk. Tıpkı Goldilocks’un² dedi-
ği gibi, *Ne çok sıcak, ne çok soğuk; tam olması gerektiği gibi.*

2. Goldilocks ve Üç Ayı masalında, Goldilocks üç ayının yemeklerini tadar ve birinin çok sıcak, birinin çok
soğuk, birinin ise tam olması gereken ısıda olduğunu görür. (ç.n.)

Bu tanımlama, bir bahar akşamında, açıkta yatan bir ceset için uygundu. Ana damarlardan doğru keserek göğüs boşluğundan dışarı çektiği kalp ile akciğerleri çıkardı.

“Bu akciğerler oldukça ağır görünüyor” dedi ve tartıya koyarak göstergenin bu yorumunu doğrulamasını izledi.

Ratchet, “Ağırlaşmasına ne neden olabilir” diye sordu.

Kat, bronşlardan sızan köpük zerresini fark etti. “Köpüklü bir ödem var. Akciğerler sıvı dolu” dedi.

“Bunun anlamı nedir? Bir arka sokakta boğulmuş mu?”

“Bir anlamda boğulmuş. Ama sıvı kendi ciğerlerinden gelmiş. Köpüklü ödemin birçok nedeni olabilir.”

Sykes, “Aşırı doz uyuşturucu gibi mi?” diye sordu.

“Kuşkusuz. Aşırı doz narkotik alımından sonra böyle bir durum kesinlikle olabilir.”

Kat, kalbi keserek açtı ve odacıklarını inceledi. Sırlıklam olmuş ciğerler dışında, organlar genel olarak normal görünüyordu. Kalp damarları sağlıklıydı, karaciğerde, pankreasta ve bağırsaklarda bir hastalık yoktu. Mideyi kestiğinde hiç yiyecek artığı bulamadı. Yalnızca 20 cc safra sıvısı vardı.

Kat, “Boş bir mideyle ölmüş” dedi.

Sykes, “Baksana ne kadar sıska. Damarlarına pislik enjekte ederken yemek yemek, ikinci öncelik oluyor sanırım” dedi.

Kat, vajina ve rektuma geçti. Bu, otopsinin onu rahatsız eden aşamalarından biriydi. Ama bunun tek nedeni, odada iki adamın olmasıydı. Kat, dış genital organları incelerken ve vücut sıvılarından numune toplamak amacıyla vajinaya ilaçlı pamuk sokarken onlar da dikkatle izliyorlardı. Bu ona Jane Doe’nun mahremiyetinin ihlalinin ötesinde bir şey gibi geliyordu. “Cinsel saldırı izi görmüyorum” dedi.

Kat dikkatini kafaya yöneltti. Yüz, cesedin tüm parçaları içinde en kişisel ve tetkik etmesi en rahatsız edici olan bölümdü. Kat, o ana kadar kızın yüzüne yakından bakmaktan kaçınmıştı, ama artık mecburdu. Genç kadın hayattay-

ken güzel olabilirdi. Saçını yıkar, yüz kaslarını gülümseme ifadesi verecek biçimde canlandırırsan muhtemelen birçok erkeğin dikkatini çekerdi. Ama ölümle, çenesi sarkmış, ağzı iyice açılmış, kahvenin lekelediği dişleri ve açıkta kalmaktan kurumuş dili ortaya çıkmıştı. Bu, hiçbir sır ifşa etmeyen, boş bir yüzdü.

Kafatası da hiçbir sorularını yanıtlamadı. Kat kafatasını açmak için testereyle kesti. Beyinde ne kanama, ne inme, ne de travma izi vardı. Sağlıklı görünen, genç bir beyindi. Sahibine daha uzun yıllar hizmet etmeliydi. Oysa şimdi hayatı boyunca biriktirdiği anılarla birlikte içi formalin dolu bir kovaya atılmıştı. Ve bedenden geriye kalanlar da soğutulmuş bir çekmeceye girecek, ona kendisinden önce gelen çok sayıda teşhis edilmemiş kadınla aynı ad verilecekti.

Jane Doe.

O sabah daha geç bir saatte telefonu çaldığında, Kat masasında oturuyordu. Telefonu açıp cevap verdi: “Doktor Novak, Adli Tıp Uzman Yardımcısı.”

Bir adam, “Bana bir mesaj bırakmışsınız” dedi. Kat sesi hemen tanıdı. Telesekreterden duyduğu sestti. O derin ses tonu, şimdi kaygıyla keskinleşmişti. “Konu neydi?” diye sordu.

Kat hemen bir kâğıt kalem kapıp “Kiminle görüşüyorum?” diye sordu.

“*Beni* siz aradınız. Bilmeniz lazım.”

“Elimde yalnızca telefon numaranız var; adınız yok...”

“Peki numaramı nasıl buldunuz?”

“Bir kibrit kutusunda yazılıydı. Polis bu sabah morga bir kadın cesedi getirdi ve...”

Adam Kat’ın sözünü kesti ve “Derhal oraya geliyorum” dedi.

Kat, “Beyefendi adınızı anlayama...” Önce telefonun kapanma sesini duydu ardından da bir sinyal sesi geldi. *Hay aksi!* Ya gelmezse? Ya geri aramazsa?

Cinayet masasını aradı ve Sykes ile Ratchet’a mesaj bı-

raktı: “Hemen morga dönün.” Sonra da beklemeye başladı.

Öğlen resepsiyondan bir çağrı geldi. Sekreter, “Burada Bay Quantrell adında bir bey var. Kendisini beklediğinizi söylüyor. İçeri göndereyim mi?” diye sordu.

Kat, “Onunla orada konuşacağım. Hemen geliyorum” dedi.

Sokaktan geçen birini doğrudan doğruya morga sürüklemenin iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Şoka alışması için fırsat vermek gerekirdi. Ameliyathane giysilerinin üstüne beyaz bir gömlek giydi. Yakasında kahve lekesi vardı ama idare edecekti.

Asansörle bodrum kattan giriş katına çıkana kadar saçını derli toplu bir hale getirip yakasındaki isim etiketini düzeltti. Asansörden çıktı. Koridorun öbür ucundaki cam kapıdan gri renklerdeki kanepeler ve koltuklarıyla resepsiyon alanını görebiliyordu. Onun yaklaştığından habersiz, kanepenin önünde bir ileri bir geri volta atan bir adamı da görebiliyordu. Adam iyi giyimliydi. Güney Lexington’dan bir Jane Doe ile ilişkisi olabilecek birine benzemiyordu. Devetüyü ceketinin dikişi mükemmeldi; geniş omuzlarına tam oturuyordu. Sarımsı kahverengi pardösüsü kolundan sarkıyordu. Adam, sanki boğuluyormuşçasına kravatını çekiştiriyordu.

Kat cam kapıyı çekerek açtı ve içeri doğru yürüdü. “Bay Quantrell?”

Adam birden döndü ve ona baktı. Mükemmel bir şekilde kesilmiş buğday sarısı saçları ve Kat’ın daha önce hiç rastlamadığı bir göz rengi vardı. Gözleri ne tam mavi ne de tam griydi; bahar gökyüzü gibi değişken görünüyorlardı. Gözlerinin çevresinde birkaç karakter çizgisi, şakaklarında birkaç beyaz saç teli biriktirecek yaşlardaydı; kırklarının başında belki. Çenesi gerginlikle kenetlenmişti.

Kat elini uzatırken “Ben Dr. Novak” dedi. Adam onun elini otomatik olarak, hızlıca sıktı. Formaliteleri yerine getirip kurtulmak ister gibiydi.

“Adam Quantrell” dedi. “Telesekreterime mesaj bırakmışsınız.”

“Neden ofisime geçmiyoruz? Polis gelene kadar orada bekleyebilirsiniz...”

Adam Kat’ın sözünü kabaca kesti. “Polisin getirdiği bir kadınla ilgili bir şeyler söylemişsiniz.” Kat, bunun kabalık olmadığına karar verdi. Adam korkuyordu.

“Komiser Sykes’ı beklemek daha iyi olabilir. Durumu o açıklayabilir.”

“Siz neden açıklama yapmıyorsunuz bana?”

“Ben yalnızca adli tıp uzmanıyım Bay Quantrell. Açıklama yapamam.”

Adamın yönelttiği bakış sertti. Kat birden daha dik duruyor olmayı, daha uzun boylu olmayı, adamın bakışından bu kadar korkmamayı diledi. Adam, “Şu komiser Sykes, cinayet masasından değil mi?” diye sordu.

“Evet”

“O zaman bir cinayet şüphesi var.”

“Spekülasyon yapmak istemiyorum.”

“Ceset kimin?”

“Henüz elimizde bir kimlik yok.”

“O zaman bilmiyorsunuz.”

“Hayır.”

Adam durakladı. “Cesedi göreyim.” Bu bir rica değil, emir; ciddi bir emirdi.

Kat kapıya baktı, Sykes’ın ne zaman geleceğini düşündü. Adama tekrar baktığında kendisine zor hâkim olabildiğini fark etti. *Dehşet içinde. Soğutucu çekmecemde yatan bedenin, tanıdığı ve sevdiği birine ait olmasından çok korkuyor.*

Adam, “Beni bunun için aradınız değil mi? Onu teşhis edebilip edemeyeceğimi öğrenmek için” dedi.

Kat başıyla onayladı. “Morg aşağıda Bay Quantrell. Benimle gelin.”

Adam Kat'in yanında sessizce duruyordu. Güneşten yamış yüzü, floresan lambalarının altında solgun görünüyordu. Asansörle bodruma inerken de sessizdi. Kat bir kez ona baktı, adamın başka bir yere bakmaktan ve hâlâ sahip olduğu kontrolü kaybetmekten korkar gibi gözlerini dümdüz karşıya diktiğini gördü.

Adam asansörden indiklerinde yıpranmış duvarlara ve yorgun linolyum döşemeye göz atarak durakladı. Tepede titreyen floresan lambaları vardı. Bina eskiydi ve insan aşağıda, bodrumdaki dökülen boyalardan, çatlayan duvarlardan çürümeyi görebiliyor, kokusunu alabiliyordu. Bütün şehir çürürken, Sosyal Hizmetler'den çöp toplama servisine kadar bütün birimler küçülmekte olan vergi gelirinden pay almak için feriyat ederken Adli Tıp Kurumu her zaman için bütçeden en son pay alacak yer olurdu. Ne de olsa ölüler oy veremez.

Ama Adam Quantrell çevresine dikkat ettiyse de bu konuda yorum yapmadı.

Kat, "Morg bu koridorun ilerisinde" dedi.

Adam onu sessizce soğuk hava odasına kadar takip etti. Kat kapıda durakladı. "Ceset içerde" dedi. "Kendinizi... hazır hissediyor musunuz?"

Adam başıyla onayladı.

Kat, onu içeri aldı. Oda parlak bir ışıkla aydınlatılıyordu. Işık neredeyse gözleri acıtacak kadar parlaktı. Karşı duvar boyunca soğutuculu çekmeceler diziliydi. Bazılarının üstünde isim ve numaralar yazılı etiketler vardı. Yılın bu döneminde doluluk oranı yüksekti. Eriyen karlar ve ısınan hava, silahları ve bıçakları yeniden sokaklara çıkartmıştı; bunlar son kurban rekoltesiydi. Üç tane Jane Doe vardı. Kat üzerinde 373-4-3-A etiketi olan çekmeceye uzandı. Durakladı, Adam'a göz attı. "Pek hoş bir deneyim olmayacak"

Adam yutkundu. "Hadi açın" dedi.

Kat çekmeceyi açmak için çekti. Çekmece sessizce dışarı

doğru kayarken soğuk bir buhar yayıldı. Ceset, örtünün altında oldukça biçimsiz görünüyordu. Kat Adam'ın ne durumda olduğunu görmek için ona baktı. Bayılanlar genellikle erkekler olurdu ve ne kadar iriyarı olurlarsa, onları linolyum döşemeden kaldırmak o kadar zor olurdu. Bu adam şu ana kadar iyi idare etmişti. Suratsız ve sessizdi, ama iyi idare ediyordu. Kat yavaşça cesedin yüzündeki örtüyü kaldırdı. Jane Doe'nun mermer beyazı yüzü ortaya çıktı.

Kat yeniden Adam'a baktı.

Rengi hafifçe solmuştu, ama hareket etmemişti. Bakışlarını da cesetten ayırmamıştı. Tam on saniye boyunca Jane Doe'ya baktı. Sanki donmuş yüz hatlarını canlı, tanıdığı bir şekilde yeniden oluşturmaya çalışıyordu.

Sonunda derin bir nefes verdi. Kat ancak o anda adamın nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Adam Kat'a baktı. Son derece sakin bir ses tonuyla "Bu kadını daha önce hiç görmedim" dedi.

Sonra dönüp odadan çıktı.

Kat çekmeceyi kapattı ve Adam'ın peşinden koridora yürüdü. "Bekler misiniz Bay Quantrell?"

"Size yardımcı olamam. Kızın kim olduğunu bilmiyorum."

"Ama bildiğinizi *düşünmüştünüz*, değil mi?"

"Ne düşünmüş olduğumu bilmiyorum." Uzun bacakları sayesinde hızlı hızlı asansöre doğru ilerliyordu.

"Telefon numaranız niçin vardı onda?"

"Bilmiyorum?"

"Bu iş telefonunuz mu? Herkesin ulaşabileceği bir numara mı?"

"Hayır ev numaram."

"O zaman nasıl onun eline geçti?"

"Size bilmediğimi söyledim." Asansörün yanına geldi ve Yukarı okuna bastı. "Hiç tanımadığım biri."

"Ama onu tanıyor olabileceğinizden korkmuştunuz. Bura-ya gelmenizin nedeni buydu."

"Vatandaşlık görevimi yerine getiriyordum." Kat'e *Başka soru sorma* diyen gözlerle baktı.

Kat yine de "Onun kim olduğunu düşünmüştünüz, Bay Quantrell?" diye sordu.

Adam cevap vermedi. Yalnızca o kendini ele vermez bakışıyla baktı.

Kat, "İfadenizi imzalamanızı rica ediyorum. Bir de size

nasıl ulaşabileceğimi bilmem gerek. Polisin başka soruları da olabilir” dedi.

Adam, elini ceketinin cebine sokup bir kartvizit çıkardı. Kartviziti Kat’e uzatırken “Ev adresim” dedi.

Kat kartvizite göz attı. *11 Fair Wind Yolu, Surry Heights*. Sykes telefonun hangi bölgede olduğunu doğru tahmin etmişti.

“Polisle konuşmanız gerekecek” dedi.

“Niçin?”

“Rutin sorular.”

“Cinayet mi, değil mi?”

“Henüz bilmiyorum.”

Kapı kayarak açıldı. “Öğrendiğinizde beni arayın.”

Kat, Adam’ın peşinden asansöre girdi, kapılar arkasından kapandı. “Bakın!” dedi. “Elimde adı olmayan cansız bir beden var. Şimdi, buna Jane Doe adını verip, her şeyi öylece bırakabilirim. Ama bir yerlerde, kız kardeşi, kızı ya da karısı kaybolmuş birileri var. Onlara yardımcı olmak istiyorum. Bunu gerçekten istiyorum.”

“Parmak izleri.”

“Onlara baktım.”

“Diş röntgenleri.”

“Onlara da baktım.”

“Yetenekli birine benziyorsunuz. Benim yardımımı ihtiyacınız yok.” Kapılar kayarak açıldı ve Adam asansörden çıktı. Adam, Kat’in önünde hızlı hızlı resepsiyona doğru yürürken “Önemsemiyor değilim” dedi. “Ama telefon numaramın bir... bir restoranın kibrit kutusunda yazılı olmasının niçin bu işe sürüklenmemi gerektirdiğini anlamıyorum. O kibrit kutusunu her yerden almış olabilir. Çalmış olabilir...”

“Kibrit kutusunun bir restorana ait olduğunu söylememiştim size.”

Adam durup Kat’e döndü. “Evet söylediniz.”

“Hayır, söylemedim. Söylemediğime *eminim*.”

Adam sessizleşti. Bakışları kilitlendi, her ikisi de teslim olmayı reddediyordu. Kat, bir tatmin duygusuyla *Senin kadar sakın biri bile hata yapabilir*, diye düşündü.

Adam, “Ben de yanıldığınızdan eminim” dedi. Döndü ve resepsiyona doğru gitti.

Sykes ile Ratchet, resepsiyonda duruyorlardı.

Sykes, Kat’e dönüp “Mesajını aldık...” dedi. Bakışları Kat’in yanındaki adama döndü ve şaşkınlıkla “Bay Quantrell, ne işiniz var burada?...” dedi. Sonra tekrar Kat’e baktı.

Kat, “Telefon numarası onundu Lou” dedi. “Ama Bay Quantrell kadını tanımadığını söylüyor.”

Adam, “Onunla konuşun Komiser. Belki siz Dr. Novak’ı baltalı bir katil olmadığımı ikna edebilirsiniz” dedi.

Sykes güldü. “Novak sizi sıkıştırıyor mu?”

Kat rahatsız olmuştu. “Siz birbirinizi tanıdığınıza göre, Bay Quantrell’in söylediklerine inanıyorum” dedi.

Adam, “Çok rahatladım. Şimdi izin verirsiniz...” deyip başıyla Kat’i selamladı ve “Dr. Novak bu çok... enteresan oldu” diye ekledi. Ayrılmak üzere arkasını döndü.

Sykes, “Pardon Bay Q...” diye seslendi. “Müsaadenizle bir şey söylemek istiyorum.”

İki adam odanın uzak bir köşesine doğru giderlerken Kat, Adam’ın *Bunun seninle ilgisi yok* diyen bakışını yakaladı.

Ratchet, “Aşağıda görüşürüz Lou” dedi. Sonra da Kat’in kolunu dürterek “Hadi. O iğrenç kahvenden biraz daha var mı?”

Kat mesajı almıştı. Ratchet’le birlikte asansörlere doğru yürürlerken omuzunun üstünden baktı. İki adam hâlâ köşede alçak sesle konuşuyorlardı. Adam’ın yüzü Kat’e dönüktü ve daha kısa boylu olan Sykes’in başının üstünden Kat’in geriye doğru bakışını yakalamış, soğukkanlı bir onay bakışıyla cevap vermişti. Yüzündeki gerilimden eser kalmamıştı; tamamen kontrollü haline dönmüştü.

Kat, asansörde “Peki Vince, o kim?” diye sordu.

Ratchet omuz silkti. “Bir ilaç şirketi var. Cyrus, ya da öyle bir şey.”

“Cygnus mu? *Cygnus* Şirketi onun mu?”

“Hah, evet o. Hep o sosyete sayfalarındadır. Hani o smokinli toplantılar. Onu tanımamana şaşırdım.”

“Sosyete sayfalarını okumam.”

“Okumalısın. Geçen gün eski kocandan da bahsediliyordu. Belediye başkanına destek kampanyalarından birine katılmış. Kolunda da güzel bir sarışın vardı.”

“İşte bu nedenle sosyete sayfalarını okumuyorum.”

“Hıı!”

Asansörden çıkıp Kat’ın ofisine yöneldiler. Kahve makinesi bugün fazla mesai yapıyordu. Cam demlik şu ana kadar iki kere boşaltılmıştı ve içinde kalan sıvı tam anlamıyla berbat görünüyordu. Kat bir fincan doldurup Ratchet’a uzattı.

“Lou Bay Sosyete’yi nereden tanıyor?” diye sordu.

Ratchet fincanındaki korkunç içeceğe kaşlarını çatarak baktı. “Özel bir konu. Quantrell, Lou’dan küçük bir polis yardımını istemişti. Kızıyla ilgili bir şey.”

“Quantrell’in kızı mı var?”

“Duyduğum kadarıyla öyle.”

“Bana baba olacak bir tip gibi gelmemişti. Yapış yapış küçük ellerin kaşmir paltosuna değmesine izin verecek bir adam değil gibi.”

Ratchet, fincandan bir yudum içti ve yüzünü ekşitti. “Kahven daha iyi olmuş.”

“Lou ona nasıl bir yardımda bulundu?”

“Aaa, kız ortadan mı kaybolmuştu ne? Lou’ya sorman lazım. Epey oldu, biz ortak olmadan önceydi.”

“Lou Güney Lexington’da mı çalışıyordu?”

“Yıllarca o bölgedeydi. Ortağının vurulduğu yer orası. Arabadan ateş açılmış. Sonra ben de ortağımı Watertown’da

kaybettim ve Lou bana kaldı. Derler ya, gerisi hikâye.” Bir yudum daha kahve aldı.

“Adam Quantrell, Güney Lexington yakınlarında yaşıyor.”

Ratchet kahkaha attı. “Orası kesin.”

“O zaman niçin Güney Lexington’daki bir polisten yardım istedi?”

“Bilmiyorum. Niçin Lou’ya sormuyorsun?” Ratchet’ın cep telefonu çaldı. Otomatik olarak ekranda görüntülenen numara gözü attı ve içini çekti. “Buyurun ben Ratchet. Evet, şimdi bize ne iş çıkaracaksınız?” dedi.

Kat, dikkatini masasının üstündeki kâğıt yığınınına vermişti. Kâğıtlar, vücut sıvısı numuneleriyle birlikte eyalet laboratuvarına gönderilecek istek kâğıtlarıydı. Saat üçteki kuryeyi yakalamak istiyorsa, bu formları hemen doldurmalıydı. Oturup ilgili kutucuklara işaret koymaya başladı: Gaz kromatografisi, immünoanaliz. Jane Doe’yu öldüren ilacı saptama olasılığı olan her türlü test.

Ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. İçeri Sykes girdi. “Sizi sepetlediğim için özür dilerim. Bay Quantrell için özel bir meseleydi” dedi.

Kat, “Öyleymiş” dedi ve formları doldurmaya devam etti.

Sykes kâğıtları fark etti. “Jane Doe için mi?”

“Kurye saat üçte geliyor. Bir an önce yanıt almak istediğinizi biliyorum.” Kat, evrakı topladı. Test tüplerinin çevresine sardı ve hepsini bir laboratuvar zarfına tıktırdı. “İşte hepsi burada, yola çıkmaya hazır.” Desteyi üzerinde *Giden Evrak* yazılı bir sepetin içine koydu.

“Burada bazı testler yapacağınızı sanıyordum.”

“Zamanı gelince yaparım. Önce bitirmem gereken birkaç tane otopsi raporu var. Mahkeme tarihleri yaklaşıyor. Üstelik eski kocam sevimsiz bazı sesli mesajlar bırakmış.”

Sykes güldü. “Ed’le hâlâ birbirinizi boğazlıyorsunuz.”

“Aşk gelip geçici, nefret kalıcıdır Lou.”

“Anladığım kadarıyla ona oy vermeyeceksin.”

“Aslında Ed’in bölge savcılığına uygun bir mizacı olduğunu düşünüyorum. Sence de bir Doberman’a benzemiyor mu?” Dosya dolabını karıştırarak bazı kâğıtlar aramaya başladı. “Üstelik Ed ile belediye başkanı birbirlerine çok uygunlar.”

Ratchet, telefonu sert bir şekilde kapatırken “Hay aksi!” diye homurdandı. “Şimdi öğlen yemeğini kaçıracağız.”

Sykes “Ne oldu?” diye sordu.

“Şimdi telefon geldi. Bir tane daha bulmuşlar. Kadın, travma izi yok.”

Kat, dosya dolabının yanından ona doğru baktı. Ratchet şimdiden not defterine bir şeyler karalamaya başlamıştı. “Yine bir aşırı doz vakası mı?” diye sordu.

“Muhtemelen. Üstelik midem şimdiden guruldamaya başladı.” Her zamanki sakın tarzında yazmayı sürdürdü. Kat, *Çok fazla ceset, çok fazla ölüm bizi bu hale getiriyor. Ölü bir bedenin bizim için tek anlamı, iptal edilen öğle yemeği* diye düşündü.

“Kurban nerde?” diye sordu.

“Güney Lexington.”

“Güney Lexington’ın hangi bölgesi?”

Ratchet not defterini kapatıp başını kaldırdı. “Diğerini bulduğumuz yer. Project” dedi.

Adam Quantrell hızlı hızlı caddenin karşısına yürüdü. Rüzgârdan korunmak için omuzlarını kaldırmış, ellerini yağmurluğunun ceplerine sokmuştu. Nisan gelmişti, ama hava hâlâ ocak ayı gibi soğuktu. Rüzgâr çok keskindi, ağaçlar iskelete benziyordu; kışın sokaktaki insanların yüzlerine getirdiği solgunluk maske gibiydi.

Adam, Volvo’sunun kapısını açtı. Sürücü koltuğuna oturdu ve kapıyı kapattı.

Orada kısa bir süre oturdu, renkli camların arkasına güvenle saklanmıştı, kimsenin yüzünü okuyamayacağı, düşüncelerini tahmin edemeyeceği bir yerde olmak onu rahatlatmıştı. İçerisi soğuktu; nefesi havayı buğulandırıyordu. Ama asıl soğuk içinden geliyordu.

O değildi. En azından bunun için şükretmeliyim.

Motoru çalıştırıp Volvo'yu şehir trafiğine soktu. İlk Surry Heights'a doğru sürüp eve gitmeyi düşündü. Sekreterini arayıp, bugün ofise gelmeyeceğini haber vermeliydi. Tüm ihtiyacı kendini biraz toparlamaktı. Telesekreterde doktorun sesini duyduğu anda bütün dengesini kaybetmişti.

Adı neydi? Novak. Evet buydu. Belli belirsiz Dr. Novak'ın adının ne olduğunu merak etti. Kadının kendisi gibi; açık ve doğrudan bir ismi olması gerektiğini düşündü. Doğrudan hedefe yönelen bir insandı. Adam onun bu özelliğini takdir etmişti. Takdir etmediği şey, keskin bakışlı gözleri ve antenleriydi. Adam'ın belli etmeyi istediğinden çok daha fazla şey görmüştü.

Otoyola girdi. Surry Heights'a daha yarım saatlik yol vardı. Şehirden; bütün bu gri ve kasvetli beton yığınınından uzaklaşmak istedi.

Sonra *Güney Lexington, Çıkış 800 metre* yazılı bir otoyol tabelasının yanından geçti.

Arkasından hızlı bir karar, tamamen suçluluktan doğan çılgınca bir dürtü geldi. Rampaya saptı ve Güney Lexington Bulvarı'na girene kadar virajı döndü. Arabası aniden bir savaş bölgesine girmişti. Adli Tıp Kurumu binasının çevresi eski püsküydü ama hiç olmazsa binalarda yaşam vardı ve pencereler yerli yerindeydi.

Burada, Güney Lexington'da bütün bu kırmızı tuğla ve parçalanmış camların arkasında farelerden başka bir şeyin yaşadığını hayal etmek zordu. Şehrin daha iyi dönemlerini hatırlatan boş depoların ve ölü işyerlerinin yanından geçti.

Terk edilmiş Johan Weir Tabakhanesi'nin üç kilometre arkasındaki Project binalarına geldi. Kendileri gibi gri gökyüzüne doğru yükselen yedi gri kuleyi çok uzaktan görebiliyordu.

Bu binalar eski bir dönemin kalıntılarıydı; iyi niyetlerle inşa edilmiş ancak yerinin ve tasarımının kurbanı olmuşlardı. Bütün işyerlerinden kilometrelerce uzakta, yekpare betondan inşa edilmiş binalar, sosyal konuttan çok hapishane kulelerine benziyordu. Buna rağmen hâlâ içinde yaşayanlar vardı. Yolda park edilmiş arabalar, köşelerde toplanmış insan kümeleri, ön verandasında çömelmiş bir adam, sokaktaki potaya basket atan bir çocuk gördü. Adam arabasıyla yanlarından geçerken hepsi ona baktılar. Bütün bu gözler Adam'ın bölge sınırlarını ihlal ettiğinin farkındaydı.

Adam bir başka blokun önüne gitti, arabasını kenara çekti ve Beşinci Bina'nın önünde park etti.

Bir saat kadar kaldırımları, ara sokakları, caddenin karşısındaki çocuk parkını izleyerek arabasında oturdu. Anneler bebeklerinin pusetlerini cam kırıklarının üzerinden geçirerek dolaştırıyorlardı. Küçük çocuklar kaldırımda seksek oynuyordu. *Burada bile hayat sürüyor* diye düşündü. İnsanların onu izlediğini biliyordu; her zaman izlerlerdi.

Birisi camına vurdu. Hafif renklendirilmiş camdan baktı ve genç bir kadın gördü. Kadının taranmamış siyah saçları vahşi bir yele gibiydi, beyaz yüzü kalın bir makyaj tabakasıyla sıvanmıştı. Daha dikkatle baktığında bütün o ruj ve pudranın altında genç bir kızın olduğunu fark etti.

Kadın bir kez daha cama vurdu. Adam camı birkaç santim araladı.

Kadın tatlı bir sesle, "Beni mi arıyorsun tatlım?" dedi.

Adam, "Maeve'yi arıyorum" dedi.

"Maeve diye birini tanımıyorum. Ben gelsem?"

Adam gülümsedi. "Sanmıyorum."

"Her şeye açığım. Fantezilerini yaşatırım."

“Gerçekten ilgilenmiyorum. Teşekkür ederim.” Camı kapattı.

Kadının gülümsemesi bir anda ters bir ifadeye dönüştü. Kapalı camın ardından bile duyulabilecek bir küfür savurdu, sonra da arkasını dönüp uzaklaştı.

Adam, caddede yürüyen kadının kot pantolonunun sardığı kalçalarını seyretti, bir grup genç adamın yanında durakladığını gördü. Kadın otomatik olarak başını kaldırıp gülümsemişti. Ama onlardan da ilgi görmedi. Omuz silkerek yürümeye devam etti.

Kadındaki bir şeyler, belki kuzguni siyaha boyadığı saçları ya da dünyaya *Başımın çaresine bakabilirim* mesajı veren yürüyüşü ona birisini hatırlattı. Dr. Novak; ilk adı olmayan kadın. Onun saçı da aynı renkti; koyu ve parlak bir siyah, omuzlarını örtecek uzunlukta. Ve yürüyüş tarzı, o loş bodrum koridorunda onun da attığı her adımda özgüvenini görmüştü. Birden ona kibrit kutusu ve Maeve hakkında doğruları söylemiş olmayı istedi. Kat’in kendisine yalan söylediğini bildiğini biliyordu. Gerçeği saklamak gerekiyordu, ama bu konuda huzursuzdu. Ve Dr. Novak’ın artık kendisini, sözüne güvenilemeyecek bir tür alçak olarak görüyor olması onu rahatsız etti.

Bundan niye rahatsız oluyorum ki? O kadını bir daha görmeyeceğim.

En azından görmemeyi umuyordu. Şehir morgu ziyareti, tekrarlanmasını isteyeceği türden bir deneyim değildi. Kadının her gün ölümle, o tüyler ürpertici, soğutulmuş çelik çekmecelerin içindekileri incelemekle uğraşmaya nasıl dayandığını merak etti. İnsan o görüntülerle nasıl yaşırdı? Kendisi yalnızca bir görüntüyle; bir saat önce karşılaştığı, avucunda kibrit kutusu tutan ölü kadının görüntüsüyle başa çıkmakta zorlanıyordu.

Neyse ki kadın Maeve değildi.

Araba telefonuna uzandı, ofisini aradı ve Greta'ya gelmeyeceğini söyledi. Greta şaşırmış gibiydi; bir günlüğüne bile işe gitmemek pek Adam'ın yapacağı bir şey değildi. Adam "Benim yerime Hal baksın" dedi. Zaten genel müdür yardımcısı ne işe yarardı ki?

Dışarda bir polis arabası yavaşça ilerledi ve Güney Lexington'a doğru devam etti. Okuldan yeni çıkan çocuklar kaldırımında zıplayıp yerdeki camlara tekme atıyordu. Adam, Greta'ya ertesi sabah görüşeceklerini söyleyip telefonu kapattı. Sonra asık bir yüzle arkasına yaslandı ve caddeyi seyretmeye devam etti.

Adli tıp şefi Dr. Davis Wheelock'ın ofisi dördüncü katta, binanın uzak bir köşesindeydi. İnsanın aynı bina içinde olup da morgun gündelik işlerinden en fazla uzaklaşabileceği noktadaydı. Kapısındaki pirinç tabela, Albion kenti tarafından konulan plastik tabeladan rahatsız olan karısının hediyesiydi. Kadına göre, insan illa devlet memuru olacaksa, bunu en azından şık bir tarzda yapmalıydı.

Dr. Wheelock da karısıyla aynı fikirdeydi. Ofisi pahalı ve eklektik zevkini yansıtıyordu. Her yerde, seyahatlerinde aldığı Kenya masklarını, Mısır papirüslerini, İnka heykelciklerini sergiliyordu. Ofis doğu cephesindeki ırmağa bakıyordu. Bu kapalı günde hiç değişmeyen depresif bir manzara vardı. Camdan giren gri ışık Wheelock'u ve ilkel sanat eserlerini koyu bir gölgeyle örtüyor gibiydi.

Wheelock, "Bu şehirde aşırı doz uyuşturucudan ölümler, hayatın bir gerçeği" dedi. "Hepsinin peşine düşemeyiz. Karşımızdakinin yeni bir şey olduğundan emin değilsen buna dikkat çekmeyi..."

Karşısındaki iskemlede oturan Kat, "Tam da bu" dedi. "Bunun yeni bir şey olup olmadığını *bilmiyorum*. Ama bence belediye başkanını uyarmalısınız. Ve belki basını da."

Wheelock başını salladı. “Aşırı tepki göstermiyor musun?”

“Davis, son yirmi dört saatte iki tane geldi. Genç kadınlar, travma izi yok. İkisi de Güney Lexington bölgesinde bulunmuş. İkisinin de kollarında izler ve yeni iğne delikleri olduğu için her ikisine de aşırı doz tanısı koymaya hazırdım.”

“Eroin?”

“Sorun bu. Tanımlayamıyorum. Eyalet laboratuvarına immünoanaliz için kan, idrar ve vitröz sıvı numuneleri gönderdim, ama bunun yapılması bir hafta sürer.”

“Burada hangi testleri yaptın?”

“İnce tabaka ve gaz kromatografisi. Birinci cesette etanol pozitif. İkinci cesette salisilat çıktı, muhtemelen yalnızca aspirindir. Her ikisinde de gaz kromatografisinde aynı yükseliş var; bir narkotik gibi duruyor.”

“İşte cevabın.”

“Sorun da burada. Tuhaf bir yükseliş, çift fazlı. Ne esrara ne de kokaine benziyor. Hiç böyle bir şey görmedim.”

“Saf değil. Birileri iki uyuşturucuyu karıştırmıştır.”

“Belki.”

“Eyalet tanı koyana kadar bekle. Yalnızca bir hafta sürer.”

“Peki bu arada?”

“Topu topu iki kurban var.”

Kat, Whitlock’un masasının üstüne eğildi. “Davis, başka kurban olmasını *istemiyorum*. Ve daha çok kurban olmasından korkuyorum.”

“Neden?”

“İkinci kadın getirildikten sonra telefonun başına geçtim. Şehirdeki bütün hastaneleri aradım. Hancock General Hastanesi’ne dün üç aşırı doz vakası yatırılmış olduğunu öğrendim. İkisinin intihar olduğu açık. Ama üçüncüsü anne babası tarafından getirilmiş genç bir adam. Acil serviste kalbi durmuş. Hayata döndürmeyi başarmışlar. Şimdi yoğun bakımda, hâlâ bilinci yerinde değil ve durumu kritik.”

“Hancock’un çok yoğun bir acil servisi var. Aşırı doz vakalarının gelmesi beklenir.”

“Hastane laboratuvarıyla konuştum. Adamın kan numunesi üzerinde rutin gaz kromatografisi yapmışlar. Narkotik taramada çift fazlı yükseliş varmış. Ne esrar ne de kokain.”

Wheelock hiçbir şey söylemedi. Kat’e kaşlarını çatarak oturdu.

Kat, “Davis” dedi. “Bir salgın başlangıcıyla karşı karşıyayız.”

Wheelock başını salladı. “Birilerini aramak için henüz çok erken” dedi. “Basına gitmek için çok erken. Topu topu üç kurbanın var...”

“Genç adam nerede yaşıyordu tahmin et. Güney Lexington. İki kadının bulunduğu noktadan beş blok ötede. Sana söylüyorum, keşleri öldüren yeni bir şey var. Ve çıkış noktası Güney Lexington gibi görünüyor. Davis bence şöyle yapmalısın: Belediye başkanını ara. Ortak bir basın toplantısı yapın. Bodrumuma daha fazla John ve Jane Doe yığılmadan haberi duyur.”

“Bilmiyorum.”

“Neyi bilmiyorsun?”

“Bu tek bir parti olabilir. Belki hepsi budur.”

“Ya da belki birilerinin deposunda bu şeyden bir ton daha vardır.”

Wheelock sarsılmış bir şekilde koltuğuna yaslandı, elini kırışmış saçlarının arasında dolaştırdı. “Tamam. Belediye başkanıyla konuşacağım. Bu konuyu gündeme getirmek için kötü bir zaman. Şehrin kuruluşunun iki yüzüncü yıldönümü ve diğer şeyler. Bu hafta kampanyasını başlatıyor...”

“Davis, insanlar *ölüyor*.”

“Tamam, tamam. Öğleden sonra arayacağım belediye başkanını.” Kat, düşüncelerini ifade edebildiği için memnun

Wheelock'ın odasından çıktı ve bodruma yöneldi. Koridorun tepesindeki iki floresan lamba diskotek ışıkları gibi yanıp sönyordu. Her şey yıpranıyor, eskiyor gibiydi. Bina, şehir.

Ve işte şehrin kuruluşunun iki yüzüncü yıldönümünü kutluyorlardı. *Tam olarak neyi kutluyoruz Sayın Belediye Başkanı? İki yüz yıllık çöküşü mü?*

Kat ofisine döndü, kahve demliğindeki son damlaları içmeyi düşündü. Hayır, o kadar çaresiz değildi. Masasında tamamlamamış, belki de hiç tamamlamayacağı iki dosya duruyordu. İlki Jane Doe'nun dosyası. Diğeri Xenia Vargas'ın; Güney Lexington'dan gelen ikinci kadının dosyasıydı. Hiç olmazsa onun cüzdanında bir kimlik bulunmuştu, gerçi gerçek isminin Vargas olduğunu henüz doğrulayamamışlardı. Herhangi bir akrabasına da ulaşamamışlardı.

İki ölü kadın. Ve nasıl ya da niye öldüklerini söyleyebilecek hiç kimse yoktu.

Masasının köşesinde bir defter duruyordu. Defterin üstüne *Dr. Michael Dietz* adı karalanmıştı. Dietz, aşırı doz kurbanını Hancock General Hastanesi'ne yatıran, daha önce konuştuğu acil servis doktorunun adıydı.

Saat beş olmuştu; morgun akşam nöbetçilerinin hazırlık odasından gelen kahkahaları duyabiliyordu. Gece yaşayacakları cinnetten önceki kısa ve kutsal huzurun tadını çıkarıyorlardı.

Kat sokak giysilerini giydi, üstüne paltosunu geçirip binayı terk etti.

Eve gitmedi. Onun yerine arabasını Güney Lexington'a, Hancock General Hastanesi'ne doğru sürdü.

Hastane savaş alanındaki bir kale gibi duruyordu. Park yeri dikenli tellerle çevriliydi. Ön girişinin tepesinden güvenlik kameraları sarkıyordu. Acil servis görevlileri Kat'ın tahminine göre kurşun geçirmez olan camlı bölmenin arkasında oturuyorlardı. Görevliyle mikrofon aracılığıyla konuştu; hoparlörden gelen mekanik ses Kat'e McDonald's'ın araba ser-

vislerini hatırlattı. Görevli, “Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

Kat, “Ben, Dr. Novak. Adli Tıp Kurumu’ndan. Dr. Michael Dietz’i görmek istiyorum. Bir hastasıyla ilgili konuşacaktım” dedi.

“Kendisine çağrı yolluyorum.”

Birkaç dakika sonra Dr. Dietz görüldü. Siperlerde bitap düşmüş bir gazi gibiydi. Boynunda bir stetoskop asılıydı ve doktor pantolonu kan lekeleriyle doluydu. “Az kalsın beni kaçıracaktınız. Mesaim sona ermek üzereydi. Adli Tıp Kurumu’ndansınız değil mi?” dedi.

“Sizinle daha önce o doz aşımı vakası hakkında konuşmuştuk.”

“Aa evet. Yukarda, yoğun bakım ünitesinde yatıyor. Adını hatırlayamıyorum...”

“Yoğun bakıma çıkabilir miyiz? Dosyasına bakmak istiyorum.”

“Sanırım olur. Resmi görevli olduğunuza göre.”

Asansörlere yöneldiler. Hastane tıpkı Kat’in hatırladığı gibiydi. Soluk linolyum zemin, tuhaf bir camgöbeğine boyanmış koridorlar, duvar diplerine çekilmiş sedyeler. Giriş kapısının sağında, tabak bardak takırtılarının ve çekilen sandalyelerin seslerinin yankılandığı kafeterya vardı. Tepedeki anons sisteminden bıkkın bir sesin okuduğu doktor adları ve dahili hat numaraları duyuluyordu. Dr. Dietz, tenis ayakkabıları giymiş bir uyurgezer gibi hareket ediyordu.

Kat, “Gördüğüm kadarıyla burası hiç değişmemiş” dedi.

“Eskiden burada mı çalışıyordunuz?”

“Hayır. İhtisasımı St. Luke’ta yaptım. Ama burada tanıdığım bir hasta vardı. Bir akrabam.”

Dr. Dietz güldü. “Bir *akrabamın* burada olmasını isteyeceğimi zannetmiyorum.”

“Onun için fark etmiyordu. Nerede olduğunun bilincinde değildi.”

Personel asansöründeki hemşire ve hademelerin arasına sıkıştılar. Asansördeki herkes kat numaralarının değişmesinden büyülenmiş gibi, dümdüz karşıya bakıyordu.

Dietz, “Buralı mısınız?” diye sordu.

“Evet. Peki siz?”

“Cleveland. Geri döneceğim.”

“Burayı sevmediniz mi?”

“Bu kentle kıyaslandığında Cleveland’in bir cennet olduğunu söyleyebilirim.”

Üçüncü katta indiler ve yoğun bakıma yöneldiler.

Yoğun Bakım Ünitesi, bölmelerin perdelerle ayrıldığı devasa bir ahır gibi düzenlenmişti. Kat’ın dikkatini yalnızca iki yatağın boş olduğu çekti. Beklenmedik bir felaket için pek bir hazırlık yoktu. Üstelik dolunay vardı. Dolunay her zaman yoğun bir gecenin habercisidir.

Hasta, on üç numaralı yatakta yatıyordu. Dietz, “Bu yatakta yalnızca komadaki hastalar yatar” dedi. “Bilinci yerinde olan bir hastayı neden korkutalım? Hayatta kalma mücadelesi verirken, aptalca batıl inançlar bile korkunç önemli oluyor.”

Adamın adı Nicos Biagi’ydi. Yirmi yaşlarında yapılı biriydi. Pazılarını ve göğüs kaslarını ağırlık antrenmanlarıyla geliştirmiş olduğu belliydi. Vücudunun muhtelif yerlerinden sarkan yedi farklı hortum, hastalığının seyrine ilişkin ümit verici bir gösterge değildi. Son derece güçsüz görünüyordu. Dosyasına göre en güçlü uyaranlara bile tepki vermiyordu.

Hemşire, “Yirmi dört saat oldu ve hiç kıpırtı yok” dedi. “Üstelik tansiyonunu sabit tutmakta da zorlanıyoruz. Kontrolden çıkıyor; bir fırlıyor, bir düşüyor. Sürekli ilaçlarla dengelemeye çalışmaktan deli olacağım.”

Kat, acil servis doktorunun alelacele yazdığı notları hızla deşifre ederek dosyanın sayfalarını karıştırdı. Hasta, anne babasının oturduğu binanın önüne park ettiği arabasının

içinde bilinçsiz bir halde bulunmuştu. Ön koltuğa yığılmıştı. Yanında, yerde malzemeleri duruyordu: turnike, enjektör ve iğne, kaşık ve çakmak. Hastayı stabilize edip acil servise taşıma telaşındaki ilk yardım ekibi bir şekilde şırıngayı kaybetmişti. Onlar şırıngayı aile üyelerinin aldığını düşünmüşler; aile ilk yardım ekibinin aldığını iddia etmişti. Polisler şırıngayı hiç görmediklerini söylemişlerdi. Her koşulda kanda yapılacak toksikoloji taramalarının bütün sorularına yanıt vereceğini düşünmüşlerdi.

En azından öyle olması gerekiyordu.

Birkaç şey bulmuşlardı. Etanol düzeyinin 0,13 olması, adamın resmen sarhoş olduğunu kanıtlıyordu. Ayrıca adamın vücuduna steroid pompalanmıştı. Kat bu durumu şişkin pazılara bakarak da tahmin edebilirdi. Testlerin cevaplamadığı soru, en temel soruydu: Adamı komaya sokan ilaç neydi?

Bütün rutin tıbbi müdahaleler yapılmıştı. Glikoz, Nalokson ve tiyamin verilmesine rağmen hasta kendine gelmemişti. Geri kalan tek tedavi stratejisi, destek vermektir: tansiyonu sabit tutmak, nefes alıp vermesini sağlamak, kalbinin çarpmasını sürdürmek. Kalanı hastaya bağlıydı.

Kat, “Ne olduğuna ilişkin elinizde hiç bilgi yok mu? Ne enjekte ettiğini, bunu nereden bulduğunu bilmiyorsunuz değil mi?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Anne babası da bilmiyor. Oğullarının keş olduğuna ilişkin en küçük fikirleri yokmuş. Muhtemelen bu nedenle arabada enjekte etti. Onlar öğrenmesin diye.”

“Morgda iki kadın var. İkisinin gaz kromatografisinde de sizin adamınki gibi çift fazlı yükselişler oldu.”

Dietz içini çekti. “Korkunç. Sokaklarımızda yeni bir mucize ilaç var.”

“Toksin raporunun son hali ne zaman hazır olur?”

“Bilmiyorum. Yirmi dört saat oldu bile. Bu yeni bir şeyse, tanılamak haftalar alabilir. Şu ilaç sektörünün dâhileri yeni

ayakkabı üretir gibi habire yeni bir uyuşturucu çıkarıyorlar. Biz son çıkardıkları malı yakalayana kadar onlar yeni bir şey buluyorlar.”

“O zaman bunun yeni bir şey olduğu konusunda hemfikiriz.”

“Aaa, tabii. Hepsinin nasıl ortaya çıktığını gördüm. Melek tozu, ateş buz, şeker.³ Bu farklı bir şey. *Kötü* bir şey. Bence bu arkadaşın hâlâ hayatta olmasının ve sizin iki kadının ölmüş olmasının tek nedeni, adamın iriyarılığı. Bütün o kas kütlesi. Onu öldürmek için daha fazla doz gerekir.”

Kat, komadaki hastaya bakarak *Yine de bu onu öldürebilir* diye düşündü.

“İşler medyaya düşerse, sizi kaynak gösterebilir miyim?” diye sordu Kat.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bence sokaklara bir uyarı gitmeli. Ortalıkta kötü şeyler dolandığına dair.”

Dietz hemen cevap vermedi, Nicos Biagi’ye bakmayı sürdürdü. Sonunda “Bilmiyorum” dedi.

“Ne demek bilmiyorum? Tek yapacağınız benim açıklama-mı desteklemek için fikrinizi söylemek.”

Dietz, yeniden “Bilmiyorum” dedi. Eliyle serum askısını sıkıyordu. “Sizin bana ihtiyacınız yok ki. Otoriteniz var.”

“Desteginiz işime yarardı.”

“Sorun... basın. Basına konuşmaya pek meraklı değilim.”

“Peki, o zaman adınızı vermeme izin verin. Bu olur mu?”

Dietz içini çekti. “Sanırım olur. Ama bunu yapmamanızı tercih ederdim.” Birden doğruldu ve saatine göz attı. “Bakın, gitmem lazım. Sizi sonra bulurum.”

Kat onun Yoğun Bakım Ünitesi’nden çıkışını izledi. Bütün vücudunu sürat koşusuna başlamak üzere germiş gibi omuzlarını öne doğru kamburlaştırmıştı. Kat onun neden korktuğunu merak etti. Niçin basına konuşmak istemiyordu?

Kat, Biagi ailesinin oğullarını ziyarete geldiklerini gördüğünde, yoğun bakım ünitesinden çıkmak üzereydi. Yüzlerindeki kederi görmek kim olduklarını hemen tahmin etmesine yetti. Bayan Biagi'nin saçları ve gözleri koyu renkti. Yüzü endişeyle kırışmıştı. Bay Biagi, çok daha yaşlı ve keldi; o sırada herhangi bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuş görünüyordu. Nicos'un yatağının yanına gittiler. Bir dakika kadar sessiz kaldılar. Bayan Biagi oğlunun saçını okşadı ve yumuşak bir sesle İtalyanca bir şarkı söylemeye başladı. Belki de bir ninni söylüyordu. Sonra duraksadı, başı oğlunun göğsüne düştü ve ağlamaya başladı.

Bay Biagi hiçbir şey söylemedi.

Kat, Yoğun Bakım Ünitesi'nden çıktı.

O sahneyi geride bırakma telaşıyla koridorda yanlış yöne dönmüştü. Asansörlere doğru gideceğine, kendisini hastanenin daha önce görmediği bir kanadında buldu. Beyaz duvarlar ve parıldayan linolyum, bu binanın yakın zamanda inşa edilmiş yeni bir bölüm olduğunu gösteriyordu. Duvardaki bir vitrinde yeni bölümün açılışından hatıralar sergileniyordu: Hastanenin yetkililerinin kurdele keserken çekilmiş fotoğrafları. Ünlülerin katıldığı resmi yemekten fotoğraflar. Üzerinde *Georgina Quantrell Bölümü* yazılı bronz bir plaket. Ve bir gazete yazısı. Adam Quantrell'in plaketin yanında ağırbaşlı bir ifadeyle poz verdiği bir fotoğrafın süslediği yazının başlığında, *Cygnus yönetim kurulu başkanı yeni eklenen bağımlılık rehabilitasyon merkezine milyonlarca dolar bağış yaptı* deniyordu.

Kat uzun bir süre vitrinin karşısında durup fotoğrafları ve gazete kupürünü inceledi. Bağımlılık tedavisi? Servetini ilaçlardan yapmış bir adam için şaşırtıcı bir ideal. Bakışlarını vitrin boyunca dolaştırdı. Yaygın olarak kullanılan maddeleri gösteren eğitim amaçlı hazırlanmış bir bölümde durdu. Bir kartona yapıştırılmış rengârenk kapsüller ve altında: *Cygnus Şirketi'nin izniyle sergilenmektedir* yazısı vardı.

Kat'ın kafasında bir ampul yandı. Ölen keşler. Sokaklarda yeni bir uyuşturucu. Cygnus İlaç Şirketi.

Ve üzerinde Adam Quantrell'in telefon numarası yazılı bir kibrit kutusu.

Telefonuna uzanıp Cinayet Masası'ndan Sykes'ı aradı.

Sykes tam işten çıkmak üzereydi ve mesaisini uzatmaya pek de istekli görünmüyordu.

“Şöyle ifade edeyim Novak, her şeyi göz önüne aldığında, doz aşımı vakaları benim öncelikler listemin tepelerinde değil” dedi Sykes.

“Şu açıdan düşün Lou: Quantrell'in kişisel telefon numarasının bir bağımlının elinde ne işi var? Quantrell niçin cese de bakmaya o kadar istekliydi? Bir şeyler saklıyor.”

“Hayır saklamıyor.”

“Evet, saklıyor.”

“Onlar keşti Novak. Uçurumun kıyısında yaşıyorlardı; düştüler. Bu cinayet değil. İntihar değil. Aptallık. Sosyal Darwincilik; en zekilerin hayatta kalması.”

“Belki sen böyle düşünüyorsun. Belki Quantrell de böyle düşünüyor. Ama benim elimde hâlâ iki kadının cesedi var.”

“Quantrell'i unut. O adam uyuşturucu tedavisiyle uğraşıyor, uyuşturucu satışıyla değil.”

“Lou, bu yeni bir madde. Daha önce böyle bir şey görmediğini söyleyen bir acil servis doktoruyla konuştum. Yeni bir madde yaratmak için bir biyokimyacı, bir laboratuvar ve bir fabrika gerekir. Cygnus'ta bunların hepsi var.”

“Cygnus, yasal bir şirket.”

“Belki yasal olmayan bir branşı olan bir şirket...”

“Tanrı aşkına Novak, Quantrell'i sıkıştırmayacağım.”

“Ek iş olarak Quantrell'e bir iyilik yaptığını duydum.”

Bir duraksama oldu. “Evet. Ne var yani?”

“Güney Lexington'da onun için ne yaptın peki?”

Sykes, “Bak, ayrıntıları öğrenmek mi istiyorsun? O zaman

kendisiyle konuş” diye tersledi ve telefonu kapattı.

Kat telefona bakakaldı. Belki de bu konuda Lou’yu fazla sıkıştırmıştı. *Düşük çenem, bir gün başıma iş açacak.*

Cep telefonunu cebine koyarken yoğun bakım ünitesinden çıkmakta olan Bay ve Bayan Biagi’yi gördü. Birbirlerine yaslanmışlardı. Keder bütün güçlerini tüketmiş gibi birbirlerine dayanarak ayakta duruyorlardı.

Kat, oğulları Nicos’u ve vücuduna giren yedi tüpü düşündü. Jane Doe’yu ve Xenia Vargas’ı düşündü. Her ikisi de Sykes’in sosyal Darwincilik ölçeğinde neredeyse gübre düzeyine düşürülmüşlerdi. Bir şey; kötücül köklerini Project binalarına sokmuş bir şey bu insanları öldürüyordu.

Eski mahallesinde.

Dönüş yolunda Güney Lexington boyunca ilerledi. Son birkaç yılda hiçbir şey değişmemişti. Yedi Project binası hâlâ hapishane kulesi gibi görünüyordu, oyun bahçesinde hâlâ eğilmiş bir basketbol potası vardı ve gençler hâlâ Franklin ile South Lexington caddelerinin köşesinde takılıyorlardı. Ama yüzler farklıydı. Bunlar yalnızca farklı insanlar değildi. Arabayla önlerinden geçerken ona yönelttikleri bakışlarında yeni bir tür sertlik ve uyanıklık vardı. Ancak o zaman şu düşünceyle sarsıldı: Onlar için Kat bir yabancıydı. İzlenmesi, tedbir alınması gereken. Güvenilmemesi gereken.

Onlardan biri olduğumu ya da bir zamanlar onlardan biri olduğumu bilmiyorlar.

Güney Lexington boyunca kuzeye ilerledi ve yokuşta otolyola girdi.

Kuzey yönünde trafik hâlâ yoğundu. Bu, banliyölere doğru toplu akşam göçü; beyaz yakalıların Bellemeade, Parris, Clarendon ve Surry Heights’a doğru bir kanama gibi akmasıydı. Kaçmaya parası yeten kaçmıştı. Bir şehir kızı olarak doğan ve büyüyen Kat bile banliyöye ev demeye başlamıştı. Daha geçen yıl Bellemeade’de bir ev almıştı. Bu finansal aç-

dan mantıklı bir hareketti, ayrıca artık hayatının bir taahhütte, üç odalı bir ev için de olsa herhangi bir taahhütte bulunması gereken bir dönemine gelmişti. Bellemeade melez bir mahalleydi; kentin bir parçasıymış gibi hissedecek kadar yakın, yine de açık olarak ifade etmek gerekirse, banliyölerin güvenliğini sunacak kadar uzaktı.

İçgüdüsel bir kararla Bellemeade dönüşünü geçip otoyolda kaldı. Surry Heights'a varması yarım saat sürdü.

Yol boyunca trafiğin yoğunluğu azaldı. Aynı kalıptan çıkma evler, yerlerini ağaçlara ve kıvrılan tepelere; efsanevi nisan yağmurlarının tazelediği yeşile bıraktı. Aileden gelen servetin şüphe götürmez göstergesi olan beyaz çitler ve atlar görüldü. Kat, Surry Heights Çıkışı'ndan çıkıp arabasını Fair Wind Yolu'na doğru sürdü.

Yolun üç buçuk kilometre aşağısındaki Quantrell Malikânesi'ne geldi. Yanlış adrese gelmiş olması imkânsızdı. Giriş yolunun iki yanında taş sütunlar yükseliyordu, sütunlardan birinin üstüne ferforje harflerle *Quantrell* yazısı asılmıştı. Kapı ziyaretçilere açıktı. Kat arabasıyla içeri girdi ve eve kadar kıvrılarak giden yoldan devam etti.

Evin önünde üç araba park etmişti. Bir Jaguar ve iki Mercedes. Beş yaşındaki Subaru'sunu Jaguar'ın yanına park edip arabadan indi. Jaguar'ın şarap rengi cilasına bakarak *Güzel renk* diye düşündü. İçi kusursuzdu, görünürde sahibinin kişiliğine dair en küçük bir ipucu yoktu. Tamponunda çıkartma da yoktu. Aslında, *Ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler* uygun bir çıkartma olurdu.

Ön kapıya yürüyüp zili çaldı. Zil, bir mağaradaki kilise çanı gibi çınladı.

Kapı açıldı, uşak üniformasına benzer kıyafet giymiş bir adam ona baktı ve "Evet?" dedi.

Kat boğazını temizledi. "Ben Dr. Novak, Adli Tıp Kurumu'ndan. Bay Adam Quantrell ile görüşebilir miyim acaba?"

“Bay Quantrell sizi bekliyor mu?”

“Hayır. Ama resmi bir görevle buradayım.”

Adam kısa bir süre bu talebi değerlendiriyormuş gibi göründü. Sonra kapıyı iyice açtı. “İçeri girin” dedi.

Kabul edilmesinin bu kadar kolay olmasına şaşırان Kat içeri girdi. Hayretle kristal avizeye baktı. Mütevazı, küçük bir antre olduğunu düşündü. Tipik bir şatoda göreceğiniz hiçbir şey yoktu. Yerler parlak çimento mozaiktiydi. Merdiven boyunca ikinci kata uzanan masif bir tırabzan vardı. Çeşitli yerlerde –çoğu modern, azıcık rahatsız edici, vahşi renk patlamaları olan– tablolar asılıydı.

Uşak, “Burada bekleyin lütfen” dedi.

Yan kapıdan yok oldu. Kat uzaktan gelen bir kadın kahkahası ve klasik müzik duydu. *Harika! Parti var. Mükemmel zamanlama Novak* diye düşündü.

Kat ayak seslerini duyunca döndü. Yandaki bir kapıdan Adam Quantrell girdi ve arkasından sessizce kapıyı kapadı. Resmi giysiler içindeydi, siyah kravat, beyaz gömlek. Kat’i gördüğüne memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Adam, “Mesele acil mi yoksa bekleyebilir mi Dr. Novak?” diye sordu.

“Sanırım acil.”

Adam “Başka sorular mı?” diye sordu.

“Ve bir başka ceset.” Kat Adam’ın tepkisini izledi ve yüzündeki irkilmeyi gördüğünde hiç şaşırmadı. Adam biraz durakladıktan sonra “Kimin?” diye sordu.

“Bir kadın. Bulunduğu yer, ilkinin bulunduğu yerden pek uzak değil. Güney Lexington’da bir merdiven boşluğunda. Yine bir doz aşımı gibi duruyor.”

Adam hâlâ sersemlemiş görünüyordu. “Gelip bakmamı ... istiyor musunuz?”

“Şart değil. Ama belki adını biliyorsunuzdur. Yanında cüzdanı vardı. Ehliyetle Xenia Vargas yazıyor. Ehliyetin ona ait

olduğunu düşünüyorum çünkü fotoğraf, cesede benziyordu. Bu isim size bir şey çağrıştırıyor mu?”

Adam nefes verdi. Kat, bunun bir rahatlama sonucu mu yoksa bir iç çekme sonucu mu olduğunu merak etti.

Adam “Hayır. Böyle birini bilmiyorum” dedi.

“Peki Nicos Biagi?”

“Bu ismi de duymadım. Neden?”

“Yalnızca meraktan.”

Adam inanmadığını gösteren bir öfkeyle tepki verdi. “Kapıma geliyor ve sırf nasıl tepki vereceğimi görmek için ceset isimleri söyleyerek bana saldırıyorsunuz. Ve bütün bunlar yalnızca merak ettiğiniz için, öyle mi?”

“Nicos Biagi’nin ceset olduğunu kim söyledi?”

“Lanet olsun! Kim olduğunu bilmiyorum. Öyle olabileceğini düşündüm. Bahsettiğiniz diğer kişilerin hepsi ceset gibi!” Sesi sanki mozaik zeminden yankılandı ve geniş antrenin uzak köşelerinden geri döndü. Birden kendisini toparladı, yüzü yeniden soğukkanlı ve renk vermeyen haline büründü. “Öyleyse Nicos Biagi *kim*? Ve bir ceset mi değil mi?” diye sordu.

“Nicos şans eseri hayatta; henüz hayatta. Hancock General Hastanesi’nde yatan bir hasta. Aşırı doz uyuşturucu vakası. Uyuşturucu konusunda endişeleniyoruz. Yeni bir şeye benziyor ve şimdiden Jane Doe ile Xenia Vargas’ı öldürdü. Nicos Biagi’nin yoğun bakıma girmesine yol açtı. Bu konuda bir şey bilip bilmediğinizi öğrenmek istemiştım.”

“Niçin bilecekmişim?”

“Bir önsezi.”

Adam, Kat’i rahatsız edecek bir şekilde güldü. “Umarım Adli Tıp Kurumu her zaman bu şekilde çalışmıyordur. Çünkü, eğer durum buysa, adalet sistemimizin ciddi sorunları var demektir.”

Yandaki kapı yeniden açıldı. Yüzünde şaşırmış bir ifade olan göz kamaştırıcı güzellikte bir kadın görüldü. Kadının

gece elbisesinin kumaşındaki altın iplikler avizenin ışığında parıldıyordu. Elbisesiyle aynı derecede parlak sarı saçları dalgalar halinde omuzlarına düşmüştü. Kadın Adam'ın ziyaretçisine baktı. Kat bu bakışın ne olduğunu derhal anladı; kadınsı bir tartma, ardından kaba bir yok sayma. Kadın, "Birterslik mi var Adam?" diye sordu.

Adam, "Hayır" dedi. Bakışları hâlâ Kat'in üstündeydi. "Yalnızca iş."

Kadın "Ooo!" deyip tatlı bir şekilde gülümsedi. "Pearl çorbayı şimdi getirdi. Sensiz başlamak istemedik."

"Kusura bakma Isabel. Siz niçin başlamıyorsunuz? Dr. Novak ile benim işim bitmedi daha."

Kadının bakışları yeniden Kat'in üzerine kaydı. "İstersen ziyaretçin için de bir servis koyabiliriz."

Tuhaf bir sessizlik oldu. Sanki Adam bu istenmeyen ziyaretçiye davet etmekten nazik bir şekilde kurtulmanın yolunu arıyor gibiydi.

Kat, "Buna gerek yok" dedi ve Adam'ın yüzünde bir rahatlama gördüğünü düşündü. "Ben birazdan ayrılacağım. İşimiz... biter bitmez."

Isabel de aynı derecede rahatlamış göründü ve tekrar gülümsedi. "İşin bitince bize katıl Adam" deyip yandaki odaya çekildi.

Adam ile Kat kısa bir süre birbirlerine baktılar.

Adam, "Çalışma odasında konuşalım" dedi ve birden dönüp başka bir kapıyı açtı. Kat onu takip ederek içeri girdi.

Burası tipik bir erkek mekânıydı; karanlık, şöminesi ve ahşap kaplamalarıyla kulüp havasında. Hani o pipo ve konyak içilen odalardan. Kat deri kanepeye oturdu. Adam oturmadı; şöminenin yanına yürüdü. Kat onu izledikçe kendisini daha da rahatsız hissediyordu. Tabii ki mantıksızdı, ama *Adam'ın* onu yemek masasına davet etmemesi hakaret gibi gelmişti. Davet etmiş olsaydı elbette reddederdi; resmi

bir yemeğe çat kapı gidilmez. Üstelik Isabel'in gece elbisesi-
ne bakılırsa evde ne varsa yedikleri türden bir davet değildi
bu. Ama en azından Adam'ı geri çevirmenin zevkini yaşamış
olurdu. Gurur meselesiydi bu.

Adam, "Peki, bu önsezinin temeli nedir? Niçin bu konuda
bir şey bilmem gerekiyor?" diye sordu.

"Kibrit kutusu yüzünden."

"Bu pek bir neden sayılmaz."

"Çünkü bu yeni bir ilaç, daha önce rastlanmamış."

Adam omuzunu silkti. "Yani?"

"Ve çünkü siz Cygnus İlaç Şirketi'nin genel müdürüsünüz.
Ağrı kesiciler konusunda araştırma ve geliştirme çalışmalarıyla
tanınan bir şirketin. Daha yeni, ağrı kesici bir ilaç gru-
bunu piyasaya çıkarmış bir şirket."

"Ayak mantarı ilacı da üretiyoruz."

"Ha, bir şey daha var."

"Evet?" Adam başını çevirdiğinde, sarı saçları masa lam-
basının ışığıyla parladı.

"Cesedi görene kadar Jane Doe'nun tanıdığınız biri olabi-
leceğini düşünüyordunuz."

Adam bir anda sessizleşti. Yüzündeki bütün alaycılık izleri
yok oldu. Oturdu, bakışlarını Kat'in bakışlarından kaçırıyordu.

"Onun kim olduğunu düşünmüştünüz Bay Quantrell?"

"Yakın... olduğum biri."

"Sırrınız nedir? Niçin onun kim olduğunu düşündüğünüzü
söyleyemiyorsunuz?"

"Bunlar konuşmak istediğim konular değil. Bir yabancıyla
değil."

"O zaman ilaçla ilgili konuşabilir misiniz? Bu yeni bir şey.
Gaz kromatografisinde çift fazlı yükseliş gösteren bir narko-
tik. Cygnus'tan sızmış bir şey olabilir mi? Geliştirmekte ol-
duğunuz bir şey?"

"Spekülasyon yapmak istemem."

Tabii yapmazdı. Çünkü yaparsa her türlü suçlamaya açık hale gelirdi. Ölüme neden olan ilaç üretimi. Keşlerin katili.

Adam yavaşça başını kaldırdı. “Morgda bir ceset daha olduğunu söylediniz. Bir kadın.”

“Xenia Vargas.”

“Genç mi?”

“Aşağı yukarı yirmi.”

“Onu tarif eder misiniz?”

“Onu tanıyor olabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

“Lütfen bana yalnızca görünüşünü tarif edin.”

Ses tonundaki bir şeyler, bastırılmış kaygı ifadesi Kat’in ona acımasına neden oldu. “Bir altmış beş boylarında, zayıf sayılır. Koyu kahverengi saçlı...”

“Boya olabilir mi?”

Kat durakladı. “Mümkün, sanırım.”

“Peki gözleri? Ne renk?”

“Ela.”

Yine bir sessizlik. Sonra Adam ani bir telaşla ayağa kalktı. “Sanırım en iyisi onu görmem” dedi.

“Yani... şimdi mi?”

“Mümkünse.” Kat’le göz göze geldiler. “Bana bu iyiliği yaparsanız.”

Kat de ayağa kalktı ve antreye giden Adam’ı takip etti.

“Akşam yemeğindeki misafirleriniz ne olacak?”

“Kendi kendilerine yiyebilirler. Kibarca kaçmam için bana bir dakika müsaade eder misiniz?”

Yan kapıdan girdi, ama bu kez kapıyı açık bıraktı. Kat resmi yemeğin yendiği salona ve masanın etrafında oturmuş beş altı misafire göz attı. Misafirlerin bir kısmı meraklı gözlerle Kat’in bulunduğu yöne baktılar. Isabel’in “Seni bekleyeyim mi Adam?” diye sorduğunu duydu.

Adam, “Lütfen bekleme. Ne kadar süreceğini bilmiyorum” dedi.

“Biraz ayıp ettiğini biliyorsun.”

“Yapabileceğim bir şey yok. Herkese iyi geceler. Şarap mahzenimi ziyaret edebilirsiniz, ama bana birkaç şişe bırakırsınız değil mi?” Adamlardan birinin omuzuna hafifçe vurdu, el salladı ve kapıyı arkasından kapatarak antreye döndü.

Kat’e “Tamam. Hadi gidelim artık” dedi.

Morg asansörü açıldı. Kat, *Yine başlıyoruz* diye düşündü.

Bodrum bu gece sakin görünüyordu. Tek ses, morg bekçisinin yandaki ofislerden birinde çalan radyosunun sesiydi. Kötü, cızırtılı ve akortsuz bir şeydi. Kat ile Adam açık kapının önünden geçerken, ayaklarını masanın üzerine uzatmış, gözlerini elindeki porno dergiye dikmiş bekçiye gördüler.

Kat, “Merhaba Willy!” dedi.

Adam, derginin üzerinden gülümseyerek “Merhaba Doktor!” dedi. “Bu akşam pek hareket yok.”

“Görebiliyorum.”

Adam elindeki dergiyi sallayarak güldü. “Bunu mu kastediyorsunuz? *Ölü* piliçlere bakmaktan sıkıldım. Ben canlı ve utanmaz olanlarını seviyorum.”

“Soğutulmuş odaya giriyoruz, tamam mı?”

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Hayır. Sen utanmaz piliçlerinle kal.”

Kat ile Adam koridorda, floresan lambaların altında yürüdüler. Gündüz yanıp sönmekte olan lamba ölmüş; linolyum zeminin bir parçasının gölgede kalmasına yol açmıştı.

Depo odasına girdiler. Kat duvardaki elektrik düğmesine hafifçe vurdu ve retinalarında patlayan ışığın acısıyla gözlerini kırptı. Soğutulmuş çekmeceler karşılarındaki duvardan onlara bakıyordu.

Kat, üzerinde *Vargas, Xenia* yazılı etiket olan çekmeceye

doğru gitti ve çekmeceyi açtı. Üzerinde örtü olan beden, kalıba dökülmeyi bekleyen bir kil topağı gibi şekilsiz görünüyordu. Kat sorgulayan bakışlarla sessizce Adam'a baktı.

Adam başıyla onayladı.

Kat örtüyü kaldırdı.

Ceset, sanki gerçek değildi; plastik bir mankene benziyordu. Adam, Xenia Vargas'a iyice baktı ve verdiği tek bir solukla bedenindeki bütün gerilim çıkmış gibi oldu.

Kat, "Onu tanımıyorsunuz?" dedi.

Adam, "Hayır" dedi. Yutkundu. "Onu hiç görmedim."

Kat, örtüyü yeniden örttü ve çekmeceyi kapattı. Sonra dönüp Adam'a baktı. "Peki Bay Quantrell, sanırım artık itiraf etmenizin zamanı geldi. Tam olarak kimi arıyorsunuz?"

Adam durakladı. "Bir kadını."

"Onu biliyorum. Ayrıca kadının ela gözlü olduğunu da biliyorum. Ve muhtemelen sarışın ya da kıvılcık saçlı. Şimdi adını öğrenmek istiyorum."

Adam yumuşak bir sesle "Maeve" dedi.

"Şimdi bir yerlere geliyoruz. Peki Maeve ne?"

"Quantrell."

Kat kaşlarını çattı. "Karınız mı? Kız kardeşiniz mi?"

"Kızım. Yani üvey kızım. Yirmi üç yaşında. Ve haklısınız ela gözlü. Bir altmış beş, elli iki kilo. En azından onu son gördüğümde öyleydi."

"Ve bu ne zamandı?"

"Altı ay önce."

"Kayıp mı?"

Smokinin içindeki omuzlarından birini silkti. "Kayıp, saklanıyor. Ne dersenez. İstedığı zaman kaybolur. Hayatı kabul lenemedığı zamanlarda. Bu da onun başa çıkma tarzı."

"Neyle başa çıkma tarzı?"

"Her şey. Kötü notlar. Aşk ilişkileri. Annesinin ölümü. Berbat üvey babası."

“Yani pek anlaşılamıyorsunuz.”

“Hayır.” Bıkkın bir şekilde parmaklarını saçlarında dolaştırdı. “Onunla başa çıkamadım. Onu şekillendirebileceğimi zannettim. Sıkı bir kontrol, bildiğimiz eski usul disiplin, anlıyor musunuz? Babamın beni yetiştirdiği gibi. Bütün ihtiyacının sorumluluk sahibi olmak olduğunu düşünerek ona bir iş bile verdim. En azından zamanında ofise gelebilir, işini doğru dürüst yapabilir ve kendi kahrolası mutfak masrafını karşılayabilirdi.” Kafasını salladı. “Bir gün işe iki saat geç, saçlarını mora boyatmış bir şekilde gitmiş. Süpervizörüyle çığlık çığlığa tartışmışlar. Sonra ofisten çıkmış gitmiş.” Derin bir nefes verdi. “Kovuldu.”

“Ve son görüşüşü bu muydu?”

“Hayır. Onu öğle yemeğine götürdüm. Sorunları halletmek amacıyla, ama yine tartıştık. Doğal olarak.”

“Tahmin edeyim. Hilton Bulvarı’ndaki L’Etoile’e gitmişsiniz.”

Adam başını sallayarak onayladı. “Maeve siyah deriler içinde ve yeşil saçlarla geldi. Şef garsona hakaret etti. Sigara içilmeyen bölümde esrarlı sigara yaktı. Ve bana değerlerimin hastalıklı olduğunu anlatmaya başladı. Ben de ona kendisinin hasta olduğunu söyledim. Verdiğim her türlü parasal desteği keseceğimi de söyledim. Kendisine çekidüzen verip sorumlu bir insan gibi davranmaya başlarsa eve geri gelebileceğini belirttim. O sıralarda tuhaf telefonlar geldiği için numaramı değiştirmiştım. İletişime geçmek isterse diye, yeni numaramı kibrit kutusuna yazıp verdim. Hiç aramadı.”

“Ve kibrit kutusu?”

Adam omuz silkti. “Belki bir arkadaşına verdi ve bir şekilde Jane Doe’nun eline geçti. Bilmiyorum.”

“Lokantadan beri onu görmediniz?”

“Hayır.”

Kat durakladı. “Lou Sykes hangi aşamada devreye girdi?”

“Tuttuğum özel dedektif, Maeve’nin Güney Lexington ci-varında takıldığını söylemişti. Bu, Komiser Sykes’ın devri-ye gezdiği bölgeydi. Ondan Maeve’ye göz kulak olmasını iste-dim. Bir iyilik olarak. Sykes Maeve’yi bir kere gördüğünü dü-şünüyor, ama hepsi bu.”

Yeterince inandırıcı bir hikâyeydi. Kat, Adam’ın şık smo-kininin içindeki duruşuna baktı. *Peki niçin hâlâ bir şeyler sakladığı hissine kapılıyorum?*

Adam, Kat’in gözlerini görmesinden korkuyormuş gibi ba-kışlarını kaçırıyordu.

“Bana anlattığınız şeyler dünyayı sarsacak türden değil. Bir sürü ailenin çocuklarıyla sorunları var Bay Quantrell. Niçin ondan bahsetmekten korktunuz? Niçin durumu ben-den sakladınız?”

“Bu daha çok... utanç verici bir durum.”

“Hepsi bu mu?”

“Yetmez mi?” Adam, Kat’e bakmak için ona doğru dön-dü. Aristokrat yüzündeki meydan okuma açıldı. Kat o bakı-şın büyüyle kendini köşeye sıkışmış hissetti. Bu adamda ne vardı?

Kat, sanki büyüden kurtulmak istercesine başını salladı. “Hayır” dedi. “Yetmez. Bu sabah bana gerçekleri anlatsaydı-nız ne olurdu ki? Ben sıradan bir kamu çalışanıyım. Çalışan-larınızdan utanmıyorsunuz değil mi?”

Adam gergin bir şekilde gülümsedi. “Sizi bir çalışan ola-rak görmem zor Dr. Novak.”

“Maeve hakkında bana söylemekten kaçındığınız başka bir şey var mı? Bahsetmediğiniz ufak tefek detaylar?”

“İşinizle ilişkili hiçbir şey yok.” Öbür tarafa döndü. Gerçe-ği tamamıyla anlatmadığının kesin göstergesi. Bakışları ce-set çekmecelerinden birine takıldı.

“O zaman buradaki işimiz bitti diyebilirim. Misafirlerinize dönebilirsiniz. Acele ederseniz konyağa yetişebilirsiniz.”

“Bu kim?” diye sordu aniden.

“Ne?”

“Şuradaki çekmece. Üzerinde Jane Doe yazan.”

Kat üzerinde #372-3-27-B yazılı etikete daha yakından baktı.

“Bir başka Jane Doe. Yedi gün öncesine ait. Bunu Clark incelemiş olmalı.”

“Clark kim?”

“Diğer adli tıp uzman yardımcısı. Şu anda tatilde.”

Adam bir nefes aldı. “İzin verir misiniz?..” Sessizce Kat’e baktı.

Kat hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı ve çekmeceyi açtı.

Soğuk bir buhar bulutu döne döne yükseldi. Kat örtüyü kaldırmak, bedeni ortaya çıkarmak konusundaki her zaman-ki isteksizliğini hissetti. Bu Jane Doe’yu henüz görmemişti. Kendisini en kötü olasılığa hazırlayıp örtüyü çekti.

Kadın çok güzeldi. Paslanmaz çelik içindeki yedi günlük mahpusluk, saçının parlaklığını solduramamıştı. Parlak kızıl, kalın telli saçları omuzlarına düşüyordu. Beyaz mermer gibi bir ışıltısı olan cildi, hayattayken kusursuz olmalıydı. Gür kirpikli gözkapaklarının yarı açık bıraktığı gözleri griydi. Otopsinin çirkin sonucu olarak gövdesi dikilmiş Y şeklinde bir kesikle zedelenmişti.

Kat Adam’a baktı.

“Çekmeceyi kapatabilirsiniz. Bu, o değil” diye mırıldandı.

Kat çekmeceyi kapatırken “Kim acaba?” dedi. “Özlenecek bir kadına benziyor. Bizim alışıldık Jane Doe tipi değil.”

“Nasıl öldüğünü biliyor musunuz?” Soru çok yumuşakça sorulmuştu, ama önemi Kat’i çarptı.

“Dosyaya bakalım” dedi.

Dosyayı Clark’ın ofisinde buldular. Masasının üstündeki bir yığının altına gömülmüş, tamamlanmayı bekliyordu. En

üstte gevşek bir şekilde tutturulmuş birkaç sayfa vardı; merkezi tanı laboratuvarından gelen son yazılar.

Kat, “Anlaşılan artık Jane Doe değil” dedi. “Parmak izlerini eşleştirmişler. Adı Mandy Barnett. Sanırım Clark çekmedeki etiketi değiştirmeye fırsat bulamamış.”

“Dosyada niçin parmak izleri var?”

Kat, bir sonraki sayfayı çevirdi. “Çünkü poliste kaydı var. Hırsızlık, fahişelik, kamuya açık yerde sarhoşluk.” Adam’a baktı. “Sanırım görüldüğü kadar tatlı biri değilmiş.”

“Ölüm nedeni neymiş?”

Kat dosyayı açıp Clark’ın notlarını gözden geçirdi. Clark notları yazarken telaşlı olmalıydı. Noktasız i’ler ve çizgisiz t’lerle tam bir doktor yazısıydı. “Maktul, 27/3’te saat 02:35’te Flashner Bulvarı’ndaki Gilly’s Barı’nın tuvaletinde bulunmuş.” Kat gözlerini kaldırdı. “Bu bar, Bellemeade’de. Ben orada oturuyorum.” Bir sonraki sayfayı çevirdi. “Belirtilen bir yara izi yok... Toksik raporlar bekleniyor. Polis, vücudunun yanında boş bir Fiorinal hap kutusu bulmuş. Sonuç: Kardiyo-pulmoner arrest,⁴ büyük olasılıkla aşırı doz barbitürat nedeniyle. Eyalet laboratuvarından sonuç bekleniyor.”

“Rapor gelmiş mi?”

Kat, kurye kutusuna gidip, evrak yığınını karıştırdı. “Burada göremiyorum. Muhtemelen hâlâ bekleniyor.” Dosyayı kapattı. “Bu dosya aslında diğerleriyle uyumlu değil. Bellemeade’deki uyuşturucu kullanıcıları başka bir sınıfa mensup, farklı bir mahalle. Daha paralı bir yer.”

“Diğerlerinin hepsi Güney Lexington’dan mıydı?”

“Birbirlerine birkaç blok mesafede. Jane Doe tam Project’in içinde. Xenia Vargas da öyle. Nicos Biagi, biraz daha dışarda; Richmond Caddesi’ndeydi. Yani eski demiryolu raylarının orada. Ama orası da aynı mahalle.”

“Bölgeyi iyi biliyor gibisiniz.”

“Fazlasıyla.” Mandy Barnett’in dosyasını Clark’ın masasına attı. “Orada büyüdüm.”

Adam şaşkınlıkla Kat’e baktı. “Siz?”

“Ben.”

“Nasıl oldu da...” Durakladı, sanki sorusunu nasıl kibarca sorabileceğinden emin değildi.

“Nasıl oldu da orada mı büyüdüm? Basit. Annemin yaşadığı yer orasıydı. Ölene kadar orada yaşadı.”

“O zaman oradaki insanları tanırırsınız.”

“Bazılarını. Ama mahalle sürekli değişiyor. Çıkabilenler çıkıyor. Dev bir çamur havuzu gibi. Ya yüzüp dışarı çıkıyorsa ya da gittikçe daha çok çamura batıyorsun.”

“Ve siz yüzdünüz.”

Kat, omuzlarını silkti. “Şanslıydım.”

Adam, Kat’e yeni bir takdir ifadesiyle baktı. Sanki onu ilk kez görüyordu. “Sizin durumunuzda bence şansın bu işle hiçbir ilgisi yok Dr. Novak.”

Kat, Adam’ın smokinine ve beyaz gömleğine bakarak “Bazılarımız gibi değil” dedi.

Adam kahkaha attı. “Evet bazılarımız şansın içinde *yuvarlanıyor* gibiyiz.”

Asansörle yukarı çıktılar ve binayı terk ettiler. Dışarısı soğuktu. Rüzgâr boş bir teneke kutuyu caddenin aşağısına doğru sürükledi; karanlıktan gelen madeni seslerden kutunun nereye gittiğini takip edebiliyorlardı.

Adam kendi arabasıyla, Kat de kendi arabasıyla gelmişti. Şimdi her ikisi de arabalarının yanında, ayrılmak istemezcesine durdular.

Adam, Kat’e döndü. “Biraz önce Güney Lexington’daki insanları tanımanızla ilgili söylediklerim...” Durakladı. Kat bekledi, tuhaf bir şekilde nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Sabırsızdı. “Yardıminızı rica etmeye çalışıyordum” diye bitirdi.

“Yardımım?”

“Maeve’yi bulmak istiyorum.”

Kat, *Yani istediği ben değilim; benim yardımım* diye düşündü.

Bunun kendisini niçin böylesine hayal kırıklığına uğrattığını merak etti. “Lou Sykes iyi bir polistir. O bulamadıysa...” dedi.

“Sorun da bu işte. O bir *polis*. O bölgedeki kimse polislere güvenmez. Maeve de kesinlikle ona güvenmez. Onu tutuklayacağını ya da bana getirmek için yakalamaya çalıştığını düşünür.”

“Yapmaya çalıştığınız bu mu?”

“Hayatta olduğunu ve iyi olduğunu öğrenmek istiyorum. Hepsi bu.”

“O bir yetişkin Adam. Kendi seçimlerini yapabilir.”

“Ya seçimleri çılgıncaysa?”

“O zaman sonuçlarına katlanır.”

“Anlamıyorsun. Annesine söz verdim. Maeve’ye bakacağım söz verdim. Şu ana kadar oldukça kötü bir iş çıkardım.” İçini çekti. “En azından onu aramalıyım.”

“Ya bulunmak istemiyorsa?”

“O zaman bunu benim yüzüme söylemeli. Ama önce onu bulmalıyım. Ve Güney Lexington’ı bilen tek tanıdığım sensin.”

Kat kahkaha attı. “Eh, sanırım Lexington yemek davetlilerinin pek aşına olacağı bir mahalle değil.”

“Çok minnettar kalırım. Gerçekten. Bana etrafı tanıttı. Bazı insanlarla temas etmemi sağla. Zamanının karşılığını öderim tabii ki. Bana miktarını söyle yeter...”

“Bir dakika.” Kat, Adam’a yaklaştı, çenesi şaşkınlıkla yukarı kalkmıştı. “Bana *para mı ödeyecektin?*”

“Yani, uygun...”

“Unut bunu. *Unut bunu*. Ben doktorum Quantrell, tamam

mı? Ben ne uşagım, ne de aşçı ve verdiğim hizmetin karşılığını zaten alıyorum.”

“Yani?”

“Yani, ikinci bir işe ihtiyacım *yok*. Bir arkadaşıma bir iyilik yaparsam, ki bu seni bu kategoriye dahil ettiğim anlamına gelmez, bunu arkadaş *olarak* yaparım. Karşılıksız.”

“Bunu kalbinin iyiliği nedeniyle yapmak istiyorsun. Kendimi minnettar hissetmemi istiyorsun. Ve minnettarım, gerçekten minnettarım.” Durakladı sonra yumuşak bir tonda ekledi. “Ayrıca gerçekten yardımına ihtiyacım var.”

Kat, prensip olarak karşısındaki adama yardım etmeye karşı değildi. Kızını arayan, kendini adanmış bir babaya yardım. Eh bu Kat’ın kolay reddedemeyeceği bir istektir. Ama bu baba, hayırseverlik yapılacak biri de değildi.

Yine de...

Kat arabasına doğru yürüdü ve hızla kapısını açtı. “Bin Quantrell.”

“Pardon?”

“Senin arabanı almıyoruz, çünkü güzel, yeni bir Volvo saldırıya davettir. Onun için benimkiyle gidelim.”

“Güney Lexington’a mı?”

“Mahalleyi tanımak istiyorsun. Konuşabileceğin bazı tanıdıklarım var. Mahallede neler olup bittiğini bilen birileri.”

Adam tereddüt etti.

“Bak. Tehlikeye atılmak istiyor musun yoksa istemiyor musun?”

Adam, Kat’ın yıpranmış Subaru’suna baktı. Ardından omuzlarını silkti. “Neden olmasın?” deyip arabaya bindi.

Güney Lexington, geceleri bambaşka bir yerdi. Gündüzleri yalnızca kasvetli ve depresif görünürken, gece başka tür bir tehditkârlığa bürünmüştü. Yılan gibi kıvrılan ara sokaklar hiçbir yere gitmiyor gibiydi; tasavvur edilebilecek her türlü korkunç ve meçhul şey, o karanlıkta pusu kurmuş bekliyordu.

Kat bir sokak lambasının altına park edip kısa bir süre kaldırımını ve binaları inceledi. Bir blok ötedeki köşede on kadar genç toplanmıştı. Baharın ergenlik ritüelleriyle meşgul bir grup genç yeterince zararsız görünüyordu.

Kat, “Her şey yolunda görünüyor. Gidelim” dedi.

“Umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

Arabadan çıktılar ve kaldırımda Beşinci Bina’ya doğru yürümeye başladılar. Gençler, derhal bölgelerine yapılan sınır ihlaline karşı teyakkuza geçtiler, döndüler ve dik dik baktılar. Adam otomatik olarak Kat’e yaklaştı ve kolunu sıkı sıkı tuttu.

Bina kilitli olmadığından içeri girebildiler. Lobi Kat’in hatırladığı gibiydi: rengi solmuş duvarlar, lekeleri saklamak için gri kahverengi bir halı, yarısı patlamış ampuller. Graffiti, onun hatırladığından biraz daha rahatsız edici ve daha az şiirseldi; çizimler kesinlikle bozulmuştu.

Her zamanki gibi, asansör çalışmıyordu.

Kat, solmuş *Bozuk* yazısını göstererek “*Hiçbir zaman çalıştığını zannetmiyorum*” diye homurdandı. “Dört kat. Yürümek zorundayız.”

Kırılmış oyuncakların ve sigara izmaritlerinin üstünden atlayarak yukarı çıktılar. Bir zamanlar pürüzsüz bir şekilde cilalanmış olan tırabzanı tahtaya oyulmuş bir dizi harf perişan etmişti. Bazı daireden dışarı sesler süzülüyordu: ağlayan bebekler, bangır bangır çalan radyo ve televizyonlar, çocuklarına bağırان bir kadın. Bütün bunların üstünde “Amazing Grace” şarkısını söyleyen bir kızın pürüzsüz, billur gibi sesi dalgalanıyordu. Ses yıkıntıların üstünde, bir katedral gibi yükseliyordu. Dördüncü kata çıkan merdivenleri tırmandıkça kızın sesi daha da yüksek çıkıyordu. Ta ki onlar, sesin tam da önünde durdukları kapının arkasından geldiğini anlayana dek.

Kat kapıyı vurdu.

Şarkı sesi kesildi. Ayak sesleri yaklaştı ve kapı aralandı. İpeksi, sütlü çikolata rengi tenli bir kız, güvenlik zincirinin üzerinden ceylan gözleriyle merakla baktı.

Kat, “Bella?” dedi.

Kızın yüzünde beliren gülümseme güneş ışığı parlaklığındaydı. Kapının zincirini açarken “Kat!” diye bağırdı. Arkasını dönüp “Earl Baba! Kat geldi!” diye seslendi.

Yandaki odadan “Beni telaş ettirme” diye bir homurtu geldi. “Ben kimse için koşturmam.”

Daireye girerlerken Bella Kat’e utangaç bakışlarla baktı. “Ah o kemikleri” diye mırıldandı. “Bu havada çok ağrıyor. Çok keyifsiz...”

Earl Baba ayaklarını sürükleyerek odaya girerken “*Kim* keyifsizmiş?” diye parladı. Yavaş hareket ediyordu, başı öne doğru uzanıyordu, bir zamanlar kömür karası olan saçları artık gri beyazdı. Kat onun ne kadar yaşlanmış olduğunu düşündü. Nedense yılların bu adama dokunacağını hiç düşünmemişti.

Kat öne doğru ilerleyip adama sarıldı. Bu neredeyse bir yabancıya sarılmak gibiydi; adam zamanla çok küçülmüş, çok çelimsizleşmiş, çok çökmüştü. “Merhaba Earl Baba” dedi.

Earl Baba, “Bu ne cesaret kızım?” diye homurdandı. “Sen git, iki üç yıldır hiç uğrama bile, sonra...”

Bella, “Earl Baba, Kat işte şimdi burada değil mi?”

“Eh, hem iyi hem de kötü mü?”

Kat güldü ve Earl Baba’nın elini avcuna aldı. Bu ona parşömene sarılmış kemikleri tutuyormuş gibi bir his verdi. “Nasılsın Earl Baba?” dedi. “Sana yolladığım paltoyu aldın mı?”

“Hangi palto?”

Bella içini çekti. “Biliyorsun. Kaz tüyü ceket Earl Baba. *Bütün* kış onu giydin.”

“Haa... O palto.”

Bella Kat’e bıkkın bir *onu tanıyorsun* bakışı attı ve “O paltoyu çok *seviyor*” dedi.

Kat, “Earl Baba, yanımda birini getirdim” dedi.

“Kimi?”

“Adı Adam. Burada duruyor.”

Yaşlı adamı, Adam’ı görmesi için yavaşça döndürdü. Earl Baba kolunu uzatıp beklenen el sıkışması için elini havada tuttu. Adam ancak yüz yüze geldiklerinde yaşlı adamın gözlerini donuklaştıran kataraktı gördü.

Adam, kendisine uzatılan eli tutup kuvvetlice sıktı. “Merhaba... Earl Baba” dedi.

Earl Baba bir yuh çekti. “Senin gibi koca bir adamın benim gibi bir çelimsiz Baba demesi aptalca değil mi?”

“Hiç değil efendim.”

“Peki bizim Katrina’mızla burada ne yapıyorsun?”

Kat, “Yalnızca bir arkadaşım Earl Baba” dedi.

Bir duraklama oldu. “Haa!” dedi yaşlı adam. “Demek öyle.”

“Onunla tanışıp konuşmanı istedim. Bak, birini arıyor. Bir kadını.”

Earl Baba’nın kır saçlı başı ani bir ilgiyle kalktı. Görmeyen gözlerini Kat’e dikmiş gibiydi. “Ben ne bilirim ki?”

“Sen Project’te olup biten her şeyi bilirsin.”

Yaşlı adam, “Hadi oturalım. Kemiklerim öldürüyor beni” dedi.

Mutfağa gittiler. Tüm daire gibi mutfak da fazlasıyla eskiydi. Lavabonun altındaki linolyum döşemeler açılmıştı. Tezgâhların formikaları soyulmuştu. Fırın ve buzdolabı ta *Leave it to Beaver*⁵ döneminden kalmaydı. Masada kamburunu çıkarmış oturan Anthony, halka makarnaları ağzına tıkmakla meşguldü. Diğerleri mutfağa girdiğinde, onlara hemen hemen hiç bakmadı.

Earl Baba “Hey Anthony, eski bakıcına bir merhaba demeyecek misin?” diye bağırdı.

5. ABD’de 1957-1963 arasında yayınlanmış, bir çocuğun gözünden dönemin örnek Amerikan aile modelini sergileyen bir dizi. (ç.n.)

Anthony “Merhaba” diye homurdanıp ağzına bir kaşık daha makarna doldurdu.

Anthony ve Bella’yı izleyen Kat, kişiliklerinin hiç değişmemiş olduğunu fark etti. Earl Baba isteyken çocuklara baktığı o geceleri hatırladı. Yaşlı adamın gözlerinin gördüğü o eski günleri. Bu ikisi ikiz olabilirlerdi, aynı sütlü çikolata renkte olabilirlerdi, aynı çıkık elmacıkkemiklerine sahip olabilirlerdi ama kişilikleri gece ve gündüz gibi farklıydı.

Bella tek bir gülüşüyle bütün bir odayı ısıtabilirdi; Anthony ise tek bir bakışıyla bütün bir odayı dondurabilirdi.

Earl Baba iyi bildiği mutfakta, gözleri gören bir adam kadar kendinden emin hareket ediyordu. “Aç mısınız?” diye sordu. “Yiyecek bir şey ister misiniz?”

Kat ile Adam Anthony’nin domates sosunu gürültüyle şırıltıyı izlediler ve aynı anda “Hayır, teşekkürler” dediler.

Hepsi masanın çevresine oturdu. Karşılarına oturan Earl Baba, kataraktlı gözlerini ürkütücü bir şekilde onlara dikeyerek “Peki aradığınız bu kadın kim?” diye sordu.

Kat, “Adı Maeve Quantrell. Project’te yaşadığını düşünüyoruz” dedi.

“Fotoğrafı var mı?”

Kat, Adam’a baktı.

Adam, “Evet, var aslında” dedi ve cüzdanını çıkardı. Masanın üzerine bir fotoğraf koydu.

Kat, Adam’ın anlattıklarına benzer bir şey görmeyi bekliyordu; siyah deri kıyafetler içinde, saçları parlak bir renge boyanmış serseri bir kız. Bunun yerine gördüğü, okul balosunda köşede büzülen tiplere benzeyen, kırılgan, sarışın bir kızdı.

Earl Baba, “Bella?” dedi.

Bella fotoğrafa uzandı. “Oo gerçekten çok güzel. Sarı saçlı. Utangaç görünümlü.”

“Kaç yaşında?”

Adam, “Yirmi üç yaşında” dedi. “Şu andaki görünüşü farklı. Muhtemelen saçlarını çılgın bir renge boyamıştır ve daha fazla makyaj yapıyordur.”

Earl Baba, “Anthony, sen bu kızı gördün mü buralarda hiç?” diye sordu.

Anthony fotoğrafa bir göz atıp omuz silkti. Sonra kalktı, boş kâsesini lavaboda çalkaladı ve gösterişli bir şekilde mutaktan çıktı. Bir dakika sonra daire kapısının hızla çarptığını duydular.

Earl Baba içini çekerek “Bu oğlan vahşi bir hayvan gibi. Canı istediği zaman girip çıkıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum” dedi.

Bella hâlâ Maeve’nin fotoğrafına bakıyordu. Yumuşak bir sesle “Kim o?” diye sordu.

“Kızım” dedi Adam.

Earl Baba arkasına yaslandı, başıyla anlayışlı bir şekilde onaylarken “Yani kızını arıyorsun” dedi.

“Evet.”

“Niçin?”

Adam başını salladı, soruya şaşırmişti. “Çünkü o benim kızım.”

“Ama kaçmış. Bulunmak istemiyor. Onun gibi bir kız, *sa-na gelmedikçe* bulamazsın onu.”

“O zaman sanırım...” Adam bezgin bir şekilde yere baktı. “Sanırım o zaman yalnızca iyi olduğunu bilmekle yetineceğim.”

Earl Baba bir süre sessiz kaldı. O bulutlu gözlerinin arkasından neler düşündüğünü tahmin etmek zordu. Sonunda, “Jonah ile konuşman iyi olur” dedi.

Kat, “Jonah mı?” diye sordu.

“Büyük adam o oldu artık.”

“Ne zamandan beri?”

“Bir yıl önce. Berto ölünce devrıldı. Buralarda istediğin her şey için Jonah’ın onayı gerekir.”

“Teşekkürler” dedi Kat. “Onun peşine düşeceğiz.” Aklına başka bir soru geldiğinde tam kalkmak üzereydi. “Earl Baba!” dedi. “Nicos Biagi diye birini tanıyor muydun?”

Yaşlı adam durakladı. “Evet, adını duymuştum.”

“Xenia Vargas?”

“Belki.”

“Öldüğünü duydun mu?”

Earl Baba içini çekti. “Buralarda çok insan ölüyor. Bunları daha fazla kafana takma, insanlar ölüyor.”

“İkisi de aynı uyuşturucuyu aldı Earl Baba. Bu uyuşturucu Project’e geldi ve insanları öldürüyor.”

Earl Baba hiçbir şey demedi. Gözlerini Kat’e dikip, orada öyle oturdu.

“Bu konuda bir şey duyarsan, herhangi bir şey, bana haber verir misin?” Kartvizitini çıkarıp masanın üstüne koydu. “Bu konuda yardıma ihtiyacım var.”

Yaşlı adam karta dokundu, kemikli parmakları siyah baskılı Doktor Kat Novak yazısının üstünde kaydı. “Hâlâ belediye için mi çalışıyorsun?” diye sordu.

“Evet, adli tıp uzmanıyım.”

“Seni anlamıyorum Kat. Doktor oldun ve ölü insanlarla ilgileniyorsun.”

“Niçin öldüklerini buluyorum.”

“Ama çok geç kalmış oluyorsun. Bunun onlara bir faydası yok ki. Bir hastanede çalışmalısın. Ya da burada kendi yerini açmalısın. Annenin isteği buydu.”

Kat birden Adam’ın kendisine baktığını fark etti. *Öff be, Earl Baba, Nasihatlerini başka zamana saklasan.*

“İşimi seviyorum” dedi. “Hastaneye tahammül edemem.”

Earl Baba ona üzgün ve anlayışlı bir ifadeyle baktı. “Kötü günlerdi değil mi? Annenle geçirdiğin o aylar...”

Kat ayağa kalktı. “Yardımların için çok teşekkür ederiz Earl Baba. Ama gitmemiz gerek.”

Bella ile büyükbabası oturma odasına giderken onlara eşlik ettiler. Bu oda hiç değişmemişti. Koltuklar her zaman tam olarak aynı yerlere konuluyordu ve Earl Baba onların arasında, ses yankılarıyla yolunu bulan bir yarasa gibi hareket ediyordu.

Adam ile Kat daireden çıkarlarken, “Bir dahaki ziyaretin için bu kadar bekleme” diye homurdandı yaşlı adam.

Kat, “Beklemem” dedi. Ama bu söz pek inandırıcı olmadı. Kat, *Kendim bile inanmıyorum, o nasıl inansın?* diye düşündü.

Adam’la birlikte aynı kırık oyuncakların ve sigara izmaritlerinin üzerinden atlayarak dört kat aşağı indiler. Binanın kokuları, televizyon sesleri ve bebek yaygaraları merdiven boşluğunu doldurdu ve Kat’in anılarını canlandırdı. Bu basamaklarda nasıl oynadığını, dairelerinin kapısında dizlerini göğsüne dayayıp nasıl oturduğunu hatırladı. Annesinin sakinleşmesi için nasıl beklediğini, beklediğini... Dairenin içinden gelen ağlama seslerini; annesinin müthiş acısının, umutsuzluğunun seslerini dinleyişini hatırladı. Merdivenlerden inerken zihni bütün bu anılarla doldu ve geri gelmek için niçin üç uzun yıl beklemiş olduğunu kesinlikle anladı.

Üçüncü katta, 3H numaralı dairenin önünde durakladı. Kapının rengi hatırladığı renkten farklıydı, artık yeşil değil, tuhaf parlaklıkta bir turuncuydu ve bir gözetleme deliği vardı. İçinin de değişmiş olduğunu fark etti. Farklı insanlar. Farklı bir dünya.

Adam’ın elinin hafifçe koluna dokunduğunu hissetti. Adam “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç...” Küçük, yorgun bir kahkaha attı. “Hiçbir şey aynı kalmıyor değil mi? Neyse ki öyle.” Dönüp merdivenlerden inmeye devam etti.

Adam’ın çok yakınında olduğunu fark etti. *Fazla yakın. Fazla kişisel. Alanımı, hayatımı işgal etme tehdidi var.*

“Demek adın Katrina?”

“Ben Kat’i kullanıyorum.”

“Katrina güzel. Ama Novak ile pek uyuşmuyor.”

“Novak benim evlilik soyadım.”

“Aa! Evli olduğunu bilmiyordum.”

“Evliydim. Boşanma işlemlerimiz altı ay önce tamamlandı.”

“Ve sen eski kocanın soyadını bırakmadın.” Adam, şaşır-mış görünüyordu.

“Nedeni sevgi değil, inan bana. Yalnızca Ortiz’den daha uygun geldi. Baksana, hiç Ortiz’e *benzemi*yorum.”

“Yeşil gözlerinden dolayı mı? Yoksa burnundaki çillerden mi?”

Kat basamaklarda bir kez daha durakladı. “Kadınların gözlerinin rengini her zaman fark eder misin?”

“Hayır.” Adam gülümsedi. Kat *Bu gülümseme ne çok işe yaradı* diye düşündü. “Ama seninkileri fark ettim.”

Kat, “Ne şanslıyım!” deyip merdivenlerden zemin kata in-meye devam etti.

“Bana bir şeyi açıklayabilir misin? İçerde bahsettiğiniz bu Jonah kim? Ve ‘Büyük Adam’ ne?”

Kat, “Büyük adam” dedi. “Büyük patron gibi bir şey. Bu bölgeden sorumlu kişi. Yıllarca bu sorumluluk Berto’nundu, ama sanırım artık o yok. Dolayısıyla sorumluluk artık Jonah adlı bir adamın. Her şeye göz kulak olur, rakip çete kavgala-rını engeller. Bir iyiliğe ihtiyacın varsa, sorunların varsa, bü-yük adam aracılığıyla çözüm bulursun.”

“Ha! Yani mahallenin bir tür resmi olmayan belediye baş-kanı.”

“Evet, doğru.”

Dışarıya; rüzgâr ve yağmur kokan geceye çıktılar. Kat gökyüzüne baktı, ayın önünden geçen bulutları gördü. “Geç oluyor, hadi buradan çıkalım” dedi.

Aceleyle merdivenlerden aşağı indiler. Yalnızca iki adım

attıktan sonra şaşkınlıkla sokak lambasının altındaki boş park yerine bakakaldılar.

Kat, bir denizciyi bile utandıracak bir küfür savurdu.

Arabası yok olmuştu.

Karanlık sokakta, rüzgârın taşıdığı kahkahalar çınladı.

Kat arkasını dönünce hâlâ karşı köşede duran gençleri gördü. Onlara doğru bakarak sırtıyorlardı. *Lanet olasıca serseriler. Bunun pek komik olduğunu düşünüyorlar.* Öfkeyle onlara doğru yürüdü. “Hey!” diye bağırdı. “Hey!”

Adam, Kat’i kolundan yakaladı ve durması için çekti. “Bence bu kötü bir fikir” diye fısıldadı.

“Bırak gideyim.”

“Biraz daha düşündüm; bu *berbat* bir fikir.”

Kat, “Arabamı geri istiyorum” dedi ve kolunu çekip kurtardı.

Köşeye doğru gitmesi için tek ihtiyacı olan şey öfkeydi. Delikanlılar onu izlemeye devam ediyor, ama hiç hareket etmiyorlardı. Kat, “Hadi bakalım!” diye çıkıştı. “Nerde?”

“Ne nerede bayan?”

“Arabam sersem!”

Oğlanlardan biri yapmacık bir masumiyetle “Araban mı vardı?” diye sordu.

Kat onu duymazdan geldi. “Çok para etmez o araba. Hapse girmeye degecek kadar çok para etmeyeceği kesin. Siz en iyisi geri verin arabamı. Ben de belki polise bildirmem o zaman.”

Oğlanların bir kısmı geri çekildi ve görünmez oldu. Geri kalan beş altı tanesi yarım daire oluşturacak şekilde açılmaya başladılar. Kat birdenbire Adam’ın tam yanında, onunla omuz

omuza durduğunu gördü. *Garip. Smokinini tutup kaçmadı*, diye düşündü. Belki de onu hafife almıştı.

Çocuklar Kat'i seyrediyor, korku belirtileri görmeyi bekliyorlardı. Kat, onların kafalarının nasıl çalıştığını biliyordu; tıpkı onlar gibi çocuklarla birlikte büyümüştü. Arkanı döner, en küçük bir kaygı belirtisi gösterirsen ellerine düştün demektir.

Kat yavaşça, üzerine basa basa "*Arabamı istiyorum*" dedi. Oğlanlardan biri "Almazsan n'olur?" dedi.

"O zaman" Adam'ı gösterdi, "yanımdaki arkadaşım pis şeyler yapabilir."

Bütün bakışlar Adam'a döndü. *Blöf yapıyorum Quantrell. Beni yüzüstü bırakma.*

Adam olduğu yerde kaldı. Kaya gibi sağlamdı.

Oğlanlardan ikisi daha yelkenleri suya indirdi ve karanlığa karıştı. Yalnızca dört kişi kalmıştı ve onlar da huzursuzlanmışlardı.

Birisi, "Alamazsın tekerleklerini" dedi.

"Niçin alamazmışım?"

"Çoktan gitti be. Biz götürmedik."

"Kim götürdü?"

"Araba hırsız. Geldi ve gitti. Araban çoktan hurda oldu bayan."

Lanet olsun. Kat, doğru söylüyor olabileceklerini düşündü.

Adam'a "Bu iş ümitsiz" diye mırıldandı. "Hadi gidelim."

Adam, dişlerinin arasından "Bunu hiç söylemeyeceğini düşünüyordum" diye tısladı.

Temkinli bir şekilde çeteden ayrıldılar ve hızla Beşinci Bina'ya doğru geri yürümeye başladılar. Kat, Earl Baba'nın evinden polisi arayacaktı. Subaru'suna gelince; en azından sigortalıydı.

Kat, oğlanların kendilerini takip etmesinden öyle endişeliydi ki, önlerindeki karanlıktan gelen ayak seslerine pek

dikkat etmemiştir. Tam Beşinci Bina'nın ön merdivenlerine ulaştıklarında karanlıktan iki kişi çıkıp yollarını kesti.

Kat, "Bırakın geçelim" dedi.

Oğlanlar kıpırdamadı.

Adam sakın bir şekilde, "Kenara çekilin, sorun çıkmasın" dedi.

Güldüler. Kat ileriye, arkasındaki bir şeylere baktıklarını fark etti.

Tam zamanında döndü ve arkadan gelen saldırıyı gördü.

Biri Adam'ın arkasından uçarak sırtına öyle bir çarptı ki, Adam sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü.

Şimdi de öndeki iki kişi saldırıya başlamışlardı. Çenesine bir yumruk inen Adam, hırıldayarak ikinci atağı savuşturmak için kolunu kaldırdı.

Kat kavgaya atıldı. Öfkeyle haykırarak en yakınındaki saldırgana bir sol kroşe savurdu. Parmak kemikleri saldırganın elmacıkkemiklerine çarptı. Elinde müthiş bir acı hissetti ama bu, serserinin sendelemesini seyretmenin keyfine değdi.

O arada Adam önündeki saldırgana bir yumruk indirmişti. Arkadaki saldırgan hâlâ arkasından yumruklamayı sürdürüyordu. Adam silkinip onu savurdu. Oğlan birkaç metre yuvarlandı, sonra sıçrayarak yere çöktü. Elinde bir şey tık etti; sustalı.

Kat, "Bıçağı var!" diye bağırdı.

Adam'ın bakışları bir anda gümüşü bıçağa odaklandığı için, diğer serserinin yandan saldırısına hazırlıksız yakalandı. Her ikisi de yere düştüler; serseri üstteydi.

Elinde sustalı olan oğlan boğuşan ikiliye doğru ilerledi.

Kat, bir tekme savurdu ve ayakkabısının Bay Sustalı'nın dizinin arkasıyla buluşma sesinden müthiş bir memnuniyet duydu. Oğlan inledi ve öne düştü, ama elindeki bıçağı bırakmadı.

Kat'ın arkasından çarpan bir şey, sendeleyip dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu. Bir çift el kollarını yakaladı-

ğında kafası karıştı ve bu *dördüncü mü?* diye düşündü. Kaç kişiydiler?

Birden saçı geri çekilmiş ve boğazı açıkta kalmıştı. Elinde bıçak olan oğlan yanına çöktü. Adam, “Hayır!” diye bağırdı. “Canını acıtma!” Bıçak boğazına değdi ve orada bir süre kaldı.

Kat, yan taraftan ona ulaşmak için çırpınan Adam’ı gördü; yüzünde panik ifadesi vardı. İki oğlan kollarını tutarken üçüncüsü kaburgalarına sert bir tekme attı. Adam inleyerek iki büklüm oldu. Soluk soluğa “Bırakın onu” dedi.

Bir ses Kat’in kulağına, “Boğazını kesmiycez” diye fısıldadı. “Şimdi diil, ama sen de uzak duracaksın. Duydun mu polis bayan? Çünkü o bulunmak istemiyo.”

Kat, “Ben polis değilim” diye bağırdı.

Keskin bıçak etine girdi; Kat, bir damla kanın boynundan aşağı aktığını hissetti. Sonra bıçak birdenbire çekildi ve saçı bırakıldı. Kat dizlerinin üstüne düştü, kalbi gümbür gümbür çarpıyordu, korkudan nefesi kesilmişti. Boğazına dokundu, sonra parmaklarındaki kana baktı. Boğazını temizleyerek “Kesmeyeceğini düşünmüştüm” dedi.

Elinde bıçak olan çocuk, “O mu?” dedi. “Ona kesik denmez. O küçücük bir *öpücük*.” Sonra da arkadaşlarına gitme zamanının geldiğini işaret etti. İnanılmaz bir hızla Adam’ın cüzdanını aldılar, paltosunu çıkardılar ve Kat’in çantasını kaptılar.

Çocuk, “Bu sefer ucuz kurtuldunuz” dedi. Kat’in omuzuna, onu cam kırıklarıyla dolu kaldırıma savuran bir tekme attı.

Adam, elindeki buz torbasını hafif hafif yanağına dokundururken “Hiçbir kahrolası araba buna değmez” dedi. Yüzünün sol tarafı şişmişti ve kaşında kuruyan kanın oluşturduğu kabuk vardı. Gecenin başında tiril tiril olan smokini şimdi lime limeydi.

Hancock Acil Servisi’nin bekleme salonundaki diğer para-

sız ve işsizlerle uyum içindeydi. Sıralar yaralı ve hastalarla, öksüren çocuklarla, avaz avaz ağlayan bebeklerle doluydu; hepsi uzun doktor sırasına teslim olmuştu.

Adam, “Bir nebze sağduyusu olan biri, ne zaman kavga edeceğini ne zaman kuyruğu kıstırıp kaçacağını bilir” dedi. “Kaçman gerekirdi.”

Kat, “*Senin* de kaçtığını görmedim” diye karşı saldırıya geçti.

“Nasıl kaçabilirdim? Onlarla tek başına kavga etmene izin veremezdim.”

“Tamam, jestini takdir ediyorum.”

“Eski bir Subaru yüzünden öldürülmekten hiç hoşlanmayacağımı söyleyeyim.”

Kat, “Ben o arabayı seviyordum” diye mırıldandı. “Aldığım ilk birinci el arabaydı.”

“Aldığın *tek* birinci el araba olabilirdi.”

Bir adam sendeleyerek bekleme salonuna girdi, gözleri kaydı ve bayıldı. Adam, iki hasta bakıcı tarafından hemen kaldırılıp sedyeyle içerideki odaya götürüldü. Bekleme salonundaki herkes ortak mutsuzluklarını gösterecek bir şekilde iç çekti. Bekleyişleri daha da uzayacaktı.

Adam, “Sana bir şey söyleyeceğim. Bir dahaki sefere böyle bir şey olursa, ben birinci el bir araba alırım sana” dedi.

Kat, “Ben kendi arabamı alabilirim. Soyulmaktan hoşlanmıyorum, o kadar” dedi. Acil servis hemşiresi içeri girdiğinde o da bekleyen herkes gibi umutlanarak baktı.

“Soyulmak, öldüresiye dövülmekten iyidir. Bize bunu yaptıklarına inanamıyorum. Üstelik de bu kadar basit bir nedenle.”

“Ama nedeni araba değildi ki” dedi Kat. “Anlamadın mı? Arabamın bununla hiç ilgisi yoktu.”

Hemşire, “Novak!” diye bağırdı. Kat ayağa fırladı. “Buradayım.”

“Beni takip edin.”

Adam, buz torbasını kenara bırakarak “Bir dakika” dedi. “Arabanın bununla hiç ilgisi olmadığını söyleyerek ne demek istedin? Ne içindi o zaman bu kavga?”

Hemşireyi takip ederek bekleme odasından çıkmakta olan Kat, “Kızın için” diye cevap verdi.

Muayene odasına girdiklerinde Adam Kat’ın tam arkasında duruyordu.

Hemşire, “Dışarda beklemelisiniz beyefendi” dedi.

“Birlikteyiz” dedi Kat.

Hemşire önce Adam’ın yumruk yemiş yüzüne baktı, sonra da Kat’ın morarmış gözüne. “Aslında belli oluyor” dedi ve kâğıt bir örtüyü silkeledi. “Yatın ve bunu bluzunuzun üstüne örtün ki, kan lekesi olmasın” dedi.

Muayene masasına yatan Kat, “Zaten kan içinde” dedi.

Hemşire bıçak yarasını temizlemeye başladı; Betadine neredeyse bıçaktan daha çok canını yaktı.

Adam, “Maeve’nin bu işle bir ilgisi olduğunu düşündüren ne?” diye sordu.

“Bıçaklı arkadaşımızın kulağıma fısıldadıkları.”

Hemşire, “Hareket etmeyin” diye tersledi.

“Bana, ‘Uzak dur polis bayan. Çünkü o bulunmak istemiyor’ dedi. Şimdi bu bana birkaç şey söylüyor. Birincisi aptal. Polisle sivilleri ayıramıyor. İkincisi de bizi onun bulunmak *istemediği* yönünde uyarıyor. Sence bulunmak istemeyen *kim*?”

Adam “Maeve” dedi, afallamış görünüyordu.

Acil Servis doktoru geldi. Dr. Michael Dietz’in saçlı versiyonu gibiydi. Aynı savaş yorgunu bakışlar. Kat, adamın kaç saattir çalıştığını, ellerini kaç bedene sürdüğünü merak etti. Doktor, Kat’ın boynundaki yaraya baktı. Yaka kartında *Dr. Volcker* yazıyordu.

“Nasıl oldu?” diye sordu.

“Sustalı.”

“Biri sizi öldürmeye mi çalıştı?”

“Hayır, kazaydı.”

“Tamam” Doktor içini çekti. “Aptalca sorulardan vazgeçiyorum.” Hemşireye döndü. “Dikiş seti. Muhtemelen üç dikişe ihtiyacı olacak. Bir de bana Xylocaine ver.”

Kat, lokal anestezi iğnesi derisini delerken yüzünü buruşturdu. Sonra ilacın etkisini göstermesi için bir süre beklendi.

Adam, “Bunu yapacağına inanamıyorum” dedi. “Yani anlamadığımız konular vardı, ama Maeve’nin arkadaşlarını üstümüze salması...”

“Özel olarak sana saldırmıyorlardı. Muhtemelen kendisini kimin aradığını bilmiyordu bile. Anthony’ye baştan onun babası olduğunu söylemiş olsaydık, bunların hiçbirini yaşama-yabilirdik.”

“Onu Anthony’nin uyardığını mı söylüyorsun?”

“Biz daha oradayken çıkmıştı, hatırlıyor musun? Maeve’nin senin kızın olduğunu söylemeden önce. Muhtemelen doğru Maeve’nin yanına gitti.”

“Ve o da arkadaşlarını bizim üstümüze saldı.”

Doktor, ilk dikişi düğümlerken, “Anlaşılan heyecan dolu bir hayatınız var” dedi.

Doktoru duymazdan geldiler. Kat, “Maeve bir şeylerden korkmuş olmalı” dedi. “Yoksa niçin gelen ilk yabancının üstüne sürülerini yollasın ki?” Bir an Adam’a göz attı ve bakışlarındaki tedirginliği gördü. “Neden korkuyor? Bana anlatmayı unuttuğun ne var?”

Adam başını salladı. “Başı belada.”

“Nasıl bir bela?”

Adam en yakındaki iskemleye yığıldı ve bitap bir şekilde ellerini hırpalanmış yüzünde gezdirdi.

Kat, “Bunun Jane Doe ile bir ilgisi var mı?” diye sordu. “Xenia Vargas ve Nicos ile?”

“Olabilir.” Cevabı, sözcükleri boğazına gömmek istercesine boğuk geliyordu.

“Cygnus ile bir ilgisi var mı? Geliştirmekte olduğunuz bir mucize ilaçla?”

Adam öfkeyle baktı. “Niçin Cygnus’u suçluyorsun? Testlerin hiçbirisi sonuçlanmadı! O keşlerin ne kullandığını bilmiyorsun.”

“*Sen* biliyor musun?”

Adam konuşmaya başladı, sonra doktorla hemşirenin büyülenmiş bir şekilde onları izlediklerini fark etti.

Adam “Dikeceksen dik!” diye doktoru tersledi.

Doktor, “Hikâyenin sonunu duyabilmeyi umuyordum” dedi. Son dikişi de bağladı ve ipliği makasla kesti. “Tamam. Dikişleri aldirmek için beş gün sonra gelin” dedi.

Kat, “Ben alabilirim, teşekkürler” dedi. Oturdu. Oda kayak gibi sallanıyordu. Her şeyin hareketinin durmasını bekledi bir süre.

Doktor, “Son tetanos aşınız?” diye sordu.

“İki yıl önce. Bağışıklığım var.”

“Yarayı yirmi dört saat kuru tutun. Günde iki kere peroxide ile temizleyin. Kızarır ya da ısınırsa arayın.” İmzalaması için Acil Servis kâğıtlarını verdikten sonra kapıya yöneldi. Omuzunun üstünden “İstediğiniz zaman gelin. Bir sonraki bölümü merak ediyorum” dedi.

Hastane lobisine döndüklerinde Kat, Adam’ın evini aramasını bekledi. Ödemeli arıyordu tabii ki; serseriler ikisinin de ceplerini tamamen boşaltmayı başarmışlardı. Beş parasız olmak çok çaresiz hissettiren bir durumdu. Kat Acil Servis muhasebe memuruna ödemesini postayla yapacağını söylediğinde, memur *hu hu*, *eminim* bakışıyla bakmıştı. Hiç saygı göstermemişti.

Telefonu kapatan Adam, “Thomas yolda” dedi. “Seni evine bırakırız.”

“Thomas kim?”

“Sadık yardımcım gibi bir şey.” Adam çamurlanmış gömleğine baktı. “Ve ütölediği gömleği bu hale getirdiğimi görmek, onu pek memnun etmeyecek.”

Kat kendi buruşuk gömleğine baktı. “Belki Thomas’ı bir ara ödünç almalıyım” dedi. “Ütüsüyle birlikte.”

Bekleme salonunda oturdular. Önlerinden kahve makinesinden kahve alan bir hemşire geçti. Kat’ın canı bir fincan kahve istedi, ama cepleri boştu. *Meteliksiz ve Arafta*⁶ diye düşündü.

Yarım saat geçti, kırk beş dakika. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Hancock General’da işler hâlâ hafiflememişti. Bir sonraki vardiyanın hemşireleri, şemsiyelerini ve yemek torbalarını sürükleyerek park yerine damlamaya başlamışlardı. Ön kapıda silahlı bir koruma görevlisi, içeri giren herkesi gözden geçiriyordu. Bu, tıbbın savaş cephesiydi ve Hancock General’da yapılan şey, siper savaşının eşdeğeri idi. Beş kilometrelik yarıçapta gerçekleşen her türlü yaralama, her türlü silahlı saldırı; Güney Lexington’da olan biten her şey bu Acil Servis kapılarından geçirdi. Aynı şekilde, aşırı doz uyuşturucu vakaları da. Kat, başka Nicos Biagi ya da Jane Doe’lar bulunup bulunmadığını merak etti.

Kat, “O üst katta biliyor musun?” dedi. “Yoğun Bakım Ünitesi’nde.”

“Kim?”

“Nicos Biagi. Bugün onu görmeye geldim.” Başını salladı. “İyi görünmüyordu. Enjekte ettiği şey her neyse, beynini ve böbreklerini mahvetmiş.”

Adam sessizdi. Soğuk bir şekilde sessiz.

“Acil Servis doktoru, kullandığı ilacın yeni bir şey olduğunu söyledi. Daha önce rastlamadığı bir şey...” Kat aklına kanı donduran bir düşünce gelmiş gibi durakladı. Adam’a baktı

6. İngilizcesi *Broke and in purgatory*. Yazar burada The Blessed Broke grubuna ve “Ladders out of Purgatory” adlı albümlerine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

ve onun göz göze gelmekten kaçındığını gördü. “Maeve’ye bir iş verdiğini söylemiştin. İş Cygnus’ta mıydı?”

Adam içini çekti. “Evet.”

“Hangi departmanda?”

“Bunun gerçekten Maeve’yle bir ilgisi yok.”

“Hangi departmanda Adam?”

Adam yine güçlü bir nefes verdi; derin bir yorgunluk sesi. “Araştırma ve Geliştirme” dedi. “Laboratuvarı temizliyordu. Otoklavı çalıştırıyordu. Önemli işler değil.”

“Laboratuvarda ne üstünde çalışılıyordu?”

“Çeşitli projeler vardı. Antibiyotiklerden saç güçlendiricilere kadar her şey.”

“Morfin benzeri ilaçlar?”

“Bak!” Adam patladı. “Biz bir ilaç şirketiyiz ve ağrı kesicilerin büyük bir pazarı var...”

“Laboratuvarda yeni bir şey hazırlıyorsunuz değil mi? Henüz kimsenin yapmadığı bir şey.”

Bir duraklama. Ardından istemeden de olsa başıyla onayladı. “Bu... çığır açıcı bir şey. Ya da öyle olacak, pürüzleri düzeltebilirsek eğer. Doğal endorfinlerin yakın akrabası. Morfinin yakaladığı enzim reseptörlerini yakalıyor ve bu reseptörlere, Japon yapıştırıcısı gibi tutunuyor. Dolayısıyla etkisi çok uzun sürüyor. Bu da terminal evredeki kanser hastaları için mükemmel bir ilaç olmasını sağlıyor.”

“Uzun etki? Ne kadar uzun?”

“Bir doz, yetmiş iki saat ya da daha uzun bir süre ağrıyı kesiyor. Avantajı bu. Dezavantajı da bu. Bir hayvana aşırı doz verirsen, uzun süreli komaya girmesine neden olursun.” Adam, Kat’e baktı. Kat’in onun gözlerinde gördüğü şey endişe, belki suçluluk ve mutlak bir dürüstlüktü.

Kat birdenbire ayağa kalktı. “Benimle yukarı gel” dedi.

“Yoğun bakıma mı?”

“Nicos Biagi’nin toksin raporu gelmiş olabilir. Ona bak-

manı ve senin şu mucize ilacınla eşleşip eşleşmediğini söylemeni istiyorum.”

“Ama ben biyokimyacı değilim. Elemanlarımın konfirmasyonuna ihtiyacım...”

“O zaman raporu onlara götür ve konfirme ettir.”

Adam başını salladı. “Hastane toksin raporları yeterince spesifik olmaz.”

“Niçin bu kadar isteksizsin? Gerçekleri duymaktan korkuyor musun? İnsanları öldüren şeyin Cygnus’un geliştirdiği ilaç olabileceğinden?”

Adam yavaşça ayağa kalktı. Boyunun uzunluğu Kat’i dezavantajlı bir konuma sokuyordu. Artık ona *bakmak*, gözlerinin soğuk sessizliğine karşı durmak için başını kaldırıyordu. O ana kadar Adam Quantrell’den kendisine yönelik bir tehdit algılamamıştı, ne serveti, ne gücü ne de iyi görünüşü ona tehditkâr gelmişti. Ama öfkesi – bu başka bir şeydi. Bunu üstünden atamıyor, bu öfkeye sırtını dönemiyordu. Bakışları karşılaştı ve bir anda içinde yeni bir şeylerin alevlendiğini hissetti. Bu o kadar beklenmedikti ki, yoğunluğu karşısında sersemledi. Bir anda çevresindeki başka hiçbir şeyi fark edemeyecek, fark etmeyi istemeyecek hale gelmişti.

Sonunda Adam’a seslenen bir kadın sesi büyüü bozdu.

“Aman Tanrım Adam! Ne yaptın kendine böyle?”

Kat döndü ve hâlâ gece elbisesi içindeki Isabel’i gördü. Acil Servis kapısından henüz girmişti ve dehşete düşmüş bir halde Adam’a bakıyordu.

“Şu giysilerine bak! Ve yüzüne! Ne oldu?” Isabel uzanıp Adam’ın yanağındaki yaraya dokundu.

Adam geri çekildi. “Başımız biraz... belaya girdi” dedi. “Senin ne işin var burada Isabel?”

“Thomas’ın gelip seni alacağını duydum. Ona, seni benim alacağımı söyledim.”

“Onunla bu konuda konuşmam gerekecek...”

“Hayır. Ben ısrar ettim. Seni benim kurtarmamdan memnun olacağını düşündüm.” Gülümseyerek Adam’a baktı. *“Memnun olmadın mı?”*

Adam, “Burada olmamalıydın” dedi. “Gecenin bu saatinde burada olmamalıydın. Güvenli değil.”

“Haa, tamam.” Isabel etrafa, banklarda bekleyen yorgun insanlar ordusuna şüpheyle baktı ve omuzlarındaki şalına daha sıkı sarındı. “Şehrin bu bölgesinde ne işin olduğunu hayal edemiyorum.” Kat’ın yaralanmış yüzüne baktı. “İkinizin de başı biraz belaya girmiş gibi görünüyor” dedi.

Adam, “Dr. Novak’ın da eve götürülmesi gerekiyor” dedi. “Arabası çalındı ve şu anda ikimizin de beş kuruşu yok.”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Isabel omuzlarını silkti. “Neden olmasın? Her zaman söylerim zaten; ne kadar kalabalık, o kadar keyifli.” Çıkışa yöneldi. “Hadi. *Benim* arabam da çalınmadan buradan kurtulalım.”

Adam, “Bekle” dedi. Kat’e baktı. “Önce yapmamız gereken bir şey var.”

“Neymiş o?” diye sordu Isabel.

“Üst kata çıkmalıyız. Yoğun Bakım Ünitesi’nde görmemiz gereken bir hasta var.”

Kat onu başıyla onayladı. Demek sonunda gerçekleri duymaya hazırdı.

Isabel, “Ben de sizle geliyorum. Beni burada tek başıma bırakmazsınız değil mi?” dedi.

Kat, Adam ve yanındaki Isabel ile birlikte, o gün geçtiği yolu takip etti. Yorgun camgöbeği renginde duvarları olan koridordan yürüdüler. Asansörle üst kata çıktılar. Başka bir koridordan ilerlediler. Isabel’in yüksek topukları yerde tıkırdadı.

Yoğun Bakım Ünitesi arı kovanı gibi hareketliydi. Hemşireler telaşla koşturuyor, monitörler ötüyor, solunum cihazları vınlıyordu. Merkezi hemşire masasında yirmi kadar elekt-

rokardiyografi cihazı osiloskop ekranlarında zikzaklar çiziyordu.

Koğuş görevlisi gelen üç ziyaretçiye şaşkınlıkla baktı. “Biri mi ziyaret ediyordunuz?” diye sordu.

Kat, “Ben Dr. Novak, Adli Tıp Kurumu’ndan geliyorum” dedi. “Bugün daha önce de gelmiştim. Dr. Dietz ile birlikte Nicos Biagi’nin dosyasına bakmıştık. Toksin test raporlarının gelip gelmediğini biliyor musunuz?”

“Ben göreve şimdi başladım. Raporları bir kontrol edeyim.” Memur, gelen evrak kutusuna döndü, yeni gelen laboratuvar kâğıtlarını karıştırmaya başladı. “Burada Biagi’nin toksin test raporu yok.”

“Durumu nasıl?”

“Hemşirelerden biriyle konuşmanız gerek. Hangi yatakta yatıyor?”

“On üç numaralı yatak.”

“On üç mü?” Memur hasta takip sistemi dosyasına baktı ve kaşlarını çattı. “On üç numarada yatan kimse yok.”

Kat, “Yatak numarası on üç. Eminim bundan” dedi. Bütün hastaların kalp ritimlerinin gösterildiği osiloskop ekranına baktı. On üç numara boştu.

Masanın yanından kolları dosyalarla dolu bir hemşire geçti. Koğuş memuru, “Pardon, Lori?” diye seslendi. “On üç numarada bir Bay Biagi vardı. Başka bir yere mi taşındı biliyor musun?”

Lori durdu, üç ziyaretçiye bakmak için döndü. “Arkadaş mısınız, yoksa akrabası mı?”

Kat “İkisi de değiliz” dedi. “Ben Adli Tıp Kurumu’ndanım.”

“Haa!” Hemşirenin yüzündeki temkinli ifade silindi. “O zaman sanırım size söylememde sakınca yoktur.”

“Neyi söylemeniz?”

“Bay Biagi öldü. İki saat önce.”

Jane Doe, Xenia Vargas, Nicos Biagi. Hepsi ölmüştü.
Daha kaç kişi ölecekti?

Kat, Isabel'in Mercedes'inin arka koltuğuna oturup, sabit bakışlarla Güney Lexington'ın gece manzarasını izledi. Yaralarını, boş midesini ve yeni dikilmiş boynunun zonklamasını unutmuştu. Hiçbir şey düşünemiyordu, ölü sayısına bir kişinin daha eklenmesi onu sarsmıştı. İki günde üç kişi. Bu ilaç öldürücüydü. Striknin gibi, tek dozuyla kurbanlarının hayatlarını alıyordu. Bunu sokaklara duyurmazlarsa morgun çekmeceleri bir sürü Jane Doe ile dolacaktı. Tek umudu, Wheelock'un basın toplantısında bu durumu yeterince vurgulamasıydı. Basın toplantısı *yapılmış mıydı?* Akşam haberlerini kaçırmıştı...

Tükenmiş bir halde kendisini yumuşak ve kaygan derinin konforuna bıraktı. Hayatında hiç bu kadar temiz bir arabaya binmemişti. Hayatında hiçbir Mercedes'in arka koltuğunda da oturmamıştı. Bundan zevk almayı öğrenebilirdi. Sarsıntısız bir araba yolculuğundan ve yalıtılmış güvenlikten zevk almayı da öğrenebilirdi. Belki paranın da avantajları vardı.

Isabel kırmızı ışıktaki durdu ve manikürlü parmaklarıyla Adam'ın saçlarını okşadı. "Zavalıcık! Şu yaralara bak! Eve gidince seni tepeden tırnağa temizlemek gerekecek."

Adam içini çekerek "Gayet iyiyim ben Isabel" dedi.
"Paltona ne oldu?"

“Aldılar. Cüzdanımla birlikte.”

“Ah! Ve sen de onları savuşturmaya çalışırken yaralandın?”

“Yoo, aslına bakarsan kaçmaya çalışırken yaralandım.”

“Böyle şeyler söyleme Adam. Senin korkak olmadığını gayet iyi biliyorum.”

Ben de diye düşündü Kat.

Adam yalnızca omuz silkti. “Yanılsamalarını koru o zaman. Ben bozulmamalarına çalışırım.”

Kırmızı ışık yerini yeşil ışığa bıraktı. Isabel rampadan otolyola girdi. “Yemekte gözlerimiz seni aradı, biliyorsun” dedi.

Adam camdan dışarı baktı. “Umarım mahzenimde şarap bırakmışsınızdır.”

“Yatmadan önce içmeye yetecek kadar.”

“Gerçekten çok yorgunum. Muhtemelen gider gitmez uyuyacağım.”

Bir sessizlik oldu. “Öyle mi?” dedi Isabel. “Olsun, yarın akşam var. Yarın akşam ayakta *olacaksın* değil mi?”

“Yarın ne var?”

“Belediye başkanının yemeği. Bunu nasıl *unutabilirsin* Adam?”

“Unuttum işte.”

Isabel bir kahkaha attı. “Sansasyon yaratacaksın biliyor musun? Kahramanlık nişanı gibi bu yaralarınla.”

“Daha çok aptallık nişanı gibi” dedi Adam.

“Neyin var senin?”

“Buradan çık” dedi Adam. “Bellemeade Çıkışı’ndan.”

“Niye Bellemeade’e gideyim ki?”

“Ben orada yaşıyorum” dedi Kat arka koltuktan. Isabel onun orada olduğunu unutmuş muydu?

“Aa tabii.” Isabel çıkışa saptı. “Bellemeade güzel bir mahalle.”

“Şehre yakın” dedi Kat. Çok farklı şekillerde yorumlanabilecek, nötr bir cevaptı bu.

Birkaç blok gittikten ve birkaç kere döndükten sonra Kat'ın evinin önünde durdular. Kat eviyle gurur duyuyordu. Üç yatak odası, çok sevimli bir verandası ve kimyasallarla yıkanmamış çimleri vardı. Bir Surry Heights değildi, ama Kat burada mutluydu. Peki o zaman niçin birdenbire özür dileme isteği duymuştu?

Adam arabadan çıkıp kapısını açtı. Kat, Adam'ın inmesine yardım etmek için elini uzatmasına şaşırdı. Arabadan çıktı. Kaldırımında Adam'ın yanında durdu. Sokak lambası, Adam'ın altın sarısı saçlarını aydınlatıyordu.

“Eve girebilecek misin?” diye sordu Adam.

“Saksının altında yedek anahtar bulunduruyorum.”

“Araban yok.”

“İşe otobüsle giderim.”

“Bu çok saçma. Ben bir şeyler ayarlarım.”

“Gerçekten iyiyim Adam. Daha önce de araçsız yaşadım.”

“Yine de kendimi sorumlu hissediyorum. Benim yüzümden başın belaya girdi. Onun için lütfen bırak, ben hallederim. En azından bir taksi ayarlamama izin ver.”

Kat, Adam'a baktı, yardım teklifini kabul etmesini ne kadar çok istediğini hissetti. “Peki” dedi. “Yalnızca bir iki gün için. Yeni bir araba alana kadar.”

Ön verandasına giden yolu yürüdü. Sonra arkasına baktı.

Adam hâlâ onu izliyor, içeri girmesini bekliyordu.

Adam ancak Kat içeri girip antrenin ışığını yaktıktan sonra arabasına döndü. Kat ön camdan baktı ve Mercedes'in uzaklaştığını gördü.

Surry Heights'a dönüyor diye düşündü. *Kendi dünyasına dönüyor.*

Ve Isabel'in dünyasına.

Ön kapıyı kilitledi, yatağına gitmek üzere yorgun argın merdivenleri tırmandı.

Adam, Isabel'i eve gönderdikten sonra çalışma odasına kapandı ve çok ihtiyaç duyduğu bir bardak konyakla kendisini rahatlatmaya çalıştı. Baş ağrıyor, gözleri sulanıyor ve derin nefes aldığı anda kaburgaları deli gibi ağrıyordu, ama henüz yatağa giremiyordu.

O gecenin dehşet sahnesi defalarca gözlerinin önünden geçti: Kat Novak, dizlerinin üstüne çökmüş, saçı geriye doğru çekilmiş, boynu açıkta. Ve etine sustalıyı dayamışlar. Gözlerini kapadı ve görüntüyü silmeye çalıştı, ama yapamadı. O sahneyi gördüğü anda kendisi için duyduğu bütün korkular yok olmuştu, *kendisine* ne olacağına aldırmaktan vazgeçmişti. Bildiği tek şey Kat'i öldürecekleriydi ve buna engel olmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Konyak bardağını kavradı, tek bir yudumda hepsini içti. *Kendini benden daha çabuk toparladı* diye düşündü.

Ama zaten Kat Novak olağandışı biriydi. Her seferinde ayaklarının üstünde durmayı başarabilen, hayatta kalmayı bilen biriydi. Kökenlerini göz önüne alınca böyle *olmalıydı*. Kat'in ona baktığında ne gördüğünü merak etti.

Bunu gerçekten bilmek istediğinden emin değildi.

Sonunda konyak bardağını bırakıp kendisini zorla koltuktan kaldırdı. Odasına giderken Maeve'nin fotoğrafının önünden geçti. Kanepenin yanındaki sehpanın üstünde duruyordu; gülümseyen üvey kızının sessiz bir portresi. Maeve bugünlerde hiç gülüyor muydu acaba?

Bilmeliydi. Bunun olacağını önceden görmeliydi.

Bütün mazereti işlerinin yoğunluğu, annesinin ölümü nedeniyle çok büyük bir travma yaşayan üvey kızına tek başına ebeveynlik yapmaktan bunalması ve kızının sonsuz, sursatsız bir ergenliğe kaymasıydı. Onunla konuşamıyordu; bir süre sonra çabalamaktan vazgeçmiş, bir babanın elinde kalan son taktiğe sığınmıştı: otorite kullanmaya. Bu da işe yaramamıştı.

Maeve'nin başının dertte olduğunu fark ettiğinde artık çok geç kalmıştı. Kafası sürekli dumanlıydı; içki, hap, her şey, ne olursa.

Georgina gibi.

Belki de sorun genlerindeydi, DNA'larındaki tuhaf bir sapma nedeniyle kaderleri bağımlı olmaktı. Belki de hayatın getirdiği streslerle başa çıkamıyorlardı.

Yoksa neden kendisi miydi?

Fotoğrafa arkasını dönüp merdiveni çıktı. Yine yatakta yalnızdı. Böyle olması gerekmiyordu. Bu akşam Isabel hazırды ve istekliydi. Hatta onun ilgisizliğinden hayal kırıklığına uğramıştı. Birbirlerini yıllardır tanıyor, aylardır da düzenli olarak görüşüyorlardı. Artık *bir adım atması* gerekmez miydi?

Ama bu akşam onu evine getirdiğinde, Isabel'e iyice bakmıştı. Mükemmeldi tabii –saçı, elbisesi, gülümsemesi– her açıdan mükemmel. Yine de içinden onunla yatmak gelmemişti. Ona baktığında görebildiği tek şey, Kat Novak'tı. Kat'in profesyonel bir boksör gibi yaralanmış yüzü; Bellemeade'deki o sokak lambasının altında kendisine tebessüm eden o yüz.

Harika, diye düşündü. Bu kadar yıl sonra nihayet romantik bir ilişki olasılığını kabul ediyorum ve bunu kim düşünüyor? Eski püskü bir Subaru için ettiği kavgaya yüzünden neredeyse öldürülmeme neden olacak bir kadın.

Bu eşleşmenin geleceği hiç de parlak değildi.

Kat uyandığında, vücudundaki hemen her kas ağrıyordu. Yataktan çıkmak bile müthiş yoğun bir irade gücü kullanmasını gerektirdi. Banyoya gitti ve aynada bir önceki geceki kavganın izlerini gördü; boynunda üç temiz dikiş, yüzünde çürükler ve sıyrıklar. Demek ki her şey bir kâbus değildi.

Yüzündeki kesiklerin oluşturduğu acı veren mayın tarlasını yıkamayı başardı ve saçını arkasında atkuyruğu yaptı. Makyajı boş verdi, işe çürükleriyle gidecekti.

Aşağı indi, çok sert bir fincan kahveyle enerji toplayarak yapması gereken işleri halletmeye başladı: kredi kartlarını ve bankamatik kartını iptal ettirmek, ehliyetini yenilemek. Serseriler çantasını alarak finansal bilgilerinin büyük bir kısmını da çalmışlardı. En azından bir önceki gece evde, güvende bıraktığı çek defteri duruyordu. Son bir telefon konuşması daha yaptı, bir çilingire bir an önce gelip kapısının kilidini değiştirmesi için yalvardı. Sonra kalkıp kendisine bir fincan daha kahve koydu. Kafein olağanüstü etkisini göstermeye başlamıştı – kendisini yeniden insan gibi ve canlı hissediyordu. Dayak yemek ve soyulmak iyi gelmemişti.

Dolayısıyla ön verandasında ayak sesleri duyduğunda en kötü olasılığı düşündü. Serseriler şimdiden anahtarlarını denemeye mi gelmişlerdi?

Panik halinde salona koştu, öndeki dolaptan beyzbol sopasını kapıp ön kapının yanında hazır beklemeye başladı. Anahtar şingirtisini duyduğunda kapının her an açılmasını bekleyerek sopayı kaldırdı.

Açılan, gıcırtilar çıkaran posta yuvası oldu ve bir anahtar takımı delikten kayarak pat diye ahşap zemine düştü. Kat anahtarlara bakakaldı. Ne oluyordu?

Anahtarları bırakan her kimse şimdi uzaklaşıyordu. Kat kapıyı hızla açtı ve Adam Quantrell'in uşağının başka bir adamın kullandığı bir arabaya bindiğini gördü.

Kat anahtarları sallayarak "Hey!" diye bağırdı. "Bu nedir?"

Uşak el salladı ve "Bay Quantrell saygılarını sunuyor!" diye bağırdı.

Şaşkına dönen Kat, onların uzaklaşmasını izledi. Sonra bakışları garaj yoluna takıldı.

Limon sarısı bir Mercedes park edilmişti.

Elindeki anahtarlara baktı. Sonra garaj yoluna gitti ve yavaşça arabanın çevresinde dolaştı. Çok güzeldi. Kesinlikle çok güzel. Plakada *Regis Kiralık Lüks Arabalar* yazıyordu.

Camdan arabanın içine göz attı: deri koltuklar. *Temiz*. Kapısını açtı, direksiyonun başına geçti ve kısa bir süre orada öyle oturdu. Kontrol panelinin üzerine yapıştırılmış üzerinde *Dr. Novak* yazan bir not vardı. Kat kâğıt parçasını açtı ve okudu.

Umarım işine yarar. A.Q.

Arkasına yaslandı. Yüksek sesle “Doğrusu bilemiyorum Bay Quantrell” dedi. “Limon sarısı *pek* sevdiğim bir renk değildir. Ama sanırım mecburen idare edeceğim.” Sonra başını arkaya savurup kahkaha attı.

İşte gülmeyi kesti.

Davis Wheelock, belediye başkanının basın toplantısı düzenlenmesi fikrini reddettiğini söyledi.

Kat, “Ciddi olamazsın” dedi.

Wheelock, samimi olarak özür diler gibiydi. “Durumu hem belediye başkanına hem de elemanlarına açıkladım. Elimizde iki ölü olduğunu söyledim...”

“Üç Davis. Nicos Biagi de öldü. Adli tıp vakası olarak sınıflandırılmasını sağladım.”

“Peki üç. Onlara gidişatın iyi olmadığını söyledim. Ama bir basın toplantısı için erken olduğunu düşündüler.”

“Hangi noktada doğru zaman olacaktı?”

Wheelock başını iki yana salladı. “Onları çiğneyecek gücüm yok. Yetki hiyerarşisi açık. Basına yapılacak açıklamalar söz konusu olduğunda, son söz belediye başkanının.”

“Belki yeterince ikna edici değildin.”

“Belki biraz daha beklemeliyiz. Bakalım ne olacak.”

“Ben sana ne olacağını söyleyebilirim. Hiç iyi şeyler olmayacak.” Wheelock’ın masasının üzerine eğildi. “Davis, bu işin sonunda beceriksiz görüneceğiz. Kıyamet koptuğunda, belediye başkanının sorumluluğu üstleneceğini düşünüyor musun? Sorumlu biz olacağız. *Sen* olacaksın.”

Wheelock giderek daha mutsuz görünüyordu.

“İzin ver, onlarla konuşayım” dedi Kat. “Hancock General’dan Dr. Dietz’i otorite olarak getiririm. Bu haberin yayılması gerek ve bunun Güney Lexington mezarlık haline gelmeden bir an önce olması gerek.”

Wheelock bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra başıyla onayladı. “Tamam. Bu işle sen ilgilen. Ama seni azarlarlar sa şaşırma.”

“Teşekkürler Davis.”

Ofise döndüğünde önce belediye başkanının sekreterini aradı. Beyefendinin randevu defterinde, saat birde bir boşluk olduğunu; Kat’i bu boşluğa sıkıştırabileceklerini, ama garanti veremeyeceklerini öğrendi.

İkinci olarak Hancock General’ı aradı. Maalesef Dr. Michael Dietz acil serviste değildi. Kat, “Ona ulaşmamın bir yolu var mı?” diye sordu. “Bu çok acil bir durum. Belediye başkanı ile saat bire randevu ayarladım.”

Acil servis memuru, “Maalesef bu mümkün değil” dedi.

“Niçin?”

“Dr. Dietz şehirden ayrıldı. Dün akşam itibariyle istifa etti” dedi.

Başkan Sampson’ın yönetimde olduğu üç buçuk yıl boyunca Albion’ın tarihindeki en büyük ekonomik çöküş yaşanmıştı. Adil olmak gerekirse, bu durumun bütün sorumlusu Başkan Sampson değildi; ülke çapındaki durgunluk bütün şehirleri sarsmıştı. Ama üç önemli fabrikanın kapanmasıyla, birçok işyerinin iflas etmesiyle ve içerden çürümekte olan eski şehir merkeziyle Albion, bu durumdan diğer şehirlerin çoğundan daha fazla zarar görmüştü. Dolayısıyla resepsiyon görevlisinin arkasında asılı olan kuruluşun ikinci yüzyılını kutlama posterini Kat’e fazlasıyla ironik geldi. Posterde şehrin gece silueti önünde gece elbiseleriyle dans eden iki dirhem bir çekirdek çift ve

Albion – her istediğınızı bulacağınız bir kent.

Nolan Sampson, Belediye Başkanı

yazısı vardı.

Bu tabii ki tipik seçim yılı propagandasıydı. Kutlamanın beyefendinin yeni seçim kampanyasının başlangıcıyla aynı zamana gelmesi ne kadar da büyük şanstı.

Kat, resepsiyon görevlisine yaklaştı. “Ben Adli Tıp Kurumu’ndan Dr. Novak. Başkan Sampson’ı görebilme şansım var mı acaba?”

“Soracağım.” Resepsiyon görevlisi dahili iletişim hattını açtı. “Başkan Sampson? Burada Adli Tıp Kurumu’ndan bir doktor var. Müsait misiniz?”

Kat hoparlörden Başkan Sampson’ın, “Ha, evet. Şimdi yemekten kalktık. Beyefendiyi gönder içeri” dediğini duydu.

Beyefendi? Benim Wheelock olduğumu zannetmiş olmalı, diye düşündü. Kat kapıyı açtığı anda içerden erkek kahkahaları geldi. Tam ofise girmişti ki durakladı.

Belediye başkanı masasının arkasında purosunu tütürüyordu. Yakınındaki bir koltukta da, bölge savcısı vekili –Kat’in eski kocası– oturuyordu.

Kat, gergin bir halde “Merhaba Ed” dedi. “Başkan Sampson.”

İki adam da şaşırmış görünüyorlardı. Ed, “Sen misin?” dedi, söyleyecek başka bir şey bulamadığı için. Kat ayrıldıklarından beri Ed’in gardırobunun şıklaşmış olduğunu fark etti. Yeni bir takım elbise, İtalyan ayakkabılar, yüzde yüz keten gibi görünen bir gömlek giymişti. *Bütün o kırıksıklıkları düşünse-ne. Bugünlerde gömleklerini kime ütületiyor merak ediyorum.*

Şaşırmış görünen belediye başkanı, “Bu... resmi bir ziyaret mi?” diye sordu.

“Evet” dedi Kat. “Davis Wheelock dün sizle basın toplantısı hakkında görüşmüş.”

“Ne? Haa!” Sampson elini, boş ver der gibi salladı. “Keşlerden bahsediyorsun. Evet bu konuda konuştuk.”

“Sanırım artık basına haber verme zamanı geldi beyefendi” dedi Kat. “Üç ölüm vakası oldu.”

“İki ölüm olduğunu zannediyordum.”

“Dün akşam Hancock General’da bir doz aşımından ölüm daha oldu.”

“Aynı uyuşturucu olduğunu konfirme ettiniz mi?”

“Kuşkularım artıyor diyelim.”

“Haa!” Sampson birden rahatlayarak arkasına yaslandı. “Yani henüz konfirme etmediniz.”

“Toksin tarama işlemleri zaman alır. Özellikle de ilaç bilinmeyen bir maddeyse. Biz tam bir tanı koyana kadar Güney Lexington’da büyük çaplı bir kriz başlamış olabilir.”

Ed kahkaha attı. “Güney Lexington’ın kendisi kriz.”

Kat onu duymazdan geldi. “Bütün ricam, basına bir açıklama yapılması. Yerel haber ajanslarını çağırın. Sokaklarda kötü bir şeylerin dolaştığını, keşlerin öldüğünü söyleyin.”

Belediye başkanı şakacı bir ifadeyle Ed’e göz attı. “Bazıları buna ilerleme diyor.”

“Beyefendi” dedi Kat, sakın kalmaya çalışarak, “insanların öğrenmesine fırsat vermelisiniz.”

Belediye başkanı Sampson koltuğunda öne eğilerek “İşte sorun da burada” dedi. “Bilmem farkında mısınız Dr. Novak. Şehrimizin kuruluşunun iki yüzüncü yıldönümü yaklaşıyor. Geçit töreni, bando gösterileri aklına ne gelirse. Sekiz büyük şirketin yöneticilerini çağırdık, kutlamalara katılmaları ve bizi incelemeleri, beğenip beğenmeyeceklerini görmeleri için. Albion’a getirebilecekleri iş olanaklarından söz ediyoruz. Ama *Keşler arasında salgın* ya da *Azrail şehirde kol geziyor* gibi manşetler görmeye başlarsa *hiçbir şey* getirmezler. Bilakis şirketlerini Boston’a ya da Providence’a taşırlar.”

“Öyleyse ne öneriyorsunuz?” diye sordu Kat. “Sorun yokmuş gibi mi yapalım?”

“Tam değil. Yalnızca... bir süre bekleyelim.”

“Ne kadar bir süre?”

“Biraz daha bilgi edinene kadar. Önümüzdeki hafta diyelim.”

“Bir haftada bir sürü insan ölebilir.”

“Biraz rahatla Kat” diye söze karıştı Ed. “Bu insanlar bizim önem verdiğimiz toplum kesimi değil. Bunlar yaşlı kadınlara saldıran ve benzin istasyonlarını gasp eden insanlar. Bunlar benim hapse tıktığım insanlar.” Durakladı. “Bunlar senin arabayı çalan insanlar.”

“Bunu nereden duydun?” diye tersledi Kat.

Ed sırtıttı. “Biz ofiste çok şey duyuyoruz. Mesela, kimin çalıntı araba ihbarında bulunduğunu.”

“Benim arabamı boş ver. Ben bu konuda ne zaman harekete geçildiğini göreceğimizi öğrenmek istiyorum.”

“Bu sorunuzu yanıtladım sanırım Dr. Novak” dedi Sampson.

“Hata yapıyorsunuz.”

“Aman Tanrım” dedi Sampson içini çekerek. “Bana bu ölümlerin birbirleriyle ilişkili olduğunu bile kanıtlayamıyorsunuz. Niçin çıkıp bütün şehrin paniğe kapılmasına yol açayım?”

“Altı üstü keşler” diye ekledi Ed.

Kat duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı. “Biliyor musun Ed?” dedi gülerek. “Cevabını bir türlü bulamadığım bir şey var.”

“Nedir o?”

“Sende ne bulmuşum ben yahu?” Dönüp odadan çıktı.

Ed onu resepsiyona doğru takip etti. “Bekle Kat.”

“İşe dönüyorum.”

“O serserileri seviyorsun ha?”

“Şu anki refakatçime kıyasla mı? Sormak bile saçma.” Kat asansöre bindi, Ed de yanına sokuldu.

Kat'in çürük içindeki yüzüne sırtarak baktı. "Beni bıraktığından beri hayatın zor geçiyor gibi."

"Seninle *birlikte* olduğum zamanlarla kıyaslanamaz bile. Ve unutma sen *beni* bıraktın."

"Biliyor musun, Sampson'ın yanında bir felakettin. Bir dahaki sefere biraz bal dene, bu kadar sirke kullanma. Kariyerin için daha iyi olur."

"*Senin* kariyer tavsiyesine ihtiyacın yok gördüğüm kadarıyla" dedi Kat, Ed'in ısmarlama dikilmiş gömleğine bakarak.

Ed sırtıttı. "Sampson'ın beni desteklediğini duydun mu? Kampanyanın kasaları şimdiden doldu."

"Kimin kuyruğuna yapıştığına dikkat et. Sampson'ın günleri sayılı."

Asansörden inip binadan çıktılar.

Ed, "O bir atlama taşından başka bir şey değil" dedi. "Bugün bölge savcılığı yarın... kim bilir ne? Kampanya başış gecesine geliyor musun? Orada işime yararsın. Adli Tıp Kurumu'nun desteğini gösterirsin."

"Paramı harcamanın daha iyi yolları var."

Ed elini cebine sokup bir davetiye çıkardı. "İşte!" Davetiye Kat'in çantasına attı. "Saygılarımla. En azından bana oy verecek misin?"

Kat kahkaha attı. "*Sence?*"

"Sanırım yüksek mevkilerde bir arkadaşının bulunmasına ihtiyacın olacak. Özellikle de kariyerindeki tıkanmayı düşünecek olursak..." Kat Mercedes'inin kapısını açarken konuşmasını kesti ve ona bakmaya başladı. "Bu *senin* araban mı?" diye sordu.

"Güzel değil mi?" Kat sürücü koltuğuna geçip kapıyı çarpıttı. Pencereden tatlı tatlı gülümsedi. "Kariyeri tıkananların durumu telafi edecek *bazı* yollar bulması gerekiyor."

Ed'in yüzündeki ifade, Kat'in gülümsemesini bir blok boyunca korumasına yetti. Sonra öfke bastırdı. Ed'e, Samp-

son'a ve Wheelock'a duyduğu öfke. Ve yenilgiyi kabul ettiği için kendisine. Hepsini çiğneyebilirdi. Yetki hiyerarşisini yok sayıp haber kanallarını kendisi arayabilir ve krizi duyurabilirdi.

Ve böylece derhal işinden kovulabilirdi.

Direksiyonu sımsıkı tuttu, sessizce kendisine; seçim yılı politikasına; işini kaybetmek istemeyenin vicdanını terk etmesini gerektiren sisteme sövdü. Henüz baskı yapmasına yetecek bir kanıtı yoktu, hepsi bu. Tek ihtiyacı olan şey, tok-sin tarama raporlarının eşleşmesiydi. Sadece bir çiftinin eşleşmesi bile iki ölümü ilişkilendirmeye, basına gidip, "Burada kötü bir gidişat var" demeye yeterdi.

Ofise gelir gelmez eyalet laboratuvarını aradı. "Ben Dr. Novak, Albion Adli Tıp Uzman Yardımcısı. 373-4-3-A numaralı Jane Doe'nun raporları çıktı mı acaba?"

"Bakayım" dedi teknisyen.

Bir dakika sonra teknisyen telefona geldi "372-3-27-B numaralı Jane Doe için kan, idrar ve vitröz sıvı sonuçları var."

"Bu farklı bir numara."

"Bu raporları isteyen Dr. Clark, Albion Adli Tıp Uzman Yardımcısı. Sizin istediğiniz bu mu?"

"Hayır, bu farklı bir Jane Doe. Ben 373-4-3-A'yı istiyorum."

"Elimde böyle bir isteğe ilişkin bir kayıt yok."

"Ben 3 Nisan'da yollamıştım. İsmim Dr. Novak."

"Elimdeki 3 Nisan tarihli kayıtlarda Albion'dan gelen bir Jane Doe numunesi yok. Sizden gelen bir numune de yok Dr. Novak."

Kat hayal kırıklığı içinde önüne düşen bir tutam saçı çekiştirdi. "Bakın, gönderdiğimi biliyorum. Hatta *Acil* işareti de koymuştum."

"Kayıt defterinde ya da bilgisayarımda görünmüyor."

"Buna inanamıyorum! Bunca laboratuvar testi arasından bunu mu kaybetmeniz gerekiyordu? O sonuçlara *ihtiyacım var*."

Teknisyen çürütülemez bir mantıkla, “Numune olmadan test yapamayız” dedi.

“Peki.” Kat içini çekti. “O zaman bana bir başka vakanın, Xenia Vargas’ın sonuçlarını verin. Onu da 4 Nisan’da göndermiştim. Elinizde o *var mı?*”

“Kaydı var. Kontrol edeyim...” Oluşan sessizliği, basılan klavye tuşlarının sesi kesiyordu. Sonra teknisyen “Dışarda bir laboratuvara gönderilmiş” dedi.

“Niçin?”

“Burada şöyle yazıyor: ‘Nonspesifik opioidler bulundu. Elimizdeki tekniklerle saptamak imkânsız. Numune daha detaylı tetkikler için bağımsız bir laboratuvara gönderildi.’ Hepsi bu.”

“Öyleyse ne olduğunu *öğreneceğim?* Er geç.”

“Er geç.”

“Teşekkür ederim.” Kat telefonu kapadı. Öyleyse bu yeni bir şeydi. Eyalet laboratuvarının bile ne olduğunu saptayamadığı bir şey.

Ama bu yalnızca tek bir vakaydı. Bir eğilim olduğunu kanıtlayabilmesi için en azından ikinci bir vakaya daha ihtiyacı vardı. Ayağa kalkıp laboratuvar önlüğünü giydi. Sonra koridordan morga doğru yürüdü. Gündüz görevlilerinden biri morgu temizliyordu. Kat’e baktı.

“Merhaba doktor” dedi. “Ne haber?”

“Hal, pazartesi gönderdiğim numuneleri hatırlıyor musun? Jane Doe için? Giden evrak kutusuna koymuştum. Kuryenin onları aldığını gördün mü?”

“Bana yine bir şeyleri kaybettiklerini söyleme.”

“Hiç ellerine geçmediğini söylüyorlar.”

Hal gözlerini devirdi. “Eh, Dr. Clark’a da aynı hikâyeyi anlattıklarını duydum. Benden ne yapmamı istiyorsun? Bir set daha mı götürüyüm?”

“İstersen.” Saatine baktı. “Saat dört. Bir saat fazla mesai

yap. Bu gidiş geliş için harcayacağın zamanı karşılar. Yalnız, kayıtlara geçtiğinden emin ol.”

“Kesinlikle.”

Şimdi sonuçlar için yine uzun süre beklenecekti. Neyse ki Jane Doe’nun idrarından ve kanından birkaç tüp saklamışlardı. Numunelerin kaybolmasına seyrek rastlansa da olabiliyordu böyle şeyler.

Başı dün akşamki kavgayı hatırlatmak istercesine yine ağrımaya başlıyordu. Eve erken gitmeli, ayaklarını uzatmalı ve kitlelerin afyonundan –televizyon– aşırı doz almalıydı. Ama çok fazla evrak işi birikmişti.

Masasına dönüp gelen evrak kutusunu karıştırdı. İmzalaması gereken yazılar, balistik raporları, laboratuvar sonuçları, patoloji dergileri vardı. Posta görevlisi ıslık çalarak gelip yeni bir desteyi masasına bıraktığında gelen evrak kutusunu yeni boşaltmıştı.

“Boş ver” diye mırıldandı Kat. “Eve gidiyorum.”

Sonra destenin içindeki zarfı gördü. Üzerine eğri büğrü bir yazıyla Dr. Novak yazılmıştı. Adres ya da pul yoktu. Bunu birisi resepsiyona bırakmış olmalıydı.

Zarfı açıp notu okudu.

Nicos Biagi’nin sonuçları MIT⁷ laboratuvarından şimdi geldi. Yeni jenerasyon, uzun etkili bir narkotik olarak tanımlanan Levo-N- siklobutilmetil-6; 10 beta-dihidroksi sınıfı. FDA⁸ tarafından insanlar üzerinde kullanımı onaylanmamış. MIT, araştırma patent başvurusunun altı ay önce yapıldığını belirtiyor. Ticari adı: Zestron-L. Başvuru sahibi: Cygnus İlaç Şirketi.

Sözümde durmadığım için özür dilerim, ama başımın ağrımasını istemiyorum. İyi şanslar Novak. Buna ihtiyacın olacak.

Mike Dietz

7. MIT: Massachusetts Institute of Technology (Massachusetts Teknoloji Enstitüsü) (ç.n)

8. FDA: Food and Drug Administration (Gıda ve İlaç Dairesi) (ç.n.)

Cygnus İlaç Şirketi. Nottaki ifşaatla sersemlemiş bir halde gözleri bu isme takılı kaldı. *Teşekkürler Dr. Dietz, seni korkak. Pandora'nın kutusunu açıp masama bırakıyorsun, sonra da arkanı dönüp kaçıyorsun.*

Telefonu eline aldı ve eyalet laboratuvarını yeniden aradı.

“Xenia Vargas’ın toksin tetkikleriyle ilgili” dedi teknisyene. “İncelemenizi istediğim spesifik bir ilaç var. Adı Zestron-L.”

“Bu konuyu dışardaki laboratuvarla doğrudan konuşmanız gerekecek. Konuyla artık onlar ilgileniyorlar.”

“Tamam onları ararım. Nereye gönderdiniz?”

“Albion’da Cygnus Laboratuvarları’na. Numarayı istiyor musunuz?”

Kat cevap vermedi. Dietz’den gelen nottaki *Cygnus* ismine bakıyordu. İlaç şirketi. Tanı laboratuvarları. Bu şirket ahtapot gibiydi; kaç kolu vardı?

“Dr. Novak?” diye tekrar sordu teknisyen. “Cygnus’un telefon numarasını istiyor musunuz?”

Kat yavaşça “Hayır” dedi ve telefonu kapattı.

Bir sonraki numarayı arayabilecek cesareti toplaması birkaç dakika sürdü. Bunun yapılması gerekiyordu; Adam Quantrell ile yüzleşmeliydi.

Telefon iki kere çaldı. Bir erkek sesi cevapladı: “Quantrell Malikânesi. Ben Thomas.”

“Ben Dr. Novak.”

“Aa evet Dr. Novak. Umarım yeni arabanız işinize yarıyordur.”

“Evet. Bay Quantrell orada mı?”

“Maalesef az önce çıktı. Belediye başkanının yemeği var biliyorsunuz. Kendisine mesajınızı iletelim mi?”

Ne mesaj bırakabilirdi ki? *Gerçeği biliyorum. İnsanları öldüren senin şirketin, senin ilacın* diyebilir miydi?

Kat hiçbir şey söylemeyince Thomas “Dr. Novak?” dedi.

Kat Dietz’in notunu katlayıp çantasına koydu. “Mesajım yok, Thomas. Teşekkürler” dedi. “Ben onu yemekte bulurum.”

Sonra telefonu kapatıp ofisinden çıktı.

Kat'in eve gitmesi, üstünü değiştirmesi ve şehir trafiğiyle boğuşarak geri d6nmesi bir buçuk saatini aldı. O sırada Dorchester Bulvarı'ndaki Four Seasons Otel'e giden yolda trafik iyice sıkışmıştı. Bütün o kırmızı ışıklar, Kat'e dikiz aynasına bakarak saçını ağması, hafif bir ruj ve rimel sürmesi için zaman sağladı. Yüzüne sürdüğü pudraya rağmen çürükler görünüyordu, ama en azından dikişleri saklamak için boynuna dolayacak ipek bir fular bulmuştu. Siyah elbisesinin üzerindeki kırmızı ve mor fular oldukça da havalı görünüyordu. Maalesef bütün bunlar topuklu ayakkabı giymesini gerektiriyordu; gece bitmeden ayakları onu öldürecekti.

Four Seasons Otel'in balo salonu çok kalabalıktı. Muhtemelen şehrin bir yıllık bütęesini karşılayacak miktarda kürk ve mücevherle doluydu. Açık büfe masasında karides, somon füme, hamur işleri ve havyar tabakları vardı. Tabii ki bütün tabaklar hakiki Çin porseleniydi. Albion'ın Volga'daki benzer bir bunalım yaşanan kardeş kentine saygı göstergesi olarak, bir balalayka grubu Rus müziği ęalıyordu. Kat davetiyesini kapıdaki görevliye verip kalabalığa karıştı.

Bir anda bu tür etkinliklere gitmekten, özellikle de tek başına gitmekten niçin nefret ettiğini hatırladı. Yanında birini getirirsen anında sosyal bir çevre haline gelirsin; oysa yalnız gidersen görünmez olursun. İhtiyaç duyduğu bir bar-

dak beyaz şaraptan yudumlar alırken kalabalığın içinde tanıdık bir yüz –herhangi bir yüz– bulmak üzere etrafa bakmaya başladı. Çoğunlukla bir sürü smokin, kürk, mükemmel gülümsemelerle ortaya çıkan ortodontik açıdan mükemmel dişler gördü.

Adının söylendiğini duyup döndüğünde eski kocasıyla karşılaştı. Ed yaklaşıırken “Bize oy vermeyeceğini düşünüyordum” dedi.

“Vereceğimi söylemedim, bedava bir daveti kaçırıamazdım o kadar.”

“Hey, belediye başkanıyla üçümüzün bir fotoğrafımızın çekilmesini istiyorum.” Etrafa bakındı ve çevresi hayranları tarafından sarılmış olan Sampson’ın karşı köşede olduğunu gördü. “Orada işte. Hadi.”

“Fotoğraf çektiirmiyorum.”

“Bir kerelik.”

“Sana söyledim, buraya onu desteklemeye gelmedim. Buraya birkaç bedava içki içmek ve...” Durdu, bakışları birdenbire salonun karşısındaki sarı saçlı adama odaklandı. Adam Quantrell onu görmedi; yan tarafa bakıyor, başka bir adamla sohbet ediyordu. Adam’ın yanında Isabel duruyordu. Adam’ınki kadar açık sarı saçları, yapma incilerle çok şık bir örgü yapılmıştı. Kat, *mükemmel çift* diye düşündü. Smokin ve gece elbisesi içinde nefes kesici bir çift. *Cosmopolitan* dergisi reklamlarında gördüğümüz ideal çiftler gibi.

Adam izlenmekte olduğunu hissetmiş olmalıydı. Bakışlarını çevirdi ve onu görünce donakaldı. Hemen sohbetini kesip salonun öbür ucundan kendisine doğru gelmeye başlaması Kat’i şaşırttı. Isabel’in çatılmış kaşlarını, geniş omuzlarıyla kendisine yol açan Adam’a dönen gözleri fark etti. Ve sonra odaklanabildiği tek şey o oldu.

Kat’e eski bir dostun rahat selamıyla gülümsüyordu. Yanağındaki çürük, gözlerinin çevresindeki gülümseme çizgi-

leri arasında neredeyse yok olmuştu. “Kat” dedi, “geleceğini bilmiyordum.” Ona doğru uzandı ve Kat elinin, Adam’ın onu sıcacık kavrayan elinin içinde kaybolduğunu hissetti.

“*Ben* de geleceğimi bilmiyordum” dedi.

Birinin boğazını temizleme sesi Kat’in dikkatini çekti. Başını yana çevirince Ed’i gördü. “Sanırım sizi tanıştırmalıydım” dedi. “Ed, bu Adam Quantrell. Adam, bu Ed Novak. Bölge savcısı vekilimiz.”

İki adam otomatik olarak el sıkışırken Adam, “Novak mı?” dedi.

“Eski kocasıyım” dedi Ed, sırtarak. “Hâlâ çok yakınız.”

“Kendi adına konuş” dedi Kat.

“Yani ikiniz de Sampson için kampanya mı yapıyorsunuz?” diye sordu Adam.

“Ed yapıyor” dedi Kat. “Ben değil.”

Ed güldü. “Ve onun fikrini değiştireceğim.”

“Ben bedava yemek yemeğe geldim” dedi Kat. Bir yudum şarap içti, sonra gözlerini Adam’a dikti, kimsenin flört ettiğini düşünemeyeceği, soğuk ve sert bir bakışla “Ve seni görme-ye” dedi.

Ed, “İşte” dedi. “Her zaman *doğrudan* bir yaklaşımı olmuştur.”

“Gururumun okşandığını söylemek isterdim” dedi Adam, Kat’in yüzüne baktıkça kaşlarını çatarak. “Ama anlaşılan sohbetimiz havadan sudan olmayacak.”

“Öyle” dedi Kat. “Nicos Biagi hakkında.”

“Anlıyorum.” Birdenbire —olması gerektiği gibi— gergin ve savunmada görünmeye başlamıştı. “O zaman belki de özel konuşmalıyız. Müsaadenizle Bay Novak.” Elini Kat’in omuzuna koydu.

Isabel hızla yanlarına gelirken “Adam!” diye seslendi. “Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum. Oo, merhaba, Dr. Novak! Geçen gecedен sonra toparlandınız mı?”

Kat başıyla onayladı. “Bazı kaslarım ağrıyor, o kadar.”

“İnanılmaz dayanıklısiniz. Hayatım böyle tehdit edilmiş olsaydı ben dehşete kapılırdım.”

“Aa, ben de çok dehşete kapıldım” diye onayladı Kat.

“Bir de üstelik arabanız çalındı. Neyse ki Subaru’ymuş...”

“Bize müsaade eder misin?” dedi Adam, Kat’i çıkışa doğru götürürken. “Sana biraz sonra katılacağım Isabel.”

“Ne kadar sonra?”

“Yalnızca sonra.” Net bir hareketle Kat’i dışarıya doğru yürüttü. Lobinin de her köşesi kalabalıktı. “Hadi dışarı çıkalım” diye önerdi Adam. “Hiç olmazsa bu tımarhaneden kurtulmuş oluruz.”

Otel fiskiyesinin yanında bir yer buldular. Fıskiyeinin süzülen suları, renkli ışıklarla pırıl pırıl bir gökkuşağı oluşturuyordu. Toplantının gürültüsü oraya kadar ulaşıyordu. Balo salonundan balalaykaların zayıf tıngırtısı geliyordu.

Adam, Kat’in yüzüne bakmak için ona döndü, saçları fiskiyeinden yansıyan ışıklarla parıldıyordu. “Neler oluyor?” diye sordu.

“Ben de sana aynı soruyu sorabilirim.”

“Bana bir nedenle kızgın mısın?”

“Zestron-L” dedi Kat, Adam’a dikkatle bakarak. “Bunu daha önce *duymuştun* değil mi?”

Kat bir bakışta Adam’ın daha önce bu ilacı duymuş olduğunu anladı. Önce gözlerinde bir şaşkınlık bakışı yakaladı, ardından yüzü renk vermeyen bir ifadeye büründü. Anlaşılan biliyordu. Onca zamandır bu insanları hangi ilacın öldürüyor olabileceğini biliyordu.

“Unuttuysan hafızanı tazeleyeyim” diye devam etti. “Zestron-L uzun süre etkili bir narkotik, yeni jenerasyon, Levo-N-siklobutilmetil sınıfı...”

“Ne olduğunu biliyorum.”

“O zaman patentinin Cygnus’ta olduğunu da biliyorsun.”

“Evet.”

“İlacınızın sokaklarda kullanıldığını da biliyor muydun?”

“Bu mümkün değil. Hâlâ araştırma aşamasındayız, primatlarla deneyler. İnsan üstünde deneylere geçilmedi daha.”

“Korkarım insan deneyleri başlamış. Laboratuvar, Güney Lexington. Ve sonuçlar çok cesaret verici değil. Yan etkiler kötü. Esas olarak ölüm.”

“Ama henüz piyasaya verilmedi!”

“Nicos Biagi’nin eline geçti.”

“Nereden biliyorsun?”

“Hastane ilacı saptayamamış, bu nedenle kan örneğini bir üniversite laboratuvarına göndermişler. Neyse ki bunu yapmışlar. Üniversite laboratuvarında ne olduğunu bulmuşlar.”

“İki kurban daha var...”

“Evet ve onların kan örneklerinde tuhaf şeyler oldu. Jane Doe’nun kan örneği yolda kayboldu. Ve Xenia Vargas’la ilgili, onun kan örneği sonuçlarına güvenemem. Aslında *onun* kan örneğinin de kaybolmasını beklediğimi söyleyebilirim.”

“Biraz olsun paranoyakça gelmiyor mu bunlar sana?”

“Paranoyakça mı? Hayır, korkarım hiç böyle bir hayal gücüne sahip olamadım. Bu benim eksiklerimden biri.”

Adam Kat’e yaklaştı, bu o kadar tehditkâr bir yakınlıktı ki, Kat’in içinden gelen bir adım geri atma isteğine karşı mücadele etmesi gerekti. “Eksikleriniz olabilir ama, hayal gücü eksikliği bunların arasında değil Dr. Novak.”

“İzin ver olguları sıralayayım; rahatsız edici ama gerçek. Bir, Jane Doe’nun numuneleri kayboldu. Etiketlerini doğru hazırladığımdan eminim. Gerekli bütün formları doğru bir şekilde doldurdum ve hepsini doğru kutuya koydum.”

“Kurye kaybetmiş olabilir. Ya da aracından çalınmış olabilir. Bir sürü olasılık var.”

“Arkasından Xenia Vargas’ın durumu var. Onun numuneleri eyalet laboratuvarına *ulaşabilmiş*, ama ilacın ne oldu-

ğu saptanamamış. Dolayısıyla ileri tetkikler için dışardaki bir laboratuvara yollanmış. Bil bakalım hangi laboratuvara?” Adam’ın gözlerinin içine baktı. “Cygnus.”

Adam gözünü bile kırpmadı. Soğukkanlılıkla, “Eyaletten rutin olarak gelen isteklerle ilgileniyoruz. Topu topu elli kilometre uzaktayız ve aletlerimiz daha iyi” dedi.

“Üçüncüsü, Nicos Biagi’nin doktoru, Dr. Michael Dietz’in durumu. O ilacın Zestron-L olduğunu söylüyor. Ardından Hancock General’dan istifa ediyor ve birden şehri terk ediyor. Hastane tarafından zorlandığını düşünüyorum. Çünkü Cygnus *tesadüfen*, hastanenin en büyük bağışçılarından biri.”

“Cygnus’un Dr. Dietz’in istifasıyla hiçbir ilgisi yok. O zaten gidiyordu.”

“Sen bunu nasıl biliyorsun?”

“Hastanenin yönetim kurulundayım. Üç malpraktis davası, tolere edebileceğimizin ötesindeydi. Dietz her an bir felakete yol açabilirdi. Doktorluk lisansı zaten tehlikedeydi.”

Kat durakladı. Bu Dietz’in basının karşısına çıkmak konusundaki isteksizliğini *açıklardı*. Adının duyulmasını istemiyordu.

“Ama Zestron-L *sizin* ilacınız. Ve birileri, Adli Tıp Kurumu’nun ilacın ne olduğunu öğrenmesini istemiyor. Birileri Cygnus’u koruyor.”

Adam fıskiye’nin önünde ileri geri yürümeye başladı. “Bu garip” diye mırıldandı. “Bu tanının nasıl doğru olabileceğini anlayamıyorum.”

“Laboratuvar sonuçlarını tartışamazsın.”

Adam durdu ve Kat’e baktı. Fıskiye’den gelen renkli ışıklar, onu ıslak bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Sonunda “Hayır” dedi. “Haklısın, tartışamam.”

Bakışındaki saf kararlılık, Kat’in bu bakışlarda bir yalan ve gizli gündem olmadığına; şaşkınlığının gerçek olduğuna inanmak istemesine neden oluyordu. *Yumuşuyor olmalıyım.*

Bir çift gri mavi göz, bir smokin, sözcüklerle anlatılamayacak kadar muhteşem bir adam ve sağduyum yerle bir oluyor. Neyim var benim?

Adam “Benimle gel” deyip elini uzattı.

Aniden bastıran arzu, Kat’ın hareket etmesini engelledi; onun elini tutmak, bütün vücudunun onun sıcaklığında eridiğini hissetmek istiyordu. İlk tanıştıkları andan itibaren karşı koymaya çalıştığı şey buydu zaten, arzunun bu uyanışı.

Adam hâlâ elini uzatmış bekliyor, hâlâ kaçamadığı bakışlarıyla onu tuzığa düşürüyordu. “Hadi Kat” dedi.

“Nereye?”

“Cygnus’a. Laboratuvara. Bu akşam cevapları ortaya çıkaracağım. Ve orada, tanık olarak yanımda bulunmanı istiyorum.”

Kat başını iki yana salladı. “Cevaplardan memnun olacağına emin değilim.”

“Haklı olabilirsin. Ama işin ucunu bırakmayacağını net olarak görüyorum. Öyle ya da böyle, gerçeğe ulaşacaksın. Bari ben de seninle birlikte çalışayım. Sana karşı değil.”

Şeytanın aklı. Buna nasıl karşı çıkabilirdi ki?

Kat sonunda “Tamam. Seninle geleceğim” dedi.

“Müsaadenle önce Isabel’le işleri bir halledeyim.” Kat, balo salonuna döndüklerinde Adam’ın Isabel’in yanına gidişini izledi. Alelacele sıralanan mazeretleri, özür dileyen baş sallamasını. Isabel, gizlemeyi pek beceremediği bir rahatsızlıkla Kat’e doğru baktı.

Kat, Ed’i açık büfenin yanında buldu. Yanına yanaştı. “Ed” dedi.

Ed sıırttı. “Doğrudan yaklaşımın işe yaradı mı?”

“Quantrell beni laboratuvarına götürüyor bu akşam.”

“Şanslısın.”

“Sykes ile Ratchet’a haber vermeni istiyorum. Ne olur ne olmaz.”

“Ne demek ne olur ne olmaz?”

Kat Adam’ın kendisine doğru geldiğini görünce aniden sustu. “Aklında olsun, o kadar” diye mırıldandı Ed’e. Sonra da yüzüne yapıştırdığı otomatik gülümsemeyeyle Adam’ı takip ederek kapıdan dışarı çıktı.

Otelin garajına gittiler. “Senin arabayı alacağız” dedi Adam. “Isabel eve benimkiyle dönecek.”

“Bu durumdan pek memnun olmamış gibiydi.”

“Pek bir seçeneği yoktu.”

Kat kuşkuyla başını salladı. “Kadın arkadaşlarına karşı her zaman bu kadar düşünceli misin?”

“Isabel...” Adam içini çekti, “kendisini rahat yaşatacak bir mirasa sahip ve peşinde onunla evlenmek isteyen bir sürü erkek olan güzel bir kadın. Akşamları onu sıcak tutmama pek ihtiyacı yok.”

“Sıcak tutuyor musun?”

“Sen akşamları Ed Novak’ı sıcak tutuyor musun?”

“Seni ilgilendirmez.”

Adam başını kaldırdı. “Aynı şey senin için de geçerli.”

Kiralık Mercedes’e bindiler. Deri döşemelerin kokusu Adam’ın tıraş losyonunun kokusuyla karıştı ve Kat’ın başını biraz döndürdü.

Kat arabayı çalıştırdı, akşam trafiğine karıştılar.

Adam, “Arabayı beğendin mi?” diye sordu.

“Güzel.”

“Güzel mi?” dedi. Belli ki biraz daha uzun bir cevap bekliyordu.

“Evet. Güzel.”

Ed camdan dışarı baktı. “Bir dahaki sefere seni *gerçekten* etkileyecek bir şey seçmem gerekecek.”

Kat ayağıyla gaz pedalına bastı.

“İki tekerlekli at arabası.” Adam düşündü. “Ya da belki birkaç tane kızak köpeği.” Kat’e döndü. “Nasıl buldun bu fikri?”

Otobana girerlerken “Benim alerjim var” diye cevap verdi Kat.

“Atlara mı yoksa köpeklere mi?”

“At arabalarına ve kızaklara.”

“Ha!” Başını ciddiyetle öne doğru salladı Adam. “O zaman tek tekerlekli bir bisiklet olması gerekecek.”

Kat dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti.

“Şuradan” dedi Adam. “Bundan sonraki sapaktan dön. 13 kilometre kuzeyde.”

Yol onları Albion şehir merkezinden çıkardı. Sanayi bölgesi ve büyük şirketlerin genel merkezlerinin bulunduğu bir bölgeye geldiler. Son on yıldır binaların birçoğu boşalmıştı; her yerde karanlık vitrinler ve *Kiralık* tabelaları vardı. Ülkenin geri kalanı gibi Albion da zor günlerden geçiyordu.

Cygnus binası, gelişmekte olan bir şirketi barındıran birkaç yapıdan biriydi. Gecenin sekizi olmasına rağmen, camların bazılarından ışık geliyordu ve park alanında on tane kadar araba vardı. Güvenlik kulübesini geçip *Quantrell* işareti olan bir park yerinde durdular.

Kat, park etmiş arabalara bakarak, “Adamların geç saatlere kadar çalışıyor” dedi.

“Gece vardiyası” dedi Adam. “Tanı laboratuvarımız yirmi dört saat çalışıyor. Ayrıca bazı araştırmacılar tuhaf saatlerde çalışmayı seviyor. Sivri zekâları bilirsin. Kendi programları vardır.”

“Esnek bir şirketsiniz.”

“Parlak beyinleri toplamak istiyorsak öyle olmalıyız.”

Ön kapıya yürüdüler. Adam duvardaki tuş takımına birkaç numara girdi ve kapı şak diye açıldı. İçeride parlak ışıklarla aydınlatılmış bir koridordan yürüdüler. Burada ne kirli duvarlar ne de yanıp sönen floresanlar vardı; şirketlerin Amerika’sında yalnızca en iyi şeylere yer vardı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Kat.

“Tanı bölümüne. Sana hiçbir şeyi örtbas etmeye çalışmadığımızı kanıtlayacağım.”

“Nasıl yapacaksın bunu?”

“Xenia Vargas’ın toksin tarama raporunu bizzat vereceğim.”

Tanı laboratuvarı, uzay çağı aletleriyle dolu, beş altı tane teknisyenin çalıştığı geniş bir odaydı. Gece gözetmeni olan, laboratuvar önlüğü giymiş büyükanne kılıklı bir kadın, derhal onları selamlamaya geldi.

“Merak etme Grace” dedi Adam. “Baskın denetleme yapmıyoruz.”

“Çok şükür!” dedi Grace bir kahkaha atarak. “Bira fişisini ve dansçı kızları şimdi sakladık. Peki size nasıl yardımcı olabilirim Bay Q.?”

“Bu Dr. Novak, Adli Tıp Kurumu’ndan. Eyaletten gönderilmiş bir toksin raporunu kontrol etmek istiyor.”

“İsim ne?”

“Xenia Vargas” dedi Kat.

Grace bir bilgisayar terminalinin başına oturup söylenen ismi yazdı. “İşte burada. Bu akşamüstü gelmiş. Öncelikli olduğu belirtilmediği için henüz işlemlere başlamamışız.”

“Şimdi başlayabilir misiniz?” diye sordu Adam.

“Biraz zaman alır.”

Adam, Kat’e baktı. Kat başıyla onayladı. “Bekleriz” dedi.

Grace bir başka teknisyeni çağırdı. “Val, eyaletten gelen isteklerin olduğu kutuyu bir kontrol edebilir misin? Xenia Vargas’ın numunesi üzerinde acil bir test yapacağız.” Adam’a baktı. “Burada beklemek istediğinize emin misiniz Bay Q.? Biraz sıkıcı olacak.”

“Yukarda ofisimde olacağız” dedi Adam. “Beni oradan ara.”

“Tamam. Ama üstümde *bu* kıyafetler olsaydı...” Başıyla üzerlerindeki gece elbiselerini işaret etti, “dışarda dans ediyor olurdum.”

Adam gülümsedi. “Bunu düşüneceğiz.”

Adam’ın üst katta, uzun bir koridorun sonundaki ofisine ulaştıklarında Kat’in ayakları topuklu ayakkabıları protes-
to etmekte ve Kat içinden İtalya’daki bütün ayakkabıcılara
sövmekteydi. Ofis kapısından adımını atar atmaz ayakkabı-
larını çıkardı ve ince çorapların içindeki ayakları, kadifem-
si halıda gömüldü. *Güzel. Lüks.* Yavaşça odaya göz gezdirdi
ve gördüklerinden etkilendi. Burası yalnızca bir ofis değildi;
kanepesi ve koltukları, kütüphanesi, küçük bir buzdolabıyla
daha çok ikinci bir ev gibiydi.

“O ayakkabıların içinde ne kadar durabileceğini merak ediyordum” dedi Adam gülerek.

“Grace dans etmekten söz ettiğinde ağlamaklı oldum.” Şük-
ran duygularıyla kanepeye oturdu. “İtiraf ediyorum, ben soket
çorap ve spor ayakkabıcıyım.”

“Yazık. Topuklu sana yakışıyor.”

“Ayaklarım bunun doğru olmaması için yalvarırdı.” Sızla-
narak eğildi ve ayağının üst kısmına masaj yapmaya başladı.

“Ayağının biraz şımartılmaya ihtiyacı var” dedi Adam.
Kanepeye yanına oturdu ve davetkâr bir şekilde kucağına
vurdu. “Müsaade et.”

“Neye müsaade edeyim?”

“Koridordaki o uzun yürüyüşü telafi etmeme.”

Kat gülerek kanepeden kalktı. “İşe yaramaz Quantrell.
Beynimi yumuşatmak için ayak masajından fazlası gerek.”

Adam hayal kırıklığıyla içini çekti. “Bana güvenmiyor-
sun.”

“Sana yönelik bir şey değil. Erkekler konusunda çok kuş-
kucuyum.”

“Aa! Derinlerdeki korkular. Güvenilmez baba mı?”

“Benim babam yoktu” dedi Kat. Kitap raflarının önün-
de dolaştı, yavaş yavaş kitapların sırtlarını inceledi. Eklek-
tik bir koleksiyon diye düşündü. Özel bir sıralama yok. Fel-

sefe, fizik, edebiyat ve farmakoloji. Kütüphanenin üstünden bir sürü çerçeveletilmiş diploma görünüyordu. Diplomaların hepsi Ivy League⁹ üniversitelerindendi.

“Peki babana ne oldu?” diye sordu Adam.

“Bilemem.” Dönüp Adam’a baktı. “Soyadını bile bilmiyorum.”

Adam’ın kaşı hayretle kalktı. Verdiği tek tepki buydu, ama bu da bir şeyler anlatıyordu.

“Açık kahverengi saçlı olduğunu biliyorum. Gözlerinin yeşil olduğunu biliyorum” dedi Kat. “Güzel bir arabası olduğunu biliyorum. Ve annemin o sıralarda paraya çok ihtiyacı olduğunu; onun da parasının olduğunu biliyorum. Yani...” gülmüsedti. “İşte buradayım. Yeşil gözlerimle.”

Kat, Adam’ın bakışlarında şaşkınlık, belki acıma görme-yi bekledi, ama hiçbirisi yoktu. Ona bakışı son derece nötrdü.

“Yani gördüğün gibi” dedi Kat, “Doğumum pek de usulüne uygun olmamış. Gerçi annem, soylu İspanyol kanı olduğunu söylerdi ama sonlara doğru bir sürü tuhaf şey söyledi.”

“Sonra...” Adam kibarca durakladı.

“Öldü. Yedi yıl oldu.”

Adam başını yukarı kaldırdı, bir sonraki soru gözlerinden anlaşıyordu.

“Annem böyle tuhaf şeyler söylüyordu” diye açıkladı Kat. “Ve her sabah başı ağrıyordu. Ben tıp fakültesi son sınıftaydım. Beyin tümörü tanısını koyan bendim.”

Adam başını salladı. “Çok zor olmalı.”

“Üzücü olan tanı koymak değil de, sonrasında yaşananlardı. Sonunu beklemektir. Hancock General’da çok zaman geçirdim. Oradan iliklerime kadar nefret etmeyi öğrendim. Hasta insanların yanında olmaya dayanamadığımı anladım.” Başını salladı ve güldü. “Hayal edebiliyor musun?”

9. ABD’nin kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. Bu üniversitelerin hepsi akademik mükemmelliği, girişin zorluğunu ve elitizmi çağırıştırır. (ç.n.)

“Sen de morgu seçtin.”

“Sakin. Sınırları var.”

“Saklanma alanı.”

Kat’in içinden bir öfke dalgası geçti, ama bastırdı. Her şeye rağmen söyledikleri doğruydı. Morg, hastane koğuşunda yaşanan bütün o acı verecek kadar şiddetli duygulardan saklanma *alanıydı*.

Yalnızca, “Bana iyi geliyor” deyip arkasını döndü. Gözü buzdolabına takıldı. “Burada yiyecek bir şeylerin yoktur değil mi?” diye sordu. “Şarap başıma vurdu.”

Adam kanepeden kalkıp buzdolabına gitti. “Genellikle hazırlıksız yakalandığım öğle yemeği toplantıları için bir iki sandviç bulundururum. İşte burada.” İki tane ambalajlı yemek tabağı çıkardı. “Bakalım. Rozbif mi istersin yoksa ... rozbif mi? Ne seçim!” Özür diler bir edayla tabağı uzattı. “Kor-karım belediye başkanının bağış yemeğine pek benzemiyor.”

“Sorun değil. Zaten biletime para vermemiştim.”

Adam gülümsedi. “Ben de.”

“Yaa?”

“Isabel’in biletiydi. Belediye Başkanı Sampson’ın büyük hayranıdır.”

“Nedenini anlayamıyorum.” Kat, sandviçin ambalajını açıp bir lokma ısırıldı. “Bence o Albion’ın *Titanic*’i.”

“Nasıl yani?”

“Güney Lexington’a bak yeter. Sampson, Güney Lexington hiç yokmuş gibi davranmak istiyor. Yalnızca banliyö taraflarına hizmet veriyor. Bellemeade ve ötesine. Şehir merkezi? Unut gitsin. Jane Doe ve Nicos Biagi’leri duymak istemiyor.” Kanepeye dönüp ince çoraplı ayağını altına alarak oturdu.

Adam da oturdu. Bütün nazik ev sahiplerinin yapacağı gibi, fazla yakınına değil; temkinli bir uzaklığa. Bunu fark eden Kat rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı duygular yaşadı.

“Açıkçası ben de Sampson’ın hayranı değilim. Ama Isabel’in bir refakatçiye ihtiyacı vardı.”

“Ve gece için daha cazip bir teklif almamıştın?”

“Hayır.” Bir dilim et aldı ve pembe eti düzgün beyaz dişle-riyle kibarca ısırıldı. “Sen ortaya çıkana kadar.”

Kat tabağı sehpayaya koyup yavaşça parmaklarını peçeteyle sildi. “Benimle istediğin kadar flört edebilirsin” dedi. “Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hâlâ yapmam gereken bir işim ve cevaplanması gereken sorularım var.”

“Ve şüphe duymam gereken şüphelilerin.”

“Evet.”

“Şüpheli olmak beni rahatsız etmiyor, çünkü hiçbir konuda suçlu değilim. Şirketim de değil.”

“Yine de Cygnus adı her yerde karşıma çıkıyor.”

“Ne söylememi istiyorsun? Bodrumda gizli bir ilaç üretmekte olduğumu mu? Para kazanmak için bunu sokaklarda sattığımı mı? Ya da belki gerçekten şeytani bir planım olduğunu, mesela, Albion’ın suç problemlerini tek başıma çözmek için keşleri öldürdüğümü söyleyebiliriz. Uyuşturucu sorununa nihai çözüm! Ve belediye başkanının bağış toplantısına da bunun için gitmiştim. Çünkü Sampson da bu işin içinde!” Öne eğilip gülümsedi. “Hadi ama Kat” dedi. “Sana da saçma gelmiyor mu?”

Adam işin saçma görünmesini sağlamıştı, ama Kat geri çekilmeyi reddetti ve “Hiçbir olasılığı ihmal etmiyorum” dedi.

“Saçma ve aptalca olanları da mı?”

“Çok mu saçma ve aptalca?”

Adam yaklaşıyordu, ama Kat kanepedeki alanından bir santim bile taviz vermeyecek kadar inatçıydı. Adam yüzüne dokunmak için uzandığında bile, yanağını okşadığında bile, öne eğilip dudaklarını dudaklarının üstüne bastırdığında bile tamamen hareketsiz oturdu.

Arzunun ani sıcaklığı yüzünü kaplayıp damarlarında uğul-

dadığında “Yapma!” dedi Kat. Tekrar, daha yüksek sesle söyledi: “*Yapma.*” Elleriyle Adam’ı göğsünden itti.

Adam geri çekildi. Bakışlarıyla Kat’in yüzünü sorguladı. “Sorun ne?”

“Sen. Ben.” Kat kanepeyi itip ayağa kalktı. “Bu olmaz Adam” dedi.

“Ben gayet güzel olduğunu düşünmüştüm.”

“*Sen* düşünmüştün. Benim bu konuda ne hissettiğimi sordun mu? Umurunda mı?”

Adam mahcup bir kahkaha attı. “Sanırım, *bunu* yanlış yorumladım.”

“Bunu niçin yapıyorsun?”

“Çekici bir kadını öpmek için mazerete ihtiyacım var mı?”

“Flört ederek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun değil mi?”

“Beni tanısaydın, bu soruları sormazdın.”

“Sorun da bu. Seni *tanımıyorum*. Hakkında bir cesedin elindeki telefon numarasından başka bir şey bilmiyorum. Ve bu da pek güven duygusu uyandırmıyor.”

Telefon çaldı. Adam isteksizce bakışlarını Kat’in gözlelerinden ayırdı ve telefonu açmak için ayağa kalktı. “Merhaba Grace” dedi. Bir duraklama, arkasından “Hemen geliyoruz.” Kat’e döndü. “Sonuçlar çıkmış.”

Grace’i bilgisayar terminalinin önünde oturur buldular. Yazıcıda bir rapor basılıyordu. Grace sayfayı yırtıp Adam’a verdi. “İşte burada Bay Q. Biraz alkol. Eser miktarda dekonjestan ve bu.” Grace kromatografik çıktıdaki bir bandı gösterdi.

“Bu bandı analiz ettiniz mi?” diye sordu Adam.

“Kütle ve UV spektrofotometrisi uyguladım. Yapısının ne olduğundan yüzde yüz emin değilim. Biraz daha kafa yora-cağım. Ama morfin benzeri bir madde olduğunu söyleyebilirim. Yeni bir şey. Levo-N- siklobutilmetil-6, 10 beta-dihidroksi sınıfı.”

Kat, Adam'ı dikkatle izledi. Adam şaşkınlık içinde çıktıya bakakalmıştı.

“Zestron-L” dedi Kat.

Grace anlamadan Kat'e baktı. “Zestron-L mi? Nedir o?”

“Araştırma bölümüne sorun” dedi Kat. “İmmünoanaliz yapmanıza yardımcı olurlar. Böylece kesin tanı koymuş olursunuz.”

“*Bizim* araştırma bölümümüzden mi söz ediyorsunuz?” Grace Adam'a baktı. “O zaman bu...”

Adam başıyla onayladı. “Bizim ilaçlarımızdan biri.”

Lou Sykes masasının üstünden Kat'e yorgun gözlerle baktı. Sabah saat 02:00'da gerçekleşen aile içi cinayet yüzünden pek uyumamıştı ve her zaman pürüzsüz olan yüzünde, yeni çıkan sakallar görünüyordu.

Kat, "İş sıradan bir doz aşımı üçlüsü olmaktan çıktı Sykes" dedi. "Şirket hırsızlığından söz ediyoruz. Test edilmiş bir ilaç sokaklarda. Muhtemelen başka ölümlerle de karşılaşacağız."

Ratchet ayaklarını sürüyerek girdi, o da Sykes kadar dağınık görünüyordu. Onunla birlikte keskin bir McDonald's –sosis ve ekmek– kokusu geldi. Ratchet masasına oturur oturmaz iştahla yiyeceklerini paketten çıkardı.

Sykes, "Hey, Vince" dedi. "Son haberleri duydun mu? *İnanamayacaksın.*"

Ratchet kahvaltısından bir lokma aldı. "Ne olmuş?"

"Novak iki doz aşımı vakasının toksin raporlarını almış."

"Peki neymiş?" diye sordu Ratchet. Sosisiyle daha fazla ilgilediği belliydi.

"Zestron-L diye bir şey."

"Hiç duymamıştım."

"Tabii ki duymamışsındır. Yeni bir şey. Cygnus'ta geliştiriyorlar. Sokaklarda olmaması gerekiyordu."

Kat, "Bir şekilde" dedi "Cygnus'tan çıkmış. Bu da hırsızlık olduğunu gösteriyor."

Ratchet omuzlarını silkti. “Biz cinayet masasıyız.”

“Bu *cinayet* zaten. Üç kişi öldü Vince. Başka ceset istemiyorsun değil mi? Yoksa fazla mesailer seni o kadar mı tüketti?”

Ratchet, Sykes’a kötü kötü baktı. “Bunun peşine düşecek miyiz?”

Sykes arkasına yaslanıp alçak sesle “Keşke şık ve temiz olsaydı biliyor musun? Bir kurşun deliği, bir bıçak yarası” dedi.

“Bunlar şık mı?”

“En azından kesilmiş ve kurumuş. Büyük harf C ile Cinayet. Ama bu bize patinaj yaptırıyor. Aşırı doz alan insanlar, bir risk alıyorlar; damarlarına bir iğne sokuyorlar. O maddeyi nerden aldıkları umurumda değil.”

“Enjekte ettikleri madde striknin olsaydı ilgilenir miydin?”

“O farklı.”

“Hayır değil. Yüksek dozlardaki Zestron-L de aynı derecede öldürücü. Karşımızda sokaklardaki keşleri temizlemek isteyen aşırı sağcı bir fanatik olmadığını nereden biliyorsun? Bu arada her kimse iyi iş çıkarıyor.”

Sykes içini çekti. “Bu huyundan nefret ediyorum Novak.”

“Neden?”

“Çürütülemeyecek mantığından. Bu kadınsı değil.” Koltuğundan kalkmak için kendisini zorladı. “Peki. Birkaç saatliğine toz olmamız için gerekli düzenlemeleri yapayım. Cygnus’a gideceğiz.”

Sykes odadan çıktıktan sonra, “Ya, of ya!” diye söylendi Ratchet. “Evde, yatmalıydım.”

Ratchet’ın sandviçinin kokusu Kat’in midesini bulandırıyor. İskemlesini kaydırıp ve Sykes’ın masasının üstüne baktı. Çerçeve içindeki bir fotoğraftan incecik siyah bir kadın ve iki çocuk Kat’e gülümsedi. Lou’nun ailesi mi? Bazen polislerin aileleri, evleri ve ev kredisi ödemeleri *olduğunu* unuttuyordu. Yanında bir fotoğraf daha vardı: Sykes ve bir başka

adam, Albion Polis Karakolu'nun merdivenlerinde iki tüccar gibi sırtıyorlardı.

“Bu Lou'nun ortağı mıydı?” diye sordu Kat. “Güney Lexington'da vurulan?”

Ratchet başıyla onayladı. “Polis arabasının içinde otururken, inanabiliyor musun? Adamın biri arabayla yanından geçiyor ve ateş etmeye başlıyor. Duyduğuma göre ikisi *böyleymiş*.” İki parmağını birbirine bastırdı. “Orada iki kişi kaybettik, aynı köşede. Uğursuz nokta. Bu şehirde bir sürü uğursuz noktamız var. Bolton ile Swarthmore'un köşesi, o da bir başka nokta. Benim ortağım da orada gitti. Uyuşturucu baskını ters gitti ve bir çıkmaz sokakta sıkıştırıldı.” Sanki aniden iştahını kaybetmiş gibi sandviçini masaya koydu. “Ve daha geçen ay da birini Dorchester'da kaybettik. Kızlarımızdan biri. Beş yıllık polisti. Saldırgan kızın silahını ele geçirip ona doğrultuyor...” Kederle başını sallayıp sandviç ambalajlarını toplamaya başladı.

Kat, bütün polislerin şehri böyle gördüklerini fark etti. Bir Albion polisi şehir haritasına baktığında, cadde adlarından ve adreslerinden fazlasını görüyordu. Ortağının vurulduğu köşeyi, bir uyuşturucu işinin sarpa sardığı bir çıkmazı, ambulans görevlilerinin bir çocuğu kurtarmak için yağmur altında diz çöktükleri bir caddeyi görüyordu. Bir polis memuru için şehir haritası, kötü hatıralar tablosuydu.

Sykes odaya geri geldi. “Tamam Vince” dedi. “İşler şimdi-lik sakın. Böyle gidebilir. Şu işi şimdi yapalım.”

Kat ayağa kalktı. “Sizinle orada buluşuruz.”

Ratchet, telefonunu çekmecedan çıkarıp pantolonunun kemerine tutturdu. “Cygnus'a mı gidiyoruz?” diye sordu.

“Başka şansımız yok” dedi Sykes. “Novak'ın peşimizi bırakmayacağı belli.”

“Yalnızca işinizi yapmanızı istiyorum Lou” dedi Kat.

“İşin canı cehenneme. Sana iyilik yapıyorum.”

“Şehre bir iyilik yapıyorsun.”

“Albion’a mı?” Sykes gülüp ceketini giydi. “Keşler kendilerini öldürüyorlar. Bence Albion’a yapacağım en büyük iyilik başımı çevirip onları görmemek olur.”

Adam, “Burası denetimli bölge” dedi. “Bu bölüme yalnızca yetkili elemanlarımız girebilir.” Kapının yanındaki bir tuş takımına bir şey girdi ve ekranda *parola kabul edildi* yazısı yanıp sönmeye başladı. Adam kapıyı açtı ve ziyaretçilerinin girmesi için tuttu.

Önce Ratchet ve Sykes, arkadan da Kat girdiler. Kat yanından geçerken Adam uzanıp onun kolunu sıktı. O temasın beklenmeyen mahremiyeti ve Adam’ın tıraş losyonunun kokusu Kat’in içinin heyecandan hoplamasına neden oldu. Adam onları tamamen iş resmiyetinde karşılamıştı, gri takım elbisesinin içinde son derece ölçülüydü. Şimdiyse gözlerindeki o bakışı görmek, Kat aralarındaki büyüünün hâlâ canlı olduğunu biliyordu.

“Gelmene sevindim” diye mırıldandı Adam. “Nasıl becerdin?”

“Yerime Wheelock bakıyor. İzin aldım. Yeni araba almam gerektiğini söyledim.”

“Niçin doğruyu söylemedin?”

“Bu vakayı bırakmamı istiyor. Onlar da.” Başıyla yanıp sönen bir bilgisayar ekranına meraklı gözlerle bakan Sykes ve Ratchet’ı işaret etti. “Sanırım fazla hassas davranıyorum. Benim bir baş belası olduğumu düşünüyorlar.”

Hep birlikte üzerinde 8. Bölge yazan bir kapıya doğru ilerlediler.

Adam onları içeri alırken “Zestron-L’nin geliştirildiği alan bu” dedi.

Kat’in ilk izlenimi zaman tünelinden geleceğin siyah, beyaz ve parlak griden oluşan dünyasına adım atmış gibi oldu.

ğuydu. Onları karşılamak için koşturan adam bile bu renk uyumunu bozmuyordu. Önlüğü bembeyaz, saçları simsiyah-tı. Ellerini sıkmak üzere uzanırken “Dr. Herbert Esterhaus, proje yöneticisi” dedi. “Zestron-L’nin geliştirilmesinden ben sorumluyum.”

Laboratuvarın farklı yerlerinde çalışan beş altı görevliye bakarak “Ve bu da sizin yönetiminizdeki bölge mi?” diye sor-du Sykes.

“Evet. Proje bu bölgeyle sınırlı; burada gördüğünüz oda ve yanındaki üç oda. Bu bölgeye tek giriş noktası, biraz önce geç-tiğiniz kapı. Ayrıca hayvan laboratuvarından ulaşılan bir acil durum çıkışı var. Bu çıkışta da alarm var.”

“Yalnızca yetkili personel mi girebiliyor?”

“Evet doğru. Yalnızca bizim personelimiz. Zestron’un nasıl dışarı çıkabildiğini hiç anlamıyorum.”

“Belli ki birinin cebinde dışarı çıkarıldı” dedi Sykes.

Dr. Esterhaus ile Adam bakıştı. Kat bu bakışmada çok şey konuşulduğunu düşündü. Dile getirilmemiş bir soru. Ke-mikli parmaklarını ovuştururken şaşkınlıkla gözleriyle Sykes ve Ratchet’in her hareketini takip eden Esterhaus’un ne kadar gergin olduğunu şimdi fark ediyordu.

“Personelinizi ne kadar sıkı soruşturuyorsunuz?” diye sor-du Ratchet.

“İşe alırken” dedi Adam, “bilimsel yeterliliğine bakıyoruz. Ve becerilerine. Yalan makinesi kullanmıyoruz ya da borçla-rını kontrol etmiyoruz. İnsanların dürüst olduklarını varsay-mayı tercih ediyoruz.”

“Belki de varsayımınız hatalı” dedi Sykes.

“Bu projedeki herkes uzun zamandır bizimle çalışıyor” de-di Adam. “Değil mi Herb?”

Esterhaus başıyla onayladı. “Ben altı yıldır burada çalışı-yorum. Elemanların çoğu” –beyaz önlükleriyle çalışan perso-neli gösterdi– “daha da uzun zamandır Cygnus’ta çalışıyor.”

“Hiç istisna var mı?” diye sordu Ratchet.

Esterhaus duraklayıp Adam’a baktı. Yine o gergin bakış, o sessiz soru.

Onun yerine Adam yanıtladı. “Üvey kızım Maeve vardı.”

Sykes ile Ratchet bakıştılar. “Bu departmanda mı çalıştı?” diye sordu Sykes.

“Yalnızca temizlik işleri” diye çabucak yanıtladı Esterhaus. “Yani Maeve başka bir sorumluluk alacak vasıflara sahip değildi aslında. Ama kabul edilebilir bir iş çıkardı.”

“Niçin ayrıldı?”

“Bazı... anlaşmazlıklarımız oldu” dedi Esterhaus.

“Ne gibi?” diye bastırdı Sykes.

“Geç gelmeye başladı. Ve her zaman uygun kıyafetle gelmiyordu. Yani, yeşil saça falan aldırmiyorum ama, bütün o sallantılı takılar bu aletlerin olduğu yerde güvenli değil.”

Kat o iki renkli odaya bakındı ve Maeve Quantrell’in burada nasıl bir renk patlaması yarattığını hayal etmeye çalıştı. Muhtemelen bütün bu beyaz elbiseli bilim insanları, onun patronun kızı olduğu için tahammül etmeleri gereken vahşi, egzotik bir yaratık olduğunu düşünmüşlerdi.

“Ne oldu yani?” dedi Sykes. “Kovdunuz mu onu?”

“Evet” dedi Esterhaus. Çok mutsuz görünüyordu. “Konuyu Bay Quantrell ile konuştum ve o da yapılması gerekeni yapmamı kabul etti.”

“Niçin geç geliyordu?” diye sordu Kat.

Hepsi anlamayan gözlerle ona baktı. “Ne?” diye sordu Esterhaus.

“Bu beni rahatsız ediyor. *Niçin* sorusu. Başlangıçta işini yapıyordu ve sonra birden yapmamaya başladı. Bu durum ne zaman başladı?”

“Altı ay önce” dedi Esterhaus.

“Yani altı ay önce geç gelmeye ya da hiç gelmemeye başladı. Ne değişmişti?” Kat Adam’a baktı.

Adam başını salladı. “Yalnız yaşıyordu. Neler olduğunu bilmiyorum.”

“Uyuşturucu mu?” diye sordu Sykes.

Esterhaus “Fark ettiğim bir şey yok” dedi.

“Kızgındı, hepsi bu” dedi bir ses. Araştırmacılardan biriydi cevap veren. Yakınlarındaki bir terminalin başında oturan bir kadın. “Kavga ettiğiniz gün buradaydım. Hatırlıyor musun Herb? Maeve kızgındı. Gerçekten çok öfkeliydi. Senin... zırvalarına daha fazla katlanamayacağını söyledi ve çekti gitti.” Kadın başını salladı. “Hiç kontrolü yoktu o kızın. Çok fevriydi.”

“Teşekkür ederiz Rose, bu bilgiler için” dedi Esterhaus gergin gergin ve yandaki odaya yöneldi. “Size laboratuvarın kalan bölümlerini de göstereyim.”

Tur, kafeslerde köpeklerin havladığı hayvan laboratuvarına doğru devam etti. Acil çıkış kapısı arkadaydı ve kapının üstünde *Açıldığında alarm çalar* yazıyordu.

“Yani gördüğünüz gibi” dedi Esterhaus, “birinin girip de bir şeyler çalabileceği bir yol yok.”

“Ama ilaç bir şekilde çıkmış dışarı” dedi Sykes.

“Bir olasılık daha var” dedi Esterhaus. “Aynı anda başka bir yerde de geliştirme çalışmaları yapılıyor olabilir. Aynı şey üzerinde çalışmakta olan bir başka laboratuvar olabilir. Birilerinin *bizim* ilacımızı çalabilmesi için güvenli kapılardan Cygnus’a girmeleri gerekir. Giriş şifrelerini bilmeleri gerekir.”

“Bu şifreleri bütün elemanlarınız biliyor” dedi Sykes.

“Evet doğru.”

“Bir soru” dedi defterine bir şeyler karalayan Ratchet. “Yakın zamanlarda şifre değişti mi?”

“Geçtiğimiz yıl içinde değişmedi.”

“Yani geçtiğimiz yıl içinde burada çalışmış olan herkes –mesela Maeve– şifreyi biliyor” dedi Sykes.

Esterhaus başını salladı. “O böyle bir şey yapmaz! Zordu tamam ve belki biraz fevriydi. Ama hırsız değildi. Tanrı aşkına, burası onun babasının şirketi!”

“Bu sadece bir örnekti” dedi Sykes soğukkanlı bir şekilde.

Esterhaus yeniden Adam’a baktı. Kat birden ikisi arasındaki bakışmayı anladı. İkisi de Maeve’yi korumaya çalışıyorlardı.

Adam, “Hadi, size ilacın depolandığı yeri gösterelim” diyerek dikkatlerini yumuşak bir şekilde başka bir yöne çekti.

Esterhaus onları yandaki odaya götürdü. Duvarlardan birini soğutma ünitesi kaplıyordu. Buzdolabının kapağını açarak “Aslında ilacı burada saklamak şart değil” dedi. “Kristaller oda sıcaklığına dayanıklı. Ama bir önlem olarak burada saklıyoruz.” Bir tepsiyi çekti; küçük cam şişeler birbirlerine çarparak kristal gibi çingırdadı. Esterhaus itinayla cam şişelerden birini aldı ve Kat’e uzattı. “İşte bu” dedi. “Zestron-L.”

Kat küçük şişeyi kaldırıp merakla inceledi. Gül rengi ve pembe kristaller ışıktaki minik mücevherler gibi parlıyordu. Küçük şişeyi yan çevirdi ve içindekilerin pırıldayarak yuvarlanmasını izledi. “Çok güzel” diye mırıldandı.

“Bu tabii kristal hali. Saklamak amacıyla” dedi Esterhaus. “Şu anda baktığınız şey neredeyse tamamen saf. Solüsyon olarak enjekte ediliyor. Kristaller alkol ve su karışımının içinde ısıtıldığında çözülüyor. Küçük bir parçasından çok fazla ilaç üretilabiliyor.”

“*Ne kadar?*”

“O kristallerin bir tanesinden, yalnızca bir tanesinden, aşağı yukarı elli doz ilaç elde edilebiliyor.”

“*Elli?*” dedi Sykes.

“Evet doğru. Bir kristal, 50 cc çözücüyle seyreltilerek elli doz ilaç üretiliyor.”

Ratchet, buzdolabının kapı mandalını incelemekle meşguldü. “Bu şey kilitli değil” dedi.

“Hayır. Burada hiçbir şey kilitli değildir. Size çalışanlarımızı güvendiğimizi söyledim.”

“Stok kontrolü nasıl yapılıyor?” diye sordu Sykes. “Bütün o şişelerin kaydını tutuyor musunuz?”

“Numaralandırılıyorlar, gördünüz mü? Böylece kayıp bir şişe olduğunu anlayabiliyoruz.”

“Peki ilacın yine de dışarı çıkabileceği bir yol var mı? Siz fark etmeden...”

Esterhaus durakladı. “Sanırım, bu işi yapan akıllıysa...”

“Evet” dedi Sykes.

“Birisi her bir şişeden bir ya da iki kristal alsa fark etmeyebiliriz.”

Hepsi bunun uzantılarını düşünürken bir sessizlik oldu. O sessizlik anında birdenbire bir cep telefonunun çalması herkesi şaşırttı. Polislerin her ikisi de kemerlerine baktılar.

“Benimki. Özür dilerim” dedi Sykes ve telefonla konuşmak için birkaç adım geriye gitti.

“Peki” dedi Ratchet. “Burada yapabileceğimiz pek bir şey kalmadı. Yani iki laboratuvar aynı anda aynı ilacı geliştirebiliyorsa...”

“Aynı anda geliştirme olasılığı pek yok” dedi Adam. “Zestron-L, öyle bodrumda üretebileceğiniz bir ilaç değil. Bu noktaya gelmemiz yıllar sürdü ve hâlâ piyasaya sürülmeye hazır değil.”

“Ama Dr. Esterhaus, bunu başka bir laboratuvarın da *yapabileceğini* söylüyor.”

“Cygnus, bu bölgedeki gerekli olanakları olan tek laboratuvar.”

“Çetelerin neleri finanse edebileceğini duysanız şaşardınız” dedi Ratchet. Defterini kapadı. “Açık konuşacağım. Burada pek şansımız yok.”

“Çalışanları yalan makinesine sokabilirsiniz” dedi Kat. “Bu soruşturmaya başlamak için bir adım olabilir.”

“Aynı zamanda bir hakaret de olur” dedi Esterhaus. “Hepsi için hakaret.”

“Bir seçeneğiniz olduğunu düşünmüyorum” dedi Kat.

Adam başını salladı. “Bunu yapmaktan nefret edeceğim.”

“Kesin bir sonuç alınamayacaktır muhtemelen” dedi Ratchet. “Hepsi sinirli ve gergin olacaklar. Muhtemelen sızıntıyı yakalayamayacaksınız. Oyunun bu kadar geç bir aşamasında olmaz bu.”

“Peki ya Güney Lexington?” dedi Kat. “Alıcı tarafını kontrol edin Vince. Bunu dışarda kimin dağıttığını bulun. Kurbanların ailelerini ve arkadaşlarını sorgulayın. Kaynağı biliyor olabilirler.”

“Evet. Bunu yapabiliriz.” Sykes geri geldiğinde ona döndü.

“Hadi gidelim Vince” dedi Sykes. “Burada işimiz bitti.”

“Kimseyi sorgulamayacak mısınız?” diye sordu Kat.

“Sonra.” Sykes, Adam ve Esterhaus ile el sıkıştı. Ardından Ratchet’la birlikte çıkışa yöneldiler.

Polislerin gidişini izleyen Kat, “Bir şeyler dönüyor” diye mırıldandı. “Pardon.”

Dışarda iki polisin peşinden park yerine gitti. “Hey Lou” diye seslendi.

Sykes bezgin bir bakışla ona döndü. “Ne var Novak?”

“Niçin bu kadar ani çıktınız?”

“Çünkü kıcıımı kollamam lazım, tamam mı? Zamanımı bu vakaya harcadığım için başımın etini yiyen bir amirim var benim.”

“Telefon amirinden miydi?”

“Evet. Banliyölerde katiller dolaşırken neden dünyanın keşlerini kurtarmak için buralarda dolaştığımı soruyor. Ve biliyor musun? Ona verecek mantıklı hiçbir cevap bulamadım.” Sykes arabasının kapısını hızla açtı. “Hadi gidelim Vince.”

“Durun. Amirine kim söz etti bu konudan?”

“Sormadım” diye tersledi Sykes.

“Ama *birisi* ona anlatmış olmalı.”

Sykes arabaya bindi ve kapıyı çarptı. “Bütün bildiğim, emirleri yukarıdan aldığım. Ve buradan çıkıyoruz.” Ratchet’a baktı ve “*Sür* hadi!” diye bağırdı.

Araba, Kat’i park yerinde yalnız bırakarak hareket etti.

Emir aldığım. “Kimden?” diye merak etti Kat. Amirini kim aramış ve Ratchet ile Sykes’ı oradan çekmesini söylemişti. Belediye başkanının ofisi? Ed?

Aniden dönünce CYGNUS yazısıyla karşı karşıya geldi. Bu, düşünmek istemediği bir olasılıktı ama tam karşısında duruyordu.

Soruşturmanın durdurulması için nedeni olan bir tek kişi varsa o da Adam’dı. Şirketi zarar görebilecek olan adam. Adı çamura bulanacak adam. Belediye başkanının bağış gecesinde yemek yiyen ve sohbet eden adam.

Aklını nerde bıraktın Novak?

Kat binaya arkasını dönüp arabasına doğru yürüdü.

Kat için Mercedes’ten vazgeçmek zordu, ama uyması gereken prensipleri vardı. Adam Quantrell’e beş kuruş bile borcu olsun istemiyordu.

Mercedes’i Regis Araba Kiralama Şirketi’ne götürdü ve faturayı kendisi ödedi. Sonra da yürüyerek köşedeki Lester’in Kullanılmış Arabaları’na gitti.

Kat buradan bir Ford’un içinde çıktı. Araba beş yaşındaydı, çamurluğunda bir iki pas lekesi vardı. Biraz eski kokuyordu ve arka koltukta bir yırtık vardı ama motor iyi çalışıyordu ve fiyatı uygundu.

Ve en önemlisi, kullanırken kendisini suçlu hissetmiyordu.

Arabasını alınca doğru Belediye Binası’na gitti.

Belediye Başkanı Sampson’ı görmeye çalıştı, ama bir gün önce ofisinde yaşananlardan sonra onu içeri almaları mümkün değildi. O da Bölge Savcısı’nın odasına gitti. Eski kocası-

nı masasında buldu. Ed çalışma alanını temiz tutuyordu; her kâğıt parçası olması gereken yerdeydi, her bir kalem ve kâğıt tutacağına uygun bir yer ayrılmıştı. Ed'in kendisi de her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Yüzde yüz pamuklu gömleğinde tek bir kırışıklık yoktu. Bu adamla iki yıl evli kalmaya nasıl tahammül edebildiğini düşündü.

Ed, Kat içeri girince şaşırılmış göründü. “Kat! Bu bir dost ziyareti mi?”

“Polis amirinin kulağına kim fısıldadı?” diye sordu Kat.

“Ah! Dost ziyareti değil.”

“Sampson mı?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Ne olduğunu biliyorsun.” Kat, Ed'in masasının üstünden eğildi. “Komiser Sykes’a Cygnus’tan çıkması söylendi. Bu emri kim verdi? Sampson mı? Sen mi?”

Ed arkasına yaslanıp masumca gülümsedi. “Ben değildim. Yemin ederim.”

“Sampson?”

“Yorum yok. Ama nasıl bir baskı altında olduğunu biliyorsun. Polis araştırmaya başladığında işler medya olayına döner. Bu şekilde dikkat çekmek istemiyoruz, şimdi olmaz.”

“Quantrell’in bu konuyla bir ilgisi var mı?”

“Ne?”

“Sampson’dan polisleri çekmesini istedi mi?”

Ed şaşırılmış görünüyordu. “Niçin istesin? Bak bu konunun seni niçin bu kadar heyecanlandırıldığını bilmiyorum. Yoksa yine haksızlığa uğrayanlar adına mı savaşıyorsun?”

“Hiçbir zaman hiç kimse adına savaşmadım ben.”

“Tabii ki savaşıyordun. Aman Tanrım, seninle yaşamak kolay mıydı zannediyorsun benim için? O tavırlarınla aday olmak? Seninle evlenirken yoksul kalacağıma dair yemin ettiğimi hatırlamıyorum. Ama BMW alsam ya da... bir kulübe üye olsam yüzünü buruştururdun.”

Kat, Ed'e alaycı bir korkuyla bakıyordu. "*Buruşturmazdım.*"

"Buruştururdun. Ve işte hâlâ aynı noktadasın. Kat, kimse keşleri umursamıyor. Orada soyulan *turistler* var. Güzel yerlerden gelen güzel turistler. Korumamız gerekenler o *insanlar*. Güney Lexington'daki o süprüntüler değil."

"Of Ed!" Kat başını sallayıp güldü. "Ed şu ana kadar *hiç* fark etmediğimi söylemeliyim."

"Neyi fark etmedin?"

"Senin nasıl nazik ve duyarlı bir alçak olduğunu."

"İşte yine aynı tavır sorunu."

"Tavır değil Ed. Prensip." Kapıya doğru döndü. "Senin de bir prensibin olsaydı belki anlardın."

Ed Novak eski karısı odadan ayrıldıktan birkaç saniye sonra telefonu kaldırıp belediye başkanının odasını aradı. "Şimdi buradaydı" dedi. "Ve durumdan pek memnun olduğunu sanmıyorum."

"Gazetelere gideceğini düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu Sampson.

"Giderse, onları *yorum yok* diyerek ya da bir kriz olduğunu inkâr ederek engellememiz gerekecek."

"Stratejimiz bu. Onu ne yaptığını bilmeyen biri olarak göstereceğiz. Bu arada sen de bu konuda bir şeyler *yap* lütfen, olur mu? Baş belası olmaya başladı."

"Açık konuşacağım başkanım" dedi Ed yorgun bir iç çekişle. "Her zaman böyleydi."

Adam bütün akşamüstü Kat'in aramasını bekledi. Aralarındaki sorunları çözümlemek için güzel bir yemek – ihtiyaçları olan şey buydu. Yen King'de iki kişilik akşam yemeği rezervasyonu yapacak kadar iyimserdi. Yemekte Kat'i onun tarafında olduğuna ve onu daha iyi tanımak istediğine ikna edecekti. Ama saat beş oluyordu ve hâlâ telefon gelmemiştii.

Sonunda bir telefon geldi ama Kat'ten değil, uşağı Thomas'tandı.

Thomas, "Dr. Novak Mercedes'i geri vermiş" dedi. "Regis Araba Kiralama Şirketi'yle şimdi konuştum."

"Evet, bugün bir araba alacağını söylemişti."

"Bay Q. sizi aramamın nedeni Dr. Novak'ın faturayı, faturanın tamamını ödediğini söylemekti."

"Ama faturanın bana gönderilmesi gerekiyordu."

"Kesinlikle. Ve bunu ona söylemişler. Ama o kendisi ödemekte ısrar etmiş."

"Onun ödemesini reddetmeleri gerekirdi."

"Regis'de çalışanlar, Dr. Novak'ın fikrini değiştirmenin imkânsız olduğunu söylediler."

Adam telefonu kapatırken *Ne oluyor bu kadına?* diye düşünüyordu. Daha geçen akşam arabadan memnun görünüyordu. Bunun Adam'ın armağanı olduğuna ilişkin en küçük bir soru işareti yoktu. Niçin birdenbire faturayı ödemekte ısrar etmişti?

Saat beş buçukta Cygnus'tan ayrılıp arabasını kuzeye doğru sürmeye başladı. Bellemeade sapağı, evine giden yolun üstünde, sağdaydı; Kat'in evinin önünden geçmeye karar verdi. Zayıf bir ihtimal olsa da onu yakalayabilirdi.

Garajın önündeki yolda araba yoktu. Kapıyı çaldı, açılmadı. Arabasına dönüp beklemeye karar verdi.

Yirmi dakika sonra köşeden gelen gri bir Ford gördüğünde beklemekten vazgeçmişti, eve dönmek üzereydi. Direksiyonda Kat vardı. Arabasını garajın önüne çekti.

Adam derhal arabasından çıkıp ona doğru yürüdü. Kat arabadan indi, üzerinde *Hop Sing Paket Servis* yazılı bir torba taşıyordu.

Adam, "Kat!" dedi. "Seni aramaya çalıştım..."

"Bütün gün dışardaydım." Kat'in ses tonu sakindi ve pek de sıcak değildi. Ön kapıya doğru gitti. Adam tam arkasında duruyordu.

“Niçin *güzel* bir Çin yemeği yemeye gitmiyoruz?” dedi Adam.

“Ben Hop Sing’i *severim*” diye tersledi Kat kapıdan girerken.

Konunun kapanmasına izin vermemeye kararlı olan Adam, Kat’in peşinden mutfağa girdi. “Ne olduğunu anlamıyorum...”

“Ben kesinlikle anlıyorum Adam. Cygnus benim şirketim olsaydı, ben de soruşturmayı engellerdim.”

Adam başını salladı. “Ben soruşturmayı engellemedim.”

“Yani nasıl bir halkla ilişkiler felaketi olurdu düşünsene. Manşetlerde *Cygnus’un ürettiği katil ilaç*.”

“Cygnus’u korumak için o kadar ileri gidebileceğimi düşünüyor musun?”

“Gitmedin mi?” Yemek torbasını tezgâha koydu ve içindekileri boşaltmaya başladı. “Bak açlıktan ölüyorum. Soğumadan bunu... Ah! Lanet olsun!”

“Ne?”

“Pilavı arabada unuttum.” Arkasını dönüp ön kapıdan dışarı çıktı.

Adam onun peşini bırakmadı. Çimenlerde arkasından giderken “Hadi gel dışarda yiyelim.”

“Hayır teşekkürler.” Kat arabaya gitti, ikinci yemek torbasını da aldı. “Bu akşam yalnızım. Akşam yemeği. Sıcak bir banyo. Ve kesinlikle hiçbir türlü heyecan *yok*.” Arabadan uzaklaştı.

Kulakları sağır eden bir patlama evi sarstı. Kat patlamanın korkunç itişiyile geriye doğru savrulurken vücuduna havada uçuşan cam parçalarının saplandığını hissetti. Sırtüstü çimenlere düştü. Üzerine tahta parçaları ve asfalt yer karosu tanecikleri yağdı.

Sonra gökyüzünden hafif bir kar yağışı gibi, toz bulutu yağdı.

Kat neler olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemişti; tek yapabildiği sırtüstü çimlerde yatıp şaşkın şaşkın gökyüzüne bakmaktı. Sonra yavaş yavaş birinin adını söylemekte olduğunun farkına varmaya, birinin gözlerinin önündeki saçları çektiğini, yüzünü okşadığını hissetmeye başladı.

“Kat bana bak. Buradayım. Bana *bak*.”

Yavaş yavaş Adam’a odaklandı. Adam aşağıya doğru bakıyordu, gözlerindeki panik çok açıktı. Korkmuştu. Kat onun niçin korktuğunu merak etti.

Adam, “Kat!” diye bağırdı. “Hadi, *bir şey söyle*.”

Kat konuşmaya çalıştı ve tek yapabildiğinin fısıldamak olduğunu fark etti. “Adam?”

Sersemliği içinde koşuşturmalar, bağırımlar, “İyi mi?” diyen sesler duydu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hareket etme. Ambulans geliyor...”

“*Ne oldu?*” Dik oturmaya çabaladı. Ani hareket, her şeyin dönmeye başlamasına neden oldu. Etrafındaki insanların yüzleri ve çimenleri berbat eden enkaz dönüyordu. Sonra evinden kalanları gördü. O görüntüyle birden her şey dondu ve son derece net bir görüntüye kavuştu.

Ön duvar paramparça olmuştu ve iç duvarlar bir bebek evinin duvarları gibi açıktaydı. Kumaş kırpıkları, kanepeler

nin döşemeleri, eşya parçaları garajın önüne kadar fırlamıştı. Tam tepesindeki bir ağaç dalında boş bir fotoğraf çerçevesi kasvetli kasvetli sallanıyordu.

Kalabalık içinden birileri “Aman Tanrım!” diye mırıldandı. “Doğalgazı falan mı açık bıraktın?”

“Evim” diye fısıldadı Kat. Gittikçe artan bir öfkeyle sallanarak ayaklandı. “*Evime* ne yaptılar?”

Sonra, her şey yeterince harap olmamış gibi, ilk ateş kıvılcımı görüldü. Bir zamanlar mutfak olan yerden alevler çıkıyordu.

“Geri çekil!” diye bağırdı Adam. “Herkes geriye!”

“*Hayır!*” Kat ileriye atılmaya çalıştı. Bahçe hortumunu açabilirse, borular hâlâ sağlamısa geri kalan eşyalarını kurtarabilirdi. “Bırak gideyim!” diye Adam’ı iterek bağırdı. “Yanacak!”

Adam onu yakalayıp geri çekene kadar iki adım atmayı başardı. Öfkeyle Adam’la mücadele etti, ama Adam onu kollarının arasında kısırdı ve havaya kaldırarak evden uzaklaştırdı.

“Yanacak!” diye çığlık attı Kat.

“Kurtaramazsın Kat! Gaz kaçağı var!”

Alevler çökmekte olan çatıyı yalayarak birdenbire yükseldi. Yangın salona sıçramış, kalan eşyalarını tutuşturmuştu bile. Kıvrılarak yükselen siyah ve kesif bir duman, kalabalığı caddenin öbür tarafına sürükledi.

Kat, Adam’a yaslanarak “Evim” diye hıçkırdı.

Adam onu kendisine çekti, yıkım manzarasından ve gürültüsünden korumak istercesine kollarıyla sıkıca sardı. İlk itfaiye arabaları siren sesleriyle geldiklerinde Kat hâlâ Adam’a sımsıkı sarılmıştı. Yüzünü gömleğine gömmüştü. Alevlerin harıltısı ve itfaiyecilerin bağırımları uzaklardan, bir başka boyuttan geliyor gibiydi. Kat’ın yaşadığı tek gerçeklik, mühim olan tek şey, Adam’ın kalbinin düzenli atışıydı.

Ancak Adam onu yavaşça bırakıp kulağına bir şeyler fısıldadığında istemeden de olsa gerçek dünyaya döndü. Başını kaldırdığında ona bakan iki üniformalı adam gördü. Biri polisti, diğzerinin ceketinde Albion İtfaiye Dairesi yazıyordu.

Polis “Ne oldu?” diye sordu.

Kat başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Eve yeni gelmişti” dedi Adam. “İçeri girdik, sonra bir dakikalığına tekrar dışarı çıktık. Patlama o sırada oldu. En şiddetli etkiyi o yaşadı. Ben onun arkasındaydım...”

“Gaz kokusu aldınız mı?”

“Hayır.” Adam kesin bir ifadeyle başını salladı. “Gaz yoktu.”

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle. Yangın, patlamadan sonra başladı.”

Polisle itfaiye görevlisi birbirlerine baktılar; Kat bu bakışın öneminden dehşet duydu.

“Bombaydı. Değil mi?” dedi Kat.

Tek bir kelime etmediler. Etmeleri gerekmiyordu. Sessizlikleri yeterli bir yanıtı.

Nihayet Adam’ın garajının önüne park ettiklerinde saat gece yarısını geçmişti. İki saat kesiklerinin ve çürüklerinin tedavisi için acil serviste, iki saat de soruları cevaplamak için Bellemeade polis karakolunda zaman geçirmişlerdi. Artık her ikisi de yorgunluktan perişandı. Arabadan sendeleyerek çıkıp ön merdivenleri zar zor tırmandılar.

Thomas, kapıda onları bekliyordu. Adam’ın yırtılmış takım elbisesine bakıp heyecan içinde “Bay Q.! Bir kavga *da ha mı?*”

“Hayır. Bu seferki yalnızca bomba” dedi Adam. Thomas’ın sorularına engel olmak için elini kaldırdı. “Sabah her şeyi anlatırım. Önce Dr. Novak’ı yatağına yatıralım. Bu gece burada kalacak.”

Thomas son derece sakın bir şekilde başını salladı. “Misafir odasını hazırlayacağım” deyip önlerinden üst kata çıktı.

Adam, Kat’in merdivenleri yavaş yavaş çıkmasına yardım etti. Merdivenlerin son basamağını çıkıp koridor boyunca yürümesine yardım ederken vücudunun çok küçük, çok kırılgan olduğunu hissetti. Onlar güney taraftaki misafir odasına ulaştıklarında Thomas, yatak örtüsünü katlamış, şifoniyerin üstüne temiz havlular koymuş ve perdeleri kapatmıştı bile. “Şimdi sizin odanızı hazırlayacağım Bay Q” dedi ve yavaşça çekildi.

“Hadi seni yatıralım” dedi Adam. Kat’i yatak örtüsünün üstüne oturttu, ayakkabılarını çıkarmak için eğildi.

“Berbat bir haldeyim” diye mırıldandı Kat giysilerine bakarak.

“Sabahleyin onları temizleriz. Şimdi biraz uykuya ihtiyacın var. Üstündekileri çıkartmana yardımcı olabilir miyim?”

Kat, hafif muzip bir ifadeyle Adam’a baktı.

Adam gülümsedi. “İnan bana tamamen asil bir amaçla.”

“Yine de” dedi Kat. “Kendi kendime yapabilirim sanırım.”

Adam yatağa onun yanına oturdu. “Bu iş fazla ileri gitti” dedi. “İşini yapmak başka bir şey Kat. Azmini çok da takdir ediyorum. Gerçekten takdir ediyorum. Ama işler artık çok çirkinleşti. Bu sefer şanslıydın. Ama bir dahakine...” Düşüncesini sürdürmek istemedi ve sustu.

Ama önemli değildi. Kat uyumuştı bile.

Adam ertesi sabah baktığında Kat hâlâ uyuyordu.

Adam sessiz sessiz Kat’in yanındaki koltukta oturdu. Gün ışığı perdelerin arasından göz kırpmıyor, duvarların ve cıllı eşyaların üzerinde dans ediyordu. Misafir odasının ne kadar çekici olabildiğini, sabah ışığında ne kadar güzel göründüğünü unutmuştu. Belki daha önce hiç bu kadar güzel *olmamıştı*; belki de yanında uyuyan bu kadının sayesinde misafir odasının çekiciliğini ilk kez görüyordu.

Kapı vuruldu. Döndüğünde Thomas'ın başını uzattığını gördü.

Thomas fısıldayarak "Kahvaltı etmek isteyebilir diye düşündüm" dedi ve getirdiği kahvaltı tepsisini gösterdi.

"Sanırım gerçekten ihtiyacı olan şey" dedi Adam, "uyumasına izin verilmesi." Thomas'ın peşinden koridora çıktı ve arkasından kapıyı sessizce kapadı.

Adam "Giysilerini aldın mı?" diye sordu.

Thomas içini çekerek "Maalesef tamir edilemeyecek haldeler" dedi.

"O zaman eve bir şeyler gönderilmesini ayarlayabilir misin? Muhtemelen bütün gardırobunun yenilenmesi gerekecek. O yangından hiçbir şeyin kurtulduğunu zannetmiyorum."

Thomas başıyla onayladı. "Neiman-Marcus'u ararım. Altı beden değil mi?"

Adam akşam misafir odasına çıkan merdivenleri tırmanmasına yardım ederken ne kadar ince olduğunu hissettiğini net bir şekilde hatırladı. "Evet" dedi. "Altı beden olur gibi."

Adam aşağıda, yemek odasında yayılmış kahvesini içip, iştahsız bir halde kahvaltısından atıştırıyordu. Yandaki odadan Thomas'ın yaptığı telefon konuşmasını keyifle dinledi. "Tam bir gardırop" dedi Thomas. "Evet iç çamaşırları da." Sutyen bedeni kaçtı? Nasıl *bilebilirdi* ki? Thomas telefonu kapatıp yemek odasına geldi; biraz tedirgin görünüyordu. "Şey... bedeniyle ilgili sorun yaşıyorum."

Adam güldü. "Sanırım bu mesele ikimizi de aşar Thomas. Niçin Dr. Novak'ın kalkmasını beklemiyoruz?"

Thomas rahatlamış görünüyordu. "Mükemmel bir fikir."

Çakılların üzerinde dönen tekerleklerin sesini duydular. Adam camdan baktı ve garajın önüne park eden mavi bir Chevrolet gördü. "Komiser Sykes olmalı" dedi. "Onu içeri alayım."

Sykes ile Ratchet'ı ön kapıda yan yana görünce şaşırdı.

Belli ki cumartesiileri bile ekip olarak dolaşıyorlardı. Giysileri bile benzerdi; kurallara uygun olmayan polo yaka tişört ve spor ayakkabıları.

“Günaydın Bay Q” dedi Sykes, gözlüklerini çıkarırken. Elinde bir çanta vardı. “İstediklerinizi getirdim.”

“İçeri girin lütfen. Kahve ve kahvaltı var, isterseniz.”

Ratchet sırtıttı. “Harika!”

Üç adam yemek masasının etrafında oturdu. Thomas fincan, fincan tabağı ve demlikle taze kahve getirdi. Ratchet tişörtünün yakasına bir peçete taktı ve bir bageli¹⁰ daha da lezzetlendirmek için krem peynir sürmeye girişti. Orasına burasına hafifçe sürmek yetmezdi; kalın bir tabakayla kaplanmalı üzerine de birkaç kat füme balık konmalıydı. Sykes devriye günlerinden kalan bir alışkanlıkla yalnızca çok şekerli kahve aldı ve bunun en sevdiği enerji kaynağı olduğunu söyledi.

Adam, “Peki elinizde ne var?” diye sordu.

Sykes çantadan bir sürü dosya çıkarıp masanın üstüne yaydı. “İstedığınız dosyalar. Haa, dün akşamki patlama hakkında...”

“Gaz kaçağı değil mi?”

“Kesinlikle gaz kaçağı değil. Yıkım mühendisleri evden kalanları tetkik ettiler” dedi Sykes. “Anlaşılan ön kapı açıldığında çalışmaya başlayan bir bomba düzenegi varmış. Düzenek çalışmaya başladıktan sonra altmış saniye süreyle yanan fitil, funyeyi ateşlemiş. Ayrıca kayda değer miktarda da TNT varmış.”

Adam kaşlarını çattı. “Altmış saniyelik fitil? O zaman bu niçin hemen patlamadığını açıklıyor.”

Sykes başıyla onayladı. “Gecikmeli ateşleme sistemi. Kurban eve girdikten sonra patlayacak biçimde tasarlanır.”

“Bunlar her kimse, oyun oynamıyorlar” diye ekledi ağzı bagel dolu olan Ratchet.

10. Yahudi mutfağına özgü yuvarlak halka şekilli bir tür ekmek. (ç.n.)

Adam arkasına yaslandı. Yeni edindiği bu bilgi onu afalattı. O ana kadar basit bir açıklama olmasını umuyordu. Fırındaki bir arıza belki; doğal nedenlerle oluşan ve kokusunu alamadığı bir gaz kaçağı. Ama burada su götürmez bir kanıt vardı: Birileri Kat'ın ölmesini istemişti. Ve bu hedefe ulaşmak için büyük bir çaba harcıyorlardı.

Bu açıklamayla öylesine sarsılmıştı ki, Kat'ın yemek odasına indiğini fark etmemişti. Sonra başını kaldırdı ve onu gördü. Adam'ın eski bornozlarından birinin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Bornozun kuşağını beline sımsıkı bağlamıştı. Masanın etrafında oturan Sykes ile Ratchet'a baktı.

Adam, "Lou'nun söylediğini duydun mu?" diye sordu.

Kat başıyla onayladı. Sonra derin bir nefes aldı. "Sanırım artık gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi. Birisi gerçekten beni öldürmeye çalışıyor."

Bir sessizliğin ardından "Öyle görünüyor" dedi Adam.

Kollarını göğsünde kavuşturan Kat, odada yavaş yavaş dolaşmaya başladı. Yürürken bir yandan da düşünüyordu. Camın önünde durup dışarda güneşin altında parlayan çimenlere ve ağaçlara baktı.

Sykes, "İnan bana Kat" dedi. "Bellemeade Bölgesi Polis Departmanı bütün gücüyle bu işin üstüne gidiyor. Dedektiflerle konuştum. Bütün olasılıkları değerlendiriyorlar..."

Kat "Gerçekten mi?" diye yumuşak bir ses tonuyla sordu.

"Düşünülmesi gereken bir sürü yönü var. Belki mahkemede aleyhine uzman görüşü verdiğin biridir. Ya da eski bir sevgili. Lanet olsun, Ed'i bile sorguluyorlar."

"Ed mi?" diye vahşi, umutsuz bir sesle güldü Kat. "Ed bırak bomba döşemeyi, bir DVD oynatıcıyı bile çalıştıramaz."

"Tamam, o zaman Ed değildir muhtemelen. En azından o şahsen yapmamıştır. Ama yine de sorgulandı."

Kat Sykes'a bakmak için döndü. "O zaman herkes bunun gerçekten bir cinayet girişimi olduğu konusunda hemfikir."

“Hiç kuşku yok. Bunu anlamak için evine, daha doğrusu bir zamanlar evin olan enkaza bir göz atmak yeter.”

Kat tekrar dışarı, ağaçlara baktı. “Bu onların yüzünden.”

“Kimin?”

“Nicos Biagi, Jane Doe. Project binalarında olanlar yüzünden.”

“Başka düşmanların da olabilir” dedi Sykes. “Çantanı da kaybetmiştin. Hatırlıyor musun? O serserilerden biri evine girmiş olabilir...”

“Ve altmış saniye gecikmeli bir bomba düzeneği mi yerleştirmişti?” Başını salladı. “Sanırım köşedeki süpermarketten de bir torba TNT almışlardır. Lou, onlar *çocuktuk*. Ben onlar gibi çocuklarla birlikte büyüdüm. Onlar fitillerle, füyelerle uğraşmazlar. Üstelik niye yapsınlar ki?”

“Bilmiyorum.” Sykes can sıkıntısıyla içini çekti. “Size saldırdılar...”

“Ama bizi öldürmediler! Elleri fırsat geçmişti, ama yapmadılar.”

Adam Sykes’a baktı. “Kat haklı, komiser. O çocuklar ateşleyici fitillerden anlamaz. Bu bomba, sofistike bir aygıt gibi görünüyor. Ne yaptığını bilen birinin yaptığı bir şey.”

“Profesyonel biri” dedi Ratchet.

Bu sözcük Kat’in renginin atmasına yetti. Adam, Kat’in çenesinin kasıldığını, dudaklarının gerildiğini gördü. Korkmuştu, tamam. Korkmalıydı. Sessizce masaya gidip karşısına oturdu. Bornozun yakası biraz açıldı. Adam ancak o zaman, Kat’in o havlunun içinde çıplak olduğunu fark etti. Ne kadar savunmasız görüldüğünü düşündü. Her şeyinden, giysilerinden bile yoksun kalmıştı.

Ve o anda Kat’in hissettiği şey tam da savunmasızlıktı.

Kat, bornozu göğüslerine sararak oturdu. Gözü masanın üstündekilere takıldı. Sykes ile Ratchet’ın gitmek üzere kalktıklarını duydu, vedalarını belli belirsiz algıladı, uzak-

laşan ayak seslerini duydu. Sonra da arkalarından kapanan sokak kapısının gümbürtüsü geldi. Kapalı kapılar. Geleceği düşünmeye çalıştığında gördüğü buydu. Kapalı kapılar, gizli tehditler.

Bir zamanlar hayatın rahatlatıcı bir öngörülebilirliği vardı. Her sabah arabayla işe git, her akşam arabayla işten dön. Yılda iki kez tatil yap, kırk yılda bir biriyle randevulaş. Davis Wheelock'ın Şef Adli Tıp Uzmanı unvanını kendisi alana kadar –Wheelock bir keresinde bunun kesinlikle gerçekleşeceğini söylemişti Kat'e– kariyerinde istikrarlı bir terfi.

Şimdi, hiçbir şeyden emin olamayacağı hatırlatılmıştı. Geleceğinden emin olamazdı. Hatta hayatta kalacağından bile emin olamazdı.

“Yalnız değilsin Kat” dedi Adam.

Kat başını kaldırdı ve masanın karşısından Adam'ın bakışını gördü. “Neye ihtiyacın olursa” dedi Adam. “Her ne olursa...”

“Teşekkürler” dedi Kat. “Ama bağış kabul etmeyi pek beceremem.”

“Benim söylemek istediğim bu değil. Seni bir hayır işi olarak görmüyorum.”

“Ama şu anda tam da buyum.” Kat ayağa kalkıp yürümeye başladı. “Bir tür – bir tür evsiz! Misafir odanda kamp kurmuş...”

Adam'ın aniden gülmesi Kat'i şaşırttı. “Açıkçası bu sabah gerçekten biraz *dökülüyorsun*. Bu arada o bornozu nerden buldun?”

Kat üzerindeki yıpranmış bornoza baktı ve birden o da güldü. “Çarşaf dolabından. Üstüme bir şey giymem gerekiyordu ve düşündüm ki ya bunu giyecektim ya da havluya sarıncaktım. Bu arada benim giysilerim nerede?”

“Ümitsiz bir durum. Thomas'ın onları atması gerekti.”

“Giysilerimi attı mı?”

“Yeni bir şeyler geliyor.”

Kat, Adam’ın aşağı doğru kayan müstehzi bakışını yakaladı ve bornozun yakasının yine sarkarak açılmış olduğunu fark etti. Tedirgin bir şekilde iki yakasını çekiştirerek bir araya getirdi.

Oturunca masanın üstünde bir kâğıt yığını olduğunu fark etti. “Nedir bütün bunlar?”

“Komiser Sykes bıraktı bunları. Polis dosyaları. Ya da dosyaların fotokopileri.”

“Bunları sana mı *verdi*? Bu tamamen kural dışı.”

“Aynı zamanda aramızda bir sır. Bizim onunla *al gülüm ver gülüm* denebilecek bir anlaşmamız var.”

“Oo! Peki dosyalarda ne var?”

Adam en üstteki dosyayı aldı. “Bu Nicos Biagi. Ve Xenia Vargas. Ve Jane Doe.” Kat’e özür dilercesine baktı. “Sana karşı dürüst olacağım Kat. Bunları senin için değil, kendim için; Cygnus için ısmarladım. Gerçekleri görmezden glemem. Sokaklarda insanları öldüren *benim* ilacım. Nasıl ele geçirdiklerini bilmek istiyorum.”

Kat dikkatini en üstteki dosyaya vermişti. “Bakalım burada neler var.”

Adam Nicos Biagi’nin dosyasını açtı. “İsimler ve adresler. Ailesi ilacı nereden aldığını bilebilir.”

“Konuşmazlar. Sykes bile ağızlarından bir şey alamadı.”

“Bu seni şaşırttı mı? *Polis* kokusunu iki kilometre öteden almışlardır. Onun için onlara ben soracağım.”

“*Senden* ne kokusu alacaklarını merak ediyorum.”

“Para kokusu. Çok ikna edicidir.”

“Adam, Project binalarına şişkin bir cüzdanla giremezsin!”

“Daha özendirici bir yol düşünebiliyor musun?”

“Oraya korumasız gireceksin ve seni bir lokmada yutacaklar.”

“O zaman bu insanlara nasıl *ulaşacağım*?” diye sordu Adam, dosyaları göstererek. “Maeve’nin izini bulmaya çalışırken bir sürü özel dedektifle görüştüm. Dolayısıyla profesyonel denen o insanlara pek güvenim yok. Nicos’un ya da Xenia’nın bir arkadaşının, aradığımız cevapları bilmesi gerektiğini biliyorum. Bunu söyleyen sendin Kat. İlacın Cygnus’tan nasıl çıktığını bulamasak da belki kime gittiğini bulabiliriz. Ve onun bunu nasıl aldığını.”

“Bulmak istediğinden emin misin?” diye sordu Kat. “Peki ya bulduğun cevap tatsız bir sürpriz olursa?”

“Maeve’den söz ediyorsun?”

“Adı aklımdan geçti.”

Adam içini çekti. “Bu... yüzleşmem gereken bir şey.”

“O yüzden kendin yapıyorsun değil mi? Niçin yasal işlemleri yapması için bir polis dedektifi tutmayasın? Yabancı birinin kızının ne yaptığını öğrenmesinden korkuyorsun.”

Adam bakışlarını kaçırdı. “Biliyor musun, onu koruyabileceğimi düşünüyordum. Onu sokaklardan çekip düzenli bir hayata sokabileceğimi. Ama bu olmayacak. Yardım almayı reddediyor. Ve bu arada insanlar ölüyor. Bense sorumlunun o olup olmadığını bilmiyorum...”

“Onu koruyamazsın Adam. Bir gün seçimlerinin bedelini ödemek zorunda kalacak.”

“Bunu bilmediğimi mi zannediyorsun?” Hayal kırıklığıyla kafasını salladı. “Bütün bu yıllar boyunca yaptığım tam da buydu. Onu korumak, paçasını kurtarmak. Hesabında para kalmadığında faturalarını ödemek. Terapistlerle randevularını ayarlamak. Hep yeterince ilgi gösterirsem, doğru şeyi yaparsam –doğru şey her neyse artık– onu bu çukurdan çıkarabilirim diye düşündüm. Sonu Georgina gibi olmaz dedim.”

Georgina. Kat, Hancock General’daki plaketin üstündeki ismi düşündü. *Georgina Quantrell Bölümü.*

Kat nazikçe “Karı nasıl öldü?” diye sordu.

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Kat belki de soruyu duymamış olduğunu düşündü. “Bir sürü şeyden öldü” dedi sonunda. “Resmi tanı karaciğer sirozu. Ama hastalık aslında çocukluğuna gidiyor. Martiniye ve işine bağımlı bir baba. İlaçlara ve sigaraya bağımlı bir anne. Georgina hep kendisini rahatlatacak bir şeyler aradı. Nerede olursa olsun. Biz tanıştığımızda çoktan iki koca eskitmişti. Ve kim bilir kaç şişe cin tüketmişti. Ben o zamanlar yirmi dört yaşındaydım. Tek görebildiğim bu... bu kesinlikle insanın aklını başından alan kadın ve onun sevimli kızıydı. Georgina durumunu gizlemekte çok ustaydı. Mecbur kaldığında haftalarca içmemeyi başarabilirdi ve evlenene kadar yaptığı buydu. Ama balayından döndüğümüzde biraz fazla viski, biraz fazla şarap içtiğini fark ettim. Sonra Thomas dolaptaki şişe zulasını buldu. Ve işte o zaman işin ne kadar ileri gittiğini anladım...” Başını salladı ve içini çekti. “On dört yıl sonra öldü. Ve ben hâlâ sonuçlarıyla; Maeve ile uğraşıyorum.”

“Bütün bunlara rağmen Georgina’yla evliliğini sürdürdün?”

“Başka seçeneğim olmadığını düşündüm. Ama onun da seçeneği yoktu. Kendi kendine zarar verme eğilimi genlerinde vardı ve bununla mücadele edecek iradesi yoktu. Yeterince güçlü değildi, o kadar.” Durakladı ve sakince ekledi: “Senin gibi değildi.”

Sonra Kat’e baktı ve Kat onun gri mavi gözlerinin büyüüne kapılmış olduğunu fark etti. Masanın üstünden doğru birbirlerine uzandılar, parmakları birbirine değdi ve kenetlendi. Kapı ziline ve Thomas’ın kapıyı açmak üzere antreye giden adımlarının sesine rağmen ellerini ayırmadılar.

Ancak kibar bir öksürük sesi başlarını kaldırmalarını sağlayabildi. Thomas kapıda duruyordu. “Bay Q., Neiman-Marcus’un gardırop danışmanı geldi. Dr. Novak’ın gelen kıyafetlere göz atmak isteyebileceğini düşündüm.”

“*Gardırop danışmanı mı?*” dedi Kat şaşkınlıkla. “Ama benim şu anda ihtiyacım olan tek şey bir kot pantolon ve iç çamaşırlarımı değiştirmek.”

Thomas “Danışmanın tavsiyelerini almanız gerekmiyor” dedi. “Yine de...” Üzerindeki bornoza baktı. “Eminim *işinize yarayacak* önerileri olacaktır.”

Kat gülüp masadan kalktı. “İçeri al onu. Sanırım üzerime bir şeyler giymem gerekiyor.”

“Dr. Novak, seçimlerinizi yaptıktan sonra, bornozu bana bırakırsanız, gereğinin yapılmasıyla ben ilgilenirim” dedi Thomas.

“Nasıl istersen” dedi Kat.

“Güzel” dedi Thomas ve odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Yürürken bir yandan da gizlemediği bir neşeyle “Çünkü onu yakacağım” diye mırıldanıyordu.

Güney Lexington’da ihtiyaçları olan şey, korunmaydı. Ve Kat düşman bir bölge söz konusu olduğunda, en iyi korumayı bölgede yaşayan birilerinin sağlayabileceğine karar vermişti. Dolayısıyla önce Earl Baba’nın evine, torunu Anthony’yle konuşmaya gittiler. Oğlanın Project’te bir gücü olmayabilirdi ama gücü olanlara nasıl ulaşılacağını bilirdi.

Anthony’yi atletikle oturma odasındaki kanepeye yayılmış *Days of Our Lives*’ı¹¹ izler buldular.

“Anthony” dedi Earl Baba. “Katrina senle konuşmak istiyor.”

Anthony uzaktan kumandayı kaldırıp kanal değiştirdi ve *Jeopardy*¹² izlemeye başladı.

“Beni dinliyor musun oğlum?” diye gürledi Earl Baba.

“Ne?”

“Katrina’yla arkadaşı *seni* görmeye gelmişler.”

11. ABD televizyonlarında 1965’ten beri yayınlanmakta olan bir pembe dizi. (ç.n.)

12. ABD’de televizyonda yayınlanan bir genel kültür yarışması. (ç.n.)

Kat televizyonun önüne geçip, bilerek Anthony'nin görmesini engelledi. Anthony kızgın kara gözleriyle ona baktı. Bir zamanlar baktığı çocuktan geriye bu kadar az şey kaldığını görmek yürek burkucuydu. O çocuğun yerinde artık bir barut fıçısı vardı.

“Büyük adamdan yardım istiyoruz” dedi Kat.

“Hangi büyük adamdan söz ediyorsunuz?”

“Ödemeyi baştan yapmak istiyoruz. Güvenli geçiş, bütün istediğimiz bu. Ve belki kışımızı kollayacak bir iki arkadaş. Polis olmayacak, yemin ediyoruz.”

“Güvenli geçişi niçin istiyorsunuz?”

“Yalnızca bazı insanlarla konuşmak için. Nicos ve Xenia ile ilgili.” Kat durakladı ve ekledi. “Maeve’ye de onun peşinde olmadığımızı söyleyebilirsin.”

Anthony kıpırdandı ve bakışlarını kaçırdı. Kat, bunun Maeve’yi uyaranın Anthony olduğunu gösterdiğine karar verdi. “Ne kadar?” diye sordu Anthony.

“Yüz papel.”

“Peki büyük adam ne kadar alacak?”

Oğlan kurnazdı. “O da yüz alır.”

Anthony bu konuyu bir dakika düşündü. Sonra “Önüm-den çekil” dedi. Kat kenara kaydı. Anthony uzaktan kumandayı uzatıp televizyonu kapadı. “Bekleyin burada” dedi. Ayağa kalkıp evden çıktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Adam.

Kat “Ya koruma görevlilerimizle ya da saldırı ekibiyle dönecek” dedi.

“Bu oğlanla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum” dedi Earl Baba. “Gerçekten bilmiyorum.”

On dakika geçti. Hepsi Bella'nın ocağın üstüne koyup kaldırdığı tencere ve tavalarla takırtılar çıkardığı mutfakta oturdular. Bayat kızartma yağının, kızaran sosislerin ve hafif ateşte pişen barbunya fasulyesinin kokusu neredeyse hep-

sini dışarı kaçırmaya yetecekti. O kokular Kat'in bir sürü anısını canlandırdı. Annesinin fırınından gelen kokuların bütün iştahını kaçırdığı, mutfaktan gelen ısıнын bütün odaların havasını emdiğini düşündüğü boğucu yaz gecelerini hatırlattı. Şimdi genç Bella'yı izlerken annesinin sıcak yağa gözlerini kısarak bakan hayaletini görüyordu. Kapı gürültüyle kapandı. Adam ile Kat Anthony'nin mutfağa girişini görmek için döndüler. Yanında on altı yaşlarında görünen iki oğlan daha duruyordu. İkisinde de piyade erlerinin soğuk ve donuk ifadesi vardı.

“İsteğiniz oldu” dedi Anthony. “Yalnızca bugünlük. Geri gelmek isterseniz, bir kere daha ödeme yaparsınız. Bu ikisi sizi kollayacak.” Adam'dan iki yüz dolarını aldı. “Peki önce nereye gitmek istiyorsunuz?”

“Biagi'lerin evine” dedi Kat.

Anthony oğlanlara baktı. “Tamam. Oraya götürün şunları.”

Bay ve Bayan Biagi, Nicos'un iyi bir çocuk olduğu konusunda ısrarlıydılar. *O iyi bir çocuktuk* cümlesi, sanki Güney Lexington'daki bütün anne babaların ortak sözüydü. Bir çocuk eline silah alıp kitle katliamı yapsa da anne babasının ağzından aynı nakarat dökülürdü.

Biagilerin Nicos'un o iğne ve turnikeyle ne yaptığına ilişkin hiçbir fikirleri yoktu. Nicos uyuşturucu bağımlısı değildi. Louis French Yüksekokulu'nda öğrenciydi ve akşamları da Bellemeade'deki Big E Süpermarketi'nin deposunda çalışıyordu. Yeni araba almıştı, kılık kıyafetini de kendi parasıyla alıyordu.

Kat, *Ve kendi uyuşturucusunu da kendisi alıyordu* diye düşündü.

Kat ile Adam bir saatin sonunda, anne babanın inkâr duvarını yıkma çabasından vazgeçtiler. Evet, Nicos'un gerçekten bir aziz olması gerektiğini kabul edip evden ayrıldılar.

İki korumaları ön merdivenlerde aylaklık ediyor, küçük bir kızın ip atlamasını izliyorlardı.

“... Anne doktoru çağırdı ve doktor dedi ki; Kalbin ritmini hisset, ding dong, Kalbin ritmini hisset, ding dong...” Kat ile Adam dışarı çıkınca küçük kız şarkı söylemeyi kesip onlara baktı.

Kat, “Buraya kadar geldik” dedi “Ve tek bir şey öğrenemedik.”

İki oğlan küçümseyici bir şekilde, *Bize sorsaydınız böyle olacağını söyledik* bakışıyla birbirlerini süzdüler.

Küçük kız hâlâ onlara bakıyordu.

“Peki, hadi Xenia Vargas’ı deneyelim” dedi Adam. “Nerede yaşadığını biliyor musunuz?”

İnce bir sesle “İki blok ötede” dedi elinde ip olan kız. “Ama öldü.”

Kat çocuğa ilk defa dikkat ediyordu. Aşağı yukarı sekiz yaşlarında, küçük ve incecikti. Saçları karışık bir kuş yuvası topuzu yapılmıştı. Göğüsten büzgülü elbisesi o kadar çok yamalanmıştı ki, orijinal elbise kumaşının desenini saptamak zordu.

“Çek git burdan Celeste” dedi oğlanlardan biri. “Annen çağırıyor.”

“Ben hiçbir şey duymuyorum.”

“Çağırıyor işte.”

“Çağıramaz. Yediye kadar çalışıyo bi kere.”

Kat kızın yanına çömeldi. “Xenia’yı tanıyor muydun?” diye sordu.

Kız akan burnunu eliyle silip Kat’e baktı.

“Tabii. Onu hep görürdüm.”

“Nerede?”

“Her yerde. Çamaşırhanede takılırdı.”

“Onunla birlikte takılan başkaları da var mıydı?”

“Bazen. Oğlanlar onla konuşmayı severdi.”

Koruyucu oğlanlardan biri alaylı bir gülüşle “Oğlanların Xenia’yla yapmayı sevdikleri başka şeyler de vardı” dedi.

Celeste ona pis pis baktı. “Evet o oğlanları *senin* kız kardeşinin peşinde de gördüm Leland.”

Oğlanın gülüşü dondu kaldı. O da Celeste’e aynı şekilde pis bir bakış attı. Kız buna karşılık gülümsedi.

Adam, “Nicos Biagi ile takılır mıydı hiç?” diye sordu.

“Bazen.”

“Peki bu kadın?” diye sordu Kat. Jane Doe’nun morgda çekilmiş fotoğrafını çıkardı. Bunu çocuğa gösterip göstermemekte bir saniye kadar tereddüt etti, sonra göstermesi gerektiğine karar verdi.

Celeste fotoğrafa dikkatle baktı. “Ölü, değil mi?” Kat başıyla onayladı. “Evet” dedi Celeste. “Adını tam bilmiyorum, ama onu Xenia’yla gördüm. Müdavim değildi.”

“Müdavim?” diye sordu Adam.

“Burda yaşamıyordu. Arada ziyarete geliyordu.”

“Haa, turistti.”

“Evet. Sizin gibi.”

“Celeste” dedi Leland. “*Çek arabanı.*”

Kız hareket etmedi.

Yokuş yukarı yürümeye başladılar. Kat bir blok gittikten sonra arkasına baktı ve küçük kızın hâlâ elinden sarkan ipiyle onları izlediğini gördü.

“Burada tek başına” dedi Kat. “Kimse onunla ilgilenmiyor mu?”

Leland, “Onu burda herkes tanır. Lanet veletten kurtuluş yok.”

Celeste yeniden ip atlamaya başladı. Hızlı adımlarıyla gizlenmeden kaldırımında onları takip ediyordu.

Onu umursamadan Üçüncü Bina’ya doğru iki blok yürüdüler. Leland onları altıncı kata götürdü. Kat kapıyı vurdu.

Kapıyı yüzü makyajla sıvanmış ve yolunmuş kaşları birbirine eşit olmayan iki çizgi haline gelmiş bir kadın –aslında bir kız– açtı. Önce Kat’e sonra çok daha uzun bir süre Adam’a bakarken kocaman küpeleri şingirdadı. “Evet?”

Kat, “Ben Adli Tıp Kurumu’ndan geliyorum” diye açıkladı. “Oda arkadaşınızın...”

“Sağlık Bakanlığı’ndan kimseyle konuşmam.”

“Ben Sağlık Bakanlığı’ndan gelmiyorum. Ben...”

“Uyuşturucudan içeri girdim. Artık iyileştim, tamam mı?”

Rahat bırakın beni.” Kapıyı kapatmaya çalışıyordu ama Leland onu engellemek için elini uzattı.

“Xenia hakkında bilgi almak istiyorlar. Onları ben getirdim buraya.”

“Niçin?”

“Çünkü burda yaşıyordu.”

“Hayır, salak şey. Niye soruyolar?”

“Aşırı doz uyuşturucudan öldü” dedi Kat. “Biliyor muydunuz?”

Kız sinirli bir şekilde Leland’a baktı. “Evet. Biliyo olabiliyim.”

“Uyuşturucu kullandığını biliyor muydunuz?”

Temkinli bir şekilde omuzlarını silkerek “Belki” dedi kız.

Adam diyaloga dahil olmak için öne doğru hareket etti. “Acaba, birkaç dakikalığına içeri girebilir miyiz?” diye sordu. “Yalnızca konuşmak için.” Kadına gülümsedi. Bütün o beyaz mükemmel dişlerini gösteren bir gülümseme. Kat’ın hiçbir kadının direnemeyeceğini düşündüğü bir gülümseme.

Kız da oldukça etkilenmiş görünüyordu. Bakışları Adam’ın giysilerinde dolaştı; muhteşem bir vücutta sergilenen kravatsız bir gömlek, gündelik bir pantolon...

“Sen de mi Sağlık Bakanlığı’ndansın?” diye sordu kız.

“Pek sayılmaz...”

“Polis misin?”

“Hayır.”

Kıza bu kadarı yetmiş gibiydi. Küpelerini cilveli bir şekilde şingirdatarak içeri girebileceklerini gösterdi.

İçerisi Bedevi çadırı gibiydi. Pencerelerdeki ağır perdeler odaya mor, kasvetli bir ışık veriyordu. Koltuk yerine, alçak tek bir kanep ve yer minderleri vardı. Kanepenin yastıklarına ipek filler ve aynalı pullar işlenmişti. Odaya tanıdık bir koku sinmişti. *Esrar* diye düşündü Kat. Belki onun yanında birazcık da Hint nanesi kokusu vardı. Kat, kanepede

Adam'ın yanına yerleşti. Leland ile arkadaşı oryantal duvar süsünün içinde yok olmaya çalışır gibi kenarda duruyorlardı.

Kız –onlara adının Fran olduğunu söylemişti– kendisini yerdeki minderlerden birine bıraktı ve “Xenia ile çok konuşmazdık, anladınız mı? Yani öyle çok soruya cevap verebileceğimi sanmayın” dedi.

Kat, “Keş olduğunu biliyor muydun?” diye sordu.

“O şeyleri severdi sanırım.”

“Nereden alıyordu uyuşturunucuyu?”

“Bir sürü yerden.” Fran'ın bakışları yana, Leland'a doğru kaydı. Dudaklarını yaladı. “Genellikle mahalle dışından.”

“Nerden?”

“Bilmiyorum. Sanırım gittiği bazı insanlar vardı, şehrin kuzey tarafında. Benim bunlarla hiç işim olmaz, görüyorsunuz. Ben *doğal* takılıyorum. Otlardan elde edilenlere.”

“Nicos Biagi'yi tanıyor muydu?”

Fran güldü. “Kahretsin, Nicos *herkesin* arkadaşıydı.”

Kat, Jane Doe'nun morgda çekilen fotoğrafını çıkardı. “Peki bu kız? Onu tanıyor musun?”

Bakmakta olduğu fotoğrafın bir cesedin fotoğrafı olduğunu fark eden Fran'ın rengi soldu. Yutkundu. “Evet. Bu Nicos'un arkadaşlarından biri, Eliza.”

“O da öldü” dedi Kat. “Nicos ve Xenia ile aynı ilacı enjekte etmiş. Üçünü de öldürdü.”

Fran fotoğrafı geri verip bakışlarını kaçırdı.

“O senin ev arkadaşındı Fran” dedi Adam. “Bir şeyler anlatmış olmalı.”

“Bakın, burada yaşıyordu hepsi o kadar tamam mı? En iyi arkadaş falan değildik. Onun kendi odası vardı, benim kendi odam.”

“Peki odası nerede? Eşyaları hâlâ orda mı?”

“Hayır, çoktan geldiler ve aradılar.”

“Kim aradı?”

“Aynasızlar, kim olacak?”

Kat kaşlarını çatarak ona baktı. “Ne?”

“Bilirsin o rozetli, coplu pislikler. Geldiler, her şeyi delil diye topladılar.”

“İsim aldın mı? Ya da hangi bölgeden olduklarını biliyor musun?”

“Rozetini suratıma uzatan bir adamla tartışır mıyım sanıyosun?”

Kat Adam’a göz attı ve bakışındaki şaşkınlığı gördü. Polis niye gelmişti ve ne aramıştı acaba?

Dönüş yolunda indikleri altı kat boyunca bu soru Kat’in kafasını kurcalamaya devam etti. Adam ile birlikte solgun gün ışığına çıktılar ve gözlerini kırptırarak Project kulelerine baktılar. Kat, *Yine o hapishane kuleleri* dedi içinden. Binalar bunun insanın kolay kurtulabileceği ya da içine girebileceği bir dünya olmadığını sürekli olarak hatırlatıyordu. Günün yarısını Güney Lexington’da geçirmişlerdi ve elle tutulur hiçbir şey öğrenememişlerdi. Üç kurbanın birbirini tanıdığını öğrenmişlerdi o kadar.

Belki de ulaşmayı umabilecekleri bütün bilgi buydu.

Leland ile arkadaşına fazladan yirmişer papel verip yolladılar ve Adam’ın arabasına döndüler. Anthony’nin ayarladığı korumalar sayesinde araba hâlâ oradaydı. Bunun ek bir ücret gerektiren ekstra bir hizmet olduğu konusunda bilgilendirilmişlerdi. O oğlanların da paylarını verdikten sonra arabaya bindiler ve Güney Lexington’ın çirkin silüetine bakarak sessizce oturdular. Adam yoğun hayal kırıklığıyla soludu. “Pek verimli olmadı. Pahalıydı ama verimli değildi.”

“Evet, hepsinin birbirini tanıdığı açık. Bu da kaynağın herhangi biri olabileceğini gösterir. Kaynak her kimse, diğerlerine vermiştir ilacı. İddiaya girerim kaynak Nicos’tu.”

“Niçin Nicos?”

“Annesiyle babasını duydun. Akşamları Big E’de çalışıyor-

muş. Düşünsene, ne zamandan beri depoda yarı zamanlı çalışan biri yeni araba alabiliyor?” Kat başını salladı. “Bir yandan da uyuşturucu satıyordu. Bundan eminim. Ve bir şekilde eline Zestron-L geçmişti.”

Bir süre sessiz kaldılar. Sonra Adam “Hâlâ her şeyin sorumlusu Maeve olabilir” dedi.

Kat ona baktı. Adam gözlerini ilerdeki bir noktaya dikmiş karşıya bakıyordu. “Ya kaynak oysa Adam? O zaman ne olacak?”

“Bilmiyorum.” Adam başını salladı. “Sanırım bundan kurtulmanın yolu yok. Suçlanması gerekecek. Tehlikeli ilaç satışı. Hırsızlık. Kanun neyi gerektiriyorsa. Artık işler benim kontrolümde değil. Üç insan öldükten sonra bu mümkün değil.”

Yeniden sessizliğe gömüldüler. Kat kendi kendine, *Artık biliyor dedi. Maeve’nin kurtarılamayacak bir noktada olduğunu.* Doğru yola döndürülebileceği noktayı çoktan geçmişti. Kaçan bütün o fırsatlar, Adam’ın her şeyi değiştirebileceği aylar, yıllar peşini hiç bırakmayacaktı. Tıpkı çocuğu yoldan çıkmış bütün anne babaların peşini bırakmadığı gibi.

Ritmik olarak zıplayan ayakların ve kaldırıma çarpan ipin sesi arabanın sessizliğine sızdı. Kat dışarı baktı ve ip atlayan Celeste’i gördü. Kuş yuvası topuzu her zıplayışında sallanıyordu. Kızın başı arabanın camıyla aynı hizaya geldi ve Celeste tekrar zıpladı. Bu arada, ilgisizce arabadakileri görmezden geliyordu.

Kat, “Merhaba Celeste” dedi.

Kız yan tarafına baktı ve “Merhaba” dedi.

“Bugün her yerde dolaşıyor gibisin.”

“Kendimi meşgul etmeliymişim” dedi kız nefes nefese. “Annem öyle söylüyo.” İp atlamayı bırakıp Kat’in camına yanaştı. Merakla arabanın içine göz attı. “Arabayı beğendim” dedi.

“Teşekkürler.”

“Hiçbi şey anlatmadı di mi?”

Kat kaşlarını çatarak ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Fran’ın konuşması mümkün değil, anladın mı? Leland etraftayken olmaz.”

“Leland’dan korkuyor mu?”

“Herkes korkar ondan. Jonah’ın adamı o.”

“Jonah?”

“Bilirsin. Asıl adam. Jonah izin vermeden buralara adımını atamazsın.”

“Jonah’tan yardım istedik. Bize Leland’ı yolladı.”

“Tabii ki Leland’ı yollar. Yanınızda bir çift kulağı olmadan kimseyle konuşmanıza izin veremezdi.” Celeste birden omuzunun üstünden arkasına baktı ve bir kapı aralığından kendisini izleyen bir oğlan olduğunu fark etti. Hemen tekrar ip atlamaya başladı. Kaldırımında ip atlayarak arabanın yanından uzaklaştı. Kat kızın yoluna devam edeceğini düşündü, ama Celeste arabanın önüne ulaştığında sola caddeye doğru ilerledi ve arabanın öbür tarafından döndü. Adam’ın camının yanına geldi.

“Jonah endişeli, biliyo musunuz?” dedi Celeste. Bir yandan da asfaltta yavaş yavaş ip atlıyordu.

“Niçin?” diye sordu Adam.

“Onlardan olduğunuzu düşünüyö. Ama bu çok saçma. Ben onlardan olmadığınızı anladım. Siz fazla *göze batıyosunuz*.”

“Ne demek istiyorsun onlar...” Adam sorusunu bitiremedi. Celeste ip atlayarak arabanın arkasına doğru ilerlemişti. Kat ile Adam bakıştılar. “Bu çocuk polis kadrosunda olmalı” diye mırıldandı Adam.

Celeste arka tamponu geçip yeniden kaldırıma çıkmış, Kat’in camına doğru geliyordu.

“Kimden korkuyor?” diye sordu Kat ip atlayan çocuğa.

“Nicos’u öldürenlerden.”

“Ve Xenia’yı?”

“Aynı adamlar.”

“Kimden söz ediyorsun Celeste? *Kim bu insanlar?*”

Kız ip atlamayı kesti ve *aptal mısınız siz?* dercesine baktı onlara. “Aynasızlar tabii ki!” dedi. Sonra yine bir ip sesiyle zıplamaya başladı.

Adam ile Kat kıza bakakaldılar. “Bu çok saçma” diye mırıldandı Adam. “Buralardaki kafa yapısı bu. İnsanlar otoriteden korkuyorlar. Doğal olarak her konuda polisi suçluyorlar.”

“Fran’ın *bir şeyden* korktuğu çok belliydi” dedi Kat.

“O adamdan, Jonah’tan korktuğu kesin.”

Bu arada Celeste kaldırımında arabanın çevresindeki ikinci turunu atmak için öne doğru ilerliyordu. Kız yanına geldiğinde Adam camdan ikinci sorusunu sormaya hazırdı.

“Jonah polisin Nicos’u niçin öldürdüğünü düşünüyor?”

“Ona sorman lazım.”

“Ona nasıl ulaşabilirim?”

“Ulaşamazsın.” Olduğu yerde ip atlamaya devam etti. “Yabancılarla konuşmaz.”

“Peki” diye iç çekti Adam. “Öyleyse öyle.”

Kat, “Ona Maeve’nin fotoğrafını göster” dedi. “Bakalım tanıyor muymuş.”

Adam fotoğrafı çıkarıp Celeste’e gösterdi. “Bu kadını gör-dün mü?” diye sordu.

Celeste fotoğrafa bir göz attı, inanamayarak bir daha baktı. Kısa bir süre ip atlamayı kesip daha yakından bakmak için öne eğildi. “Kesinlikle ona benziyo.”

“Kime benziyor?”

“Jonah’ın kadınına.” Celeste bunu söyleyerek geri çekildi ve camdan uzaklaştı.

Adam şaşkınlıkla Kat’e baktı. “Aman Tanrım, *Maeve?*”

“Bir kere daha bakmasını söyle.”

Celeste’in arabanın çevresinde ip atlayarak attığı turun hangi noktasında olduğunu görmek için arkalarına baktılar.

Kızın yarım blok öteye gittiğini ve ip atlayarak hızla uzaklaştığını görmek onları üzdü.

Celeste'in yerine Leland yaklaşmaktaydı. Oğlan Kat'in camına doğru eğildi. "Gitme zamanı geldi" dedi. "Hemen *şimdi*."

Kat, "Jonah ile konuşmak istiyorum" dedi.

"Kimseyle konuşmaz."

"Onun tarafında olduğumu söyle ona. Bütün yapmak istediğim..."

"Arabanızı çektirmemi mi istiyosunuz ne?"

Tehdidin ağırlığını taşıyan bir sessizlik oldu. Adam, "Seni duyduk" dedi ve motoru çalıştırdı. Hızla caddeye çıkıp bir U dönüşü yaptı. Onlar uzaklaşırken Leland peşlerinden hâlâ öfkeyle bakıyordu.

"İşini şansa bırakmıyor, değil mi?" dedi Adam dikiz aynasından bakarak.

"Jonah'ın emirleri."

Biraz ilerde Celeste kaldırımında ip atlıyordu. Yanından geçerlerken elini sallayarak veda etti. Sonra kendisinin de izlendiğinin bilinciyle ipin iki ucunu da yakaladı ve Güney Lexington boyunca ip atlamayı sürdürdü.

Dr. Herbert Esterhaus iki gün boyunca eve gitmekten kaçındı. Onun yerine St. Francis Arms'ta takma adla saklanıp bütün yemeklerini odasına getirtti. Kaldığı yer, yalnızca temel ihtiyaçların karşılandığı bir işletmeydi. Bütçesi kısıtlı satıcıların uğrak yerlerindendi. Çarşafklar biraz yıpranmış, halı iyice eskimiş ve musluktan akan su bariz bir şekilde pas rengindeydi, ama oda amacına hizmet ediyordu; bir sonraki hareketini düşünürken saklanabileceği bir yerdi.

Maalesef yalnızca birkaç seçeneği vardı.

Yakında tutuklanacağından hiç kuşkusu yoktu. Zestron-L hırsızlığına ilişkin soruşturma yeni başlamıştı: Geçmişleri denetlenecek, laboratuvarındaki herkes yalan makinesiyle test

edilmeye başlanacak ve o bu testi geçemeyecekti. Berbat bir şekilde sınıfta kalacaktı. Çünkü suçluydu.

Kaçabilirdi. Adını, kimliğini değiştirebilirdi. Daha önce yaptığı gibi. Ne de olsa çok büyük bir ülkede yaşıyordu. Ama saklanmaktan, sonradan edindiği bir isimle çağrılmaktan bezmişti. “Herbert Esterhaus” ismine alışması on yılını almıştı. İşini seviyordu. Yaptığı işe Cygnus’ta değer veriliyor ve saygı gösteriliyordu. Ve her şeyden önemlisi, *kendisine* değer veriliyor ve saygı gösteriliyordu, Bay Q. tarafından bile...

Ne yaptığını öğrenselerdi, ona saygı gösterirler miydi?

Pencereye gidip caddeyi seyretti. Fırtınalı bir gündü ve havada kâğıtlar uçuşuyordu. Albion şehir merkezi. Tamam hayallerinin şehri değildi, ama artık onun yuvasıydı. Evi, iyi bir maaşı, en son araştırmaları takip etmesine fırsat veren bir işi vardı. Cumartesi akşamları halk dansları kulübüne, pazar günleri suluboya derslerine gidiyordu. Sevdiği kadına sahip değildi, ama Maeve her an ona dönebilirdi. “Burası benim yuvam artık” dedi kendi kendine. Kendi sesini duymak şaşırtıcıydı. “Burada yaşıyorum. Ve buradan ayrılmayacağım.”

Bu onu ikinci seçeneğe yönlendiriyordu: itiraf.

Bunun da sonuçları olacaktı elbette. Muhtemelen işini kaybedecekti. Ama içinde bulunduğu koşulları anlarılarsa, eyleme zorlandığını anlarılarsa o kadar sert olmazlardı. İsimler verip birilerini itham edebilirse sert olmazlardı.

Bu sefer, Tanrı’nın yardımıyla kaçmayacağım.

Telefona uzanıp Adam Quantrell’in ev telefonunun numarasını çevirdi. İtirafın ruha iyi geldiği söylenirdi.

Ama telefonun öbür ucundaki adam ona Bay Quantrell’in evde olmadığını söyledi. Mesaj bırakmak ister miydi?

“Ona... ona kendisiyle konuşmam gerektiğini söyleyin” dedi Esterhaus. “Ama telefonda konuşamam.”

“Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Bu... kişisel bir mesele.”

“Kendisine bildireceğim. Bay Quantrell size nereden ulaşabilir Dr. Esterhaus?”

“Ben...” durakladı. Bu köhne otelde mi? Bu kaçmış olduğunu, vicdanının suçlu olduğunu kanıtlardı. “Evde olacağım” dedi. Telefonu kapattı. Ve derhal kendini daha iyi hissetmeye başladı. Bir eylem planı yaptığına göre işe yaramaz belirsizlik çarkının emdiği bütün o enerji, yeniden harekete yönlendirilebilirdi. Yanında getirdiği birkaç parça eşyayı –bir diş fırçası, bir tıraş bıçağı, bir takım yedek çamaşır– topladı. Sonra hesabını kapayıp arabasıyla eve yöneldi.

Arabasını yarı kapalı garaja park etti ve yan kapıdan mutfığa girdi. Tanıdık kokular bir anda onu sarmaladı; çamaşır suyuyla temizlenmiş lavabonun kokusu, yeni tamir edilen koridordan gelen taze boya kokusu. Burada, evinde, kendini güvende hissetti.

Oturma odasındaki telefon çaldı. Quantrell mi? Bu düşünce kalbinin çarpmasına yol açtı. Gerçekleri söylemeye tamamen hazır bir şekilde ahizeyi kaldırdığında bir çocuk sesinin “Debbie orda mı?” diye sorduğunu duydu. Verandadaki ayak seslerini de kapı tokmağının çarpmasını da duymadı.

Ama kapının vurulduğunu duydu.

Telefonu çocuğun yüzüne kapadı ve ön kapıyı açmaya gitti. “Oo” dedi. “Sensin...”

“Her şey halloldu.”

“Halloldu mu?”

“Sana hallolacağını söylemiştim zaten.” Ziyaretçi içeri girip kapıyı kapadı.

“Bak bununla başa çıkamıyorum! Hiçbir zaman bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim...”

“Ama Herb, sana söylüyorum. Endişelenmeni gerektiren bir şey yok.”

“Quantrell bulacak! Hepsi zaman meselesi...” Esterhaus

ziyaretçisine, kendisine doğrulttuğu tabancaya bakarak durakladı. Başını inanmadığını gösterecek şekilde salladı.

Tabanca iki kez ateş aldı, iki temiz kurşun.

Kurşunların etkisi Esterhaus'un geriye doğru sendelemesine yol açtı. Kanepeye serildi, kanı kanepenin dokumasının üzerinden bir dere gibi akıp gitti. Gözleri kararırken katiline bakakaldı. "Niçin?" diye fısıldadı.

"Sana söyledim Herb. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Ve artık benim de yok."

Thomas her zamanki gibi onları karşılamak için ön kapıda bekliyordu. O ana kadar hep Thomas'ın eve ait bir parça gibi olduğunu düşünmüştü Kat; şömine rafı ya da lambri kaplama kadar eve ait ve bir o kadar da kalıcı. Tek fark, Thomas'ın gerçekten orada olmak *istemesiydi*. Kat bunu şimdi onları karşılaması sırasındaki gülümsemesinde, Adam'ın yağmurluğunu çıkarmasına yardım ederken gösterdiği babacan şefkatte görüyordu. Adam yağmurluğunu çıkardı. İkisinin çok eskilere dayanan bir ilişkileri olduğu belliydi; otuz yıl önceki hallerini neredeyse görebiliyordu; genç adamın eğilerek yağmurluğundan kurtulmaya çalışan çocuğa yardım edişini.

Thomas yağmurluklarını dolaba astı. "Siz yokken iki kişi aradı Bay Q" dedi.

"Önemli bir şey var mı?"

"Bayan Calderwood arayıp akşamüstü Wyatt'larla buluşmayı hâlâ düşünüp düşünmediğinizi ve eğer düşünüyorsanız nerede olduğunuzu sordu."

Adam ofladı. "Aman Tanrım, Isabel'i unuttum!" Antredeki telefona uzandı. "Çok kızacak."

"Canı oldukça sıkkın gibiydi."

Adam Isabel'in numarasını çevirdi ve telefon çalarken ayakta bekledi. "Başka kim aradı?"

“Dr. Herbert Esterhaus diye biri. Yaklaşık iki saat önce.”

“Esterhaus mu?” Adam gözlerini dikkatle ona çevirdi. “Niçin?”

“Söylemedi. Laboratuvarla ilgili bir şey olduğunu zannediyorum. Oldukça acil bir durum olduğunu ima etti.”

“Neredeymiş?”

“Numarası orada, defterde yazılı.”

Adam bu kez Thomas’ın yazdığı numarayı çevirdi. Telefon çalmaya devam etti.

“Bütün gün evde olacağını söylemişti” dedi Thomas. “Belki kısa bir süreliğine çıkmıştır.”

Adam Kat’e baktı. Bu yalnızca bir bakıştı, ama Kat Adam’ın gözlerinde bir endişe bulutu gördü. *Bir şey oldu. Bunu o da hissetti.*

Adam telefonu kapadı. “Hadi evine gidelim.”

“Ama daha yeni geldiniz” dedi Thomas.

“Bir terslik var. Çok önemli bir şey olmasa Herb beni evden aramazdı.”

Thomas, istemeyerek de olsa ceketlerini çıkarmak için dolaba uzandı. “Gerçekten Bay Q. bütün bu koşuşturma...”

Adam gülümseyip omuzuna vurdu. “En azından ayağının altında dolaşmayacağız, değil mi?”

Thomas yalnızca iç çekti ve onları kapıya kadar geçirdi. Tam Adam’ın arabasına binerlerken garaj yoluna bir Mercedes girdi, tekerlekleri çakıldaşlarını sıçratıyordu. Isabel başını camdan uzattı. “Adam!” diye seslendi. “Wyatt’lara gideceğimizi unuttun mu?”

“Benim yerime özür dile!”

“Bu akşamüstü gitmeye karar verdiğimizizi zannediyordum...”

“Bir aksilik oldu. Gelemeyeceğim. Bak, seni sonra ararım Isabel, olur mu?”

“Ama Adam...”

Isabel'in sözü Volvo'nun motor sesiyle kesildi. Adam ile Kat arabayla uzaklaştılar. Isabel garaj yolunda kalmış, olanlara inanamayan gözlerle peşlerinden bakıyordu.

Adam, dikiz aynasından arkada kalan Mercedes'e göz attı. "Lanet olsun. Bu gidişimi nasıl açıklayacağım?"

"Olanları anlat yeter" dedi Kat. "Olup bitenleri biliyor değil mi?"

"Isabel mi?" Adam güldü. "Öncelikle, Isabel'in herhangi bir nahoş durumla başa çıkacak bir donanımı yoktur. Bu onun bilgi dağarcığında yer almaz. İkincisi, sır saklama konusunda iyi değildir. Dedikodular yayılırsa ben uyuşturucu ticaretinin elebaşı olurum; Maeve de vudu yapan üç başlı bir yaratık."

"Yani Isabel'in Maeve'yi bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Bir üvey kızım olduğunu biliyor, ama bu konuda hiç soru sormadı. Ve ben de onu sevimsiz ayrıntılara boğmuyorum."

"Sorunlu bir çocuk, kız arkadaşına en azından *söz etmek* isteyeceğin bir şey değil mi?"

"Kız arkadaş?" Adam güldü.

"Peki onu nasıl tanımlıyorsun o zaman?"

"Sosyal refakatçi. Her ortama uygun biri."

"Haa!" Kat camdan dışarı baktı. "Sanırım bu her şeyi içiyor."

Kat Adam'ın uzanıp bacağını sıkmasına ve "Tam olarak her şeyi değil" demesine şaşırdı.

Adam'ın gülen gözlerine kaşlarını çatarak baktı. "Neleri dışarda bırakıyor?"

"Ooo, sokak kavgaları, patlayan evler ve onun pek hoşlanmayacağı başka durumları."

"Benim de bunlardan hoşlandığımı söyleyemeyeceğim."

Adam bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Onunla hiç yatmadım biliyor musun?"

Bu cümle öylesine beklenmedikti ki, Kat bir dakika kadar

şaşkınlıktan sessiz kaldı. Adam'ın sakın profiline baktı. "Bunu bana niçin söyledin?"

"Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Peki, *içimi kemiren* merakımı tatmin ettiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Bu bilgiyle ne yapmamı bekliyorsun peki?"

Adam göz kırptı. "O olağanüstü beyninin bir köşesinde sakla."

Kat başını sallayıp güldü. "Seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum Quantrell. Bazen benimle flört ettiğini düşünüyorum, bazen de her şeyin benim hayal ürünü olduğunu."

"Niye flört etmeyecekmişim? Seni çekici bulduğumu biliyorsun."

"Niçin?"

Adam içini çekti. " 'Niçin?' dememen; 'Ben de *seni* çekici buluyorum' demen gerekirdi."

"Yine de *niçin*?"

Adam şaşkınlıkla Kat'e baktı. "Seni çekici bulabileceğime inanmak o kadar zor mu?"

"Sanırım bunun nedeni farklı olmam" dedi Kat. "Çünkü diğer refakatçilerine... benzemiyorum."

"Doğru."

"Yani bu iş yürümez."

"Ne kadar kötümstersin!" diye içini çekti Adam. Bir kez daha bacağını sıktı, yine gülümsedi ve yola bakmaya devam etti.

Rockbrook, bütün büyük şehirlerin dışında bulunabilecek kimliksiz banliyölerden biriydi. Biçilmiş çimleriyle, her garajda yer alan iki arabayla, bahçelere yayılmış çocuk bisikletleriyle sıradan beyaz Amerikalıların dünyasıydı. Herbert Esterhaus'un yaşadığı evin bahçesinde bisiklet yoktu ve garajda yalnızca bir araba vardı, ama diğer açılardan mahalenin tipik evlerinden biriydi; kapının önündeki tuğla döşe-

li patikası ve iki yanda dizilmiş bakımlı açelyalarıyla birbirinin aynısı evlerden.

Evde kimse yok gibiydi. Zili çaldılar, kapıyı vurdular, ama kimse açmadı ve ön kapı kilitliydi.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Kat. Sokağa baktı. Bir blok ötede iki oğlan garaj kapısına asılmış bir potaya basket atıyordu. Göremedikleri bir arka bahçeden çim biçme makinesi uğultusu geliyordu.

Yarı açık garajın etrafını dolaştılar. “Arabası burada” dedi Adam. “Ve ön koltuktaki bugünün gazetesi sanki. Yani bugün kullanmış arabasını.”

“O zaman nerede?” dedi Kat.

Adam evin yan kapısına gitti. Bu kapı kilitli değildi. Başını içeri uzattı ve “Herb? Evde misin?” diye seslendi.

Cevap gelmedi.

“Belki içeriye bakmalıyız” diye önerdi Kat.

Mutfağa girdiler. Adam tekrar “Herb” diye seslendi. Evin üstünde asılı bir sessizlik hissediliyordu sanki. Ve çok uzun zamandır hiç cam, kapı açılmamış gibi ölü bir hava vardı.

Kat mutfak tezgâhının üstünde anahtarlar olduğunu fark etti. Adamın evden ayrılırken anahtarlarını almamış olması ona tuhaf geldi.

“Belki Thomas’ı arasan iyi olur” dedi. “Esterhaus sana başka bir mesaj bırakmış olabilir.”

Adam, “Bu olabilir, ama önce bir oturma odasına bakalım” deyip mutfaktan çıktı.

Birkaç saniye sonra Kat onun “Aman Tanrım” dediğini duydu.

Kat “Adam?” diye seslendi. Mutfaktan çıktı, yemek odasından geçti ve oturma odasının kapısına geldiğinde kanepenin yanında ayakta duran Adam’ı gördü. Adam hiçbir kasını hareket ettiremiyordu; olduğu yere çakılmış gibiydi. “Adam?”

Adam yavaşça Kat’e döndü. “Bu... o.”

“Ne?” Kat oturma odasında ilerledi. Ve ancak kanepenin yanından döndüğünde bir psikiyatrin kâbusu mürekkep lekesi gibi halının içine işlemiş kıpkırmızı lekeyi gördü. Kanın üzerinde bir kol uzanmıştı; el beyazdı ve pençe gibi kasılmıştı. Herbert Esterhaus’un eli.

Kat, suç laboratuvarının kıdemli fotoğrafçısının flaşıyla irkildi. Fotoğrafçı cesedin etrafında dolanıyor, neredeyse bezgin bir ilgisizlikle fotoğraf çekeceği açıları seçiyordu. Tekrarlanan flaşlar, aynı anda çok fazla insanın konuşmasından doğan uğultu, yaklaşmakta olan bir siren sesi daha Kat'ın kafasını karıştırmıştı. Daha önce de suç mahallerinde bulunmuş, en az bu kadar kaotik başka toplantılara katılmıştı, ama bu sahne, bu kurban farklıydı. Bu, tanıdığı biriydi; daha birkaç gün önce sıcak, canlı elini sıkarak onunla tanışmıştı. Ölümü ona fazlasıyla yakındı. Kat yorgunluk denizinde yüzdüğünü, güvenli ve duygusuz bir yere doğru çekildiğini hissediyordu.

Ancak tanıdık bir sesin ona seslenmesiyle beyni eski haline döndü ve dikkatini topladı. Komiser Sykes'ın onlara doğru geldiğini gördü.

“Kahretsin, ne oldu burada?” diye sordu Sykes.

“Esterhaus” dedi Adam. “Bugün öğleden sonra bana telefon edip konuşmak istediğini söylemiş. Geldik ve...”

Sykes, kanepeye serilmiş ölü bedene baktı. “Ne zaman?”

“Buraya beş civarında geldik.”

“Öleli biraz zaman olmuştu” diye mırıldandı Kat. “Muhtemelen öğleden sonra erken bir saatte.”

“Nasıl anladın?” diye sordu Sykes.

Kat bakışlarını çevirdi. “Deneyim” diye mırıldandı.

Rockbrook dedektifi yaklaşıp Sykes'ı selamladı. "Seni buraya sürüklediğimiz için kusura bakma Lou. Vaka teknik olarak bize ait, biliyorum. Ama seni çağırmam için ısrar ettiler."

"Peki elinizde ne var?"

"Göğüsteki iki kurşun yarası onu hemen götürmüş. Zorla girildiğine ilişkin bir işaret yok. Tanık yok. Adli tıpçıların bakıp, bize yaklaşık bir zaman vermeleri gerekecek."

"Dr. Novak, öğleden sonra erken saatlerde diyor."

"Eee, tamam..." dedektif huzursuzca kıpırdandı. "Davis Wheelock'ı yolluyorlar."

Çünkü bu vakada bana güvenmeyecekler diye düşündü Kat. Rockbrook dedektifi temkinli bir polisti. Kat'in bu işteki rolünden emin olamazdı. Kat'in statüsü adli tıp görevlisi değildi. Peki neydi? Tanık? Şüpheli? Bunu dedektifin gözlerine bakışından, söylediği her şeyi tartmasından anlıyordu.

Şimdi Sykes soru sormaya başlamıştı. Daha önce zaten cevaplamış oldukları soruları. Hayır, telefon dışında hiçbir şeye dokunmamışlardı. Ve kısa bir süre cesede dokunarak hayati belirtileri kontrol etmişlerdi. Olayların üzerinden tekrar tekrar geçildi. Sykes'ın işi bittiğinde Kat dikkatini toplamakta güçlük çekmeye başlamıştı. Odada çok fazla kişi konuşuyordu ve dışarıda da kalabalığın; sarı polis çizgisini itişiren komşuların sesi vardı.

Fermuarlı bir torbaya sarılan Esterhaus'un bedeni, tekerlekli sedyeyle ön kapıdan çıkarıldı. Gece, muhabirlerin fotoğraf makinelerinin flaşlarıyla aydınlanıyordu.

Adam ile Kat evden çıkan ilk yardım görevlilerini takip ettiler. Dışarısı tımarhane gibiydi; polisler herkesin geri çekilmesi için bağılıyor, altı polis arabasının telsizleri hep birden cızırdıyordu. Yakınlara iki televizyon minibüsü park etmişti; projektörleri parılıyordu. Bir muhabir Kat'in suratına mikrofonunu dayayıp "Cesedi bulanlar siz miydiniz?" diye sordu.

"Bizi rahat bırakın" dedi Adam, mikrofonu iterek.

“Beyefendi, bize cesedin hangi koşullarda...”

“*Bizi rahat bırakın* dedim.”

“Hey!” bir başka muhabir bağırdı. “Siz Adam Quantrell değil misiniz? Bay Quantrell?”

Birdenbire ışıklar gözlerine doğrultuldu. Adam, Kat’in elini yakaladı ve onu çekerek arabaya doğru koştu.

Arabaya biner binmez kapıları kapatıp kilitlediler. Bir sürü el camlara vuruyordu.

Adam motoru çalıştırdı. “Hadi bu kahrolası yerden kurtulalım” diye homurdanıp gaza bastı.

Arabanın uğultusuna rağmen arkalarından bağırarak soru sorduklarını duyabiliyorlardı.

Kat yorgunlukla arkasına dayandı. “Bizi bütün gece orada tutacaklar zannettim.”

Adam Kat’e endişeli bir bakış attı. “İyi misin?”

Kat titriyordu. “Çok üşüdüm o kadar. Ve korktum. Daha çok korktum...” Kat, Adam’a baktı. “Esterhaus’u niye öldürdüler? Neler oluyor Adam?”

Adam ileriye doğru baktı, bakışları yola kilitlenmişti, profili karanlıkta sert ve beyaz görünüyordu. “Keşke bilseydim.”

Eve geldiklerinde Thomas’ın onları beklediğini gördüler.

“Gazeteciler arıyor Bay Q...”

“Cehennemin dibine kadar yolları olduğunu söyle onlara” dedi Adam, merdivenlerde Kat’e yol gösterirken.

“Ama...”

“Ne dediğimi duydun.”

“Bu... ciddi bir istek mi?”

“Kelimesi kelimesine.”

“Tanrım” dedi Thomas, sesi huzursuzdu. “Bilmiyorum...” Adam ile Kat’in ikinci kat merdiven sahanlığına çıkmış olduklarını gördü. “İhtiyacınız olan bir şey var mı Bay Q.?” diye seslendi.

“Bir şişe konyak. Bir de telefona cevap ver olur mu?”

Thomas yeniden çalmaya başlayan telefona baktı. İsteksizce açtı. “Quantrell Malikânesi.” Birkaç saniye dinledi. Sonra vakur bir tavır takınıp, “Bay Quantrell size cehennem dibine kadar yolunuz olduğu mesajını iletmemi istedi” dedi. Tuhaf bir tatmin duygusuyla telefonu kapadı.

“Konyak, Thomas!” diye seslendi Adam.

Thomas “Hemen” deyip kütüphaneye gitti.

Adam Kat’i nazıkçe yatak odasına yönlendirdi. “Hadi” diye fısıldadı. “Çökmek üzere görünüyorsun.”

Kat’i kendi odasına götürüp yatağa oturttu. Ellerini, avuçlarına aldı. Kat’in elleri buz gibiydi.

Thomas odaya geldi. Elinde konyak ve iki kadeh olan bir tepsi taşıyordu.

“Bırak oraya” dedi Adam.

Thomas, her zamanki gibi temkinliydi, başıyla onayladı ve geri çekildi. Adam bir kadehe konyak koyup Kat’e verdi. Kat boş gözlerle kadehe baktı.

“Konyak, o kadar” dedi Adam. “Quantrell ailesinin geleneği.”

Kat bir yudum aldı. Gözlerini sımsıkı kapatarak “Siz Quantrell’lerin güzel gelenekleri var” dedi.

Adam elini uzatıp Kat’in yüzüne düşen bir tutam kâkülü nazıkçe çekti. Yüzü mermer gibi soğuktu, ama bedeni canlıydı, titriyordu ve yardıma muhtaçtı.

“Bir bilebilseydim” dedi. “Neye karşı mücadele ettiğimi bilseydim. O zaman bu kadar korkmazdım.” Adam’a baktı. “Beni korkutan bu. Bilmemek. Bu bütün dünyanın korkunç görünmesine neden oluyor.”

“Bütün dünya değil. Ben varım. Ve seni koruyacağım...”

“Söz verme Adam.”

“Söz vermiyorum. Söylüyorum. Bana ihtiyacın olduğu sürece...”

Kat parmaklarını Adam’ın dudaklarına bastırdı. “Yapma.

Lütfen. Kendini köşeye kısıtırıyorsun. Sonra sözünü tutamazsan suçluluk hissedeceksin.”

Adam Kat’ın elini sıkı sıkı kavradı, şiddetle “Kat...”

“Söz vermek yok.”

“Tamam. İsteddiğin buysa, söz vermek yok.”

“İkimiz için de geçerli. Böylesi daha dürüst.”

“Yine de burada kalacaksın değil mi? İhtiyacın olduğu sürece. Tabii... gitmeyi tercih edeceğin başka bir yer yoksa.”

Kat başını salladı.

Adam sarhoş edici bir mutluluk ve rahatlama hissetti. Olmak istediği yer burası. *Benimle*.

“Başka hiçbir yer yok” dedi Kat yumuşak bir tonda.

Adam onu öpmeyi planlamamıştı, ama o anda o kadar öpülme ihtiyacı içinde görünüyordu ki, Kat’i kendisine doğru çekti ve yüzünü iki elinin arasına aldı.

Dudakların kısacık bir temasından başka bir şey değildi; konyak tadı karışmış bir sıcaklık. Tutku ve şehvet yoktu, yalnızca şefkat.

Ama sonra başka bir şey, kuru çıraları tutuşturan bir kıvılcım gibi ani bir parlaklıkla alevlendi. Adam Kat’ın gözlerinde; Kat Adam’ın gözlerinde gördü. Aynı şaşkınlıkla bir an için birbirlerine baktılar. Ve belirsizlik. Adam onu yeniden öpmeyi çok istiyordu, ama Kat o kadar kırılgan görünüyordu ki. Zorlasa teslim olacağını biliyordu ama sonra sabahleyin ondan nefret edebilirdi ve haklı olurdu. Bu Adam’ın en istemediği şeydi.

Adam güç toplamak için ciğerlerini havayla doldurdu ve Kat’ten uzaklaştı. “Burada, benim odamda kalabilirsin. Kendini daha güvende hissedersin.” Odadan çıkmak üzere ayağa kalktı. “Ben senin odanda uyurum.”

“Adam?”

“Sabahleyin bundan sonra ne olacağını konuşmamız gerekecek. Ama bu akşam...”

“Burada kalmanı istiyorum” dedi. “Bu odada. Benimle.”

Son sözcük hafif bir fısıltı şeklinde çıkmıştı. Adam, Kat'in yanına yavaşça tekrar oturdu ve gözlerindeki korku perdesinin gerisini görmeye çalıştı. Yumuşak bir şekilde "Emin misin?" diye sordu.

Kat'in cevabı şüpheyi yer bırakmamıştı. Adam'a doğru uzandı, kollarını boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Dudakları buluştu. Kat'inkiler umutsuz ve arayış içindeydi ve Adam o beklenmedik hamleye derhal ateşli bir açlıkla cevap verdi.

Parmaklarını Kat'in saçlarına gömmek üzere uzandı. Saçları vahşi bir hayvanın yelesi gibi güzel ve canlıydı. Birdenbire *Kat* de canlandı. Kabaran arzu dalgasının karşısında bütün o korkusu ve yorgunluğu yok oldu. Saçı Adam'ın yüzüne süründü. Adam sıcak ve vahşi kadın kokusunu içine çekti. Ağzı arzuyla tekrar tekrar Adam'ın ağzıyla buluşan Kat hoş sesler çıkarıyordu; hafif inilti ve iç çekişler.

Yatağa devrildiler ve yatak örtüsünün üstünde yuvarlandılar. Önce Kat üstteydi, saçları ipek çarşaflar gibi Adam'ın yüzüne dökülüyordu. Sonra Adam üste geçti; Kat'in vücudunu kendi vücuduyla örttü. Kat pasif değildi. Adam onun, vücudunu yukarı çekerek kendi vücuduna bastırıldığını hissetti; Kat'in sırtı yay gibi gerilmişti, bedeni daha da yakın teması açtı. Korku onu umutsuz hale getirmişti; Adam bunu öpüşünden hissedebiliyordu.

Adam kendisini zorlayarak geri çekildi. "Kat" dedi. "Bana bak."

Kat gözlerini açtı. Gözlerinde gözyaşlarının oluşturduğu hafif bir ışıltı vardı.

Adam onun yüzünü ellerinin arasına aldı, yüzünü çevirememesi için yanaklarını tuttu. "Sorun nedir?"

"Seni istiyorum" dedi Kat. Bütün söyleyebildiği buydu.

"Ama ağlıyorsun."

"Hayır, seni istiyorum, hepsi bu..."

“Ve korkuyorsun.”

İşte, başını haifiçe sallayarak mümkün olan en kısa biçimde onaylamıştı. Sanki söylemek istemiyordu. “Her şeyden korkuyorum” dedi. “Herkesten. Bütün dünyadan.”

“Benden bile mi?”

Yeni bir gözyaşı dalgasını yuttu. “Özellikle senden” diye fısıldadı.

Adam uyuyakaldıktan epey sonra, Kat hâlâ onun kollarında uyanık yatıyordu. Her ikisi de yorgun olabilirlerdi ama yalnızca Adam sorunsuz ve korkusuz uyuyabiliyordu.

Âşık olan *Adam* değildi.

Adam’a iyice yanaştı, yanında yatan adamı merak ediyordu. Her şeye sahip olan adamı.

Artık bana da sahip.

Kendini çaresiz hissetti. Onu tuzağa düşüren yalnızca kalbi değildi, koşulların da rolü vardı. Bağımsız bir kadın için bir numaralı kural: Hiçbir zaman bir erkeğin senin için vazgeçilmez olmasına izin verme. Bu kurala uygun yaşamaya çalışıyordu, ama çiğnemişti işte.

Adam’a baktı ve yine o açlığın baştan çıkarıcılığını hissetti. Ve bir şey daha, bunun arzuyla hiçbir ilgisi yoktu. Şefkat, neşe. Aşka inanma isteğiyle mantıklı olma arasında gidip geldiğini hissetti.

Sonunda daldığı uyku, rüyasız, küçücük bir yere düşmek gibiydi; penceresiz bir hapishaneye.

İlk uyanan Kat oldu. Perdelerin arasından gün ışığı geliyordu. Adam uyumaya devam etti. Altın sarısı saçları, tarakla açılmayacak kadar karışmıştı. Kat onu bırakıp yatak odasındaki duşa girdi. Adam, ancak Kat onun bornozuna sarınmış bir şekilde duştan çıktığında uyandı ve ona keyifle baktı.

“Günaydın” diye mırıldandı Adam. “Sen mi erkencisin yoksa ben mi tembellik ettim?”

Kat gülümsedi. “Saat sekiz buçuk olduğuna göre sanırım sen tembelsin.”

“Buraya gel” diye elini yatağa vurdu Adam. “Benimle otur.”

Kat isteksizce söz dinledi ve onun cazibesine kapılmaya ne kadar açık olduğunu hatırladı. O hormonlar şimdiden işlerini yapmaya başlamışlardı; yüzünün ateş gibi yandığını hissediyordu.

“Dün gece rüyamda seni gördüm” dedi Adam. Parmakları hafifçe Kat’ın omurgasında geziyordu.

“Adam” dedi Kat. “Dün akşam olanlar...” Adam’ın eli yukarı doğru çıkıp göğsüne dokunmak üzere bornozun yakasından içeri süzüldüğünde zevkten ürperdi. Derhal ayağa kalktı ve yataktan uzaklaştı. Başını salladı. “Yürümeyecek bu.”

Adam hiçbir şey söylemedi. Yalnızca onu izledi, bakışları bir cevap arıyordu.

Kat odada dolaşmaya başladı, Adam’ın o bakışından kaçmaya çalışıyordu. “Banyona girdim” dedi. “Her şey mermer ve... ve altın. Sabun, Fransız sabunu. Ve havluların hepsi takım.” Durdu ve güldü. “Adam, hayatımda benim hiç havlu takımım olmadı.”

“Havlularım yüzünden mi yürümeyeceğini söylüyorsun?”

“Hayır, buraya... uyabileceğimi düşünemiyorum. Arkadaşlarının beni kabul edebileceklerini düşünemiyorum. Ya da *senin* beni kabul edebileceğini. Şimdi belki senin için heyecan vericiyim...”

“Hiç kuşkun olmasın.”

“Ama bu sürmez, Güney Lexington’lı kız arkadaşın yeniliği. Bak sen çok hoş bir adamsın. Beni incitmek istemediğini biliyorum. Hatta belki işler yürümediğinde suçluluk da duyacaksın. Ama ben kırılacak bir kadın değilim, anladın mı? Kırılmayı *reddederim*. Ve onun için arkadaşın olarak kalmayı tercih ederim.”

“İlişkimizin sonunun kötü olacağını mı düşünüyorsun?”

“İıı, evet. Sanırım.”

Adam belirgin bir duygu ifadesi göstermeden kısa bir süre bu cümle üzerinde düşündü. Sonra oldukça sakın bir şekilde “Sanırım bu senin için daha *iyi*. Bu zengin domuzları ikimiz de biliyoruz. Sev ve terk et... söylediğin bu değil mi?”

“Of Adam!” Kat içini çekti. “Lütfen.”

Adam yataktan kalkıp hızla giyindi. “Kendimi aşağılanmış hissediyorum. Gerçekten hakarete uğradım. Sevişiyoruz –ben aramızdaki sevgi olduğunu düşünüyorum– ve sen ilişkimizin devamının senaryosunu elime tutuşturuyorsun!”

“Çünkü ben bu rolü daha önce oynadım. Ed ile. Başka erkeklerle...”

“Onlar da mı zengin domuzlardı?”

Kapının vurulması her ikisini de şaşırttı.

“Ne var?” diye çıkıştı Adam.

Thomas içeri girdi. İşverenin ses tonu nedeniyle kafası karışmış görünüyordu. “Aşağıda... polislerin olduğunu bilmeniz gerektiğini düşündüm.”

“Ne?”

“Komiser Sykes ve o şişmanca komiser. Kahvaltı hazırlayayım mı?”

Adam içini çekti. “Tabii. Ratchet için bagel çıkar.”

Thomas, “Ve biraz daha krem peynir” deyip çekildi.

Adam ve Kat birbirlerine baktılar. Aralarındaki gerilim hâlâ oradaydı. Aynı şekilde arzu da.

İtme ve çekme. Cazibe ve korku. Adam’a baktığında Kat’in hissettikleri bunlardı.

Giysilerini topladı. “Aşağıda görüşürüz” dedi ve giyinmek için öbür odaya geçti.

İki polis yemek odasında oturuyordu. Sykes sütsüz kahvesini ağır ağır içiyor, Ratchet yağda yumurta ve sosisleri midesine indiriyordu. İki adam da bu sabah sessiz ve belki bi-

raz temkinliydiler. Sanki ağızlarından çıkacaklar konusunda dikkatli olmaları gerekiyordu.

Onları inceleyen Kat, *Bir şeyler değişmiş* diye düşündü.

Kat ile Adam masadaki iki adamın karşısına oturdular. Adam hemen yanında olsa da ona dokunmadı, bakmadı. Kat her geçen dakika aralarındaki mesafenin arttığını hissediyordu.

Sykes, “Konu Esterhaus cinayeti. Rockwood Bölgesi Emniyet’i, vakayı bize devretti.”

“Niçin?” diye sordu Adam.

“Ortaya çıkanlardan dolayı.” Sykes masanın üstüne büyük bir zarf koyup Adam’a doğru itti. “Bunları size gösteren kişi olmak istemezdim. Ama kimliğini doğrulamanız gerekiyor.”

Şaşırان Adam zarftan bir sürü fotoğraf çıkardı. Fotoğraflardaki kadına ilk bakışında rengi soldu. Kadın çıplaktı, grenli, siyah beyaz, amatörce çekilmiş ve belli ki evde basılmış fotoğraflardı. Fotoğraflardan birinde davetkâr bir biçimde yatağa yatmış kadının saçları yelpaze gibi yayılmıştı, elleriyle göğüslerini avuçluyordu. Başka bir fotoğrafta bir bar taburesinden baştan çıkarıcı bir şekilde uzanıyordu, elindeki viski bardağını kameraya doğru kaldırmıştı. Daha birçok fotoğraf, kimisinde sanatsal bir ışıklandırma yapmaya belirgin bir çaba harcanmıştı, bir kısmıysa bariz bir şekilde erotikti. Adam farklı pozlarda kendisine bakan o ince, çocuksu yüzü inceledi. Sonra başka yere bakmaya başladı ve başı ellerinin üstüne düştü.

Sykes, “Bu o mu?” diye sordu.

“Evet” diye mırıldandı Adam. “Bu Maeve”.

Sykes başıyla onayladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bana daha önce verdiğiniz fotoğraflardan tanıdım.”

Adam başını kaldırdı. “Nerede buldunuz bunları?”

“Herbert Esterhaus’un yatak odasında.”

“Ne?”

“Çalışma masasının çekmecesindeydi. Başka bir sürü... enteresan şeyle birlikte.”

Adam bu açıklamayla şoke olmuş bir şekilde ona baktı. “Esterhaus ve Maeve...”

“Onu bulup sorguya çekmek istiyoruz. Ama yanına yaklaşıyoruz. Güney Lexington’da takıldığı grup çok kapalı bir grup. Yalnızca rutin sorular soracağız tabii. Eski kız arkadaşlar her zaman soruşturma listesindedir...”

“*Maeve’nin* cinayetle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde?”

“Söylediğim gibi, bu rutin bir şey. Basit bir soruşturma, başka bir şey değil...”

Adam fotoğrafları gösterdi. “Burada Maeve’nin kurban olduğunu düşünüyorum Komiser!” diyerek karşı saldırıya geçti.

“Ne hissettiğinizi çok iyi anlıyorum Bay Q.” dedi Sykes. “Benim de küçük bir kızım var ve onu böyle kullanan bir canavar olsa, kafasını koparmak isterdim. Ama bir adam öldürüldü. Ve bizim de izleri takip etmemiz gerekiyor.”

“Ben Maeve’yi tanıyorum. O böyle şey...”

“Esterhaus’la ilişkisini biliyor muydunuz?”

Adam durakladı. Sonunda “Hayır” diyerek itiraf etti. “Bilmiyordum.”

Sykes başını salladı. “İnsanlar hakkında hiç bilemediğimiz çok şey oluyor. Kendi ailemizde bile. Paniğe kapılmanız falan gerekmiyor. Muhtemelen haklısınızdır, olayla bir ilgisi yoktur. Bulduğumuz kanıtlara bakılırsa, yüzde doksan dokuz eminim ki, o yapmamıştır. Yine de...”

“Ne kanıtı?” diye sordu Kat.

“Kurbanın evinde bulduğumuz kanıtlar.”

“Eski kız arkadaşların çıplak fotoğraflarından başka?”

“Evet.” Sykes Adam’a baktı. “Esterhaus’u işe alırken hakkında ne biliyordunuz?”

“Yalnızca özgeçmişinde yazarları. Hatırladığım kadarıyla

çok nitelikliydi. Mükemmel referansları vardı. California'da bir yerlerde bir araştırma işinde çalışmıştı."

"Bu sizin için bir uyarı olmalıydı" dedi Ratchet çatalını bir sosise daha batırırken. "Hangi akli başında insan güneşli California'yı bırakıp da Albion'a taşınır?"

"Referanslarının sahte olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Kat.

Sykes başıyla onayladı. "ABD hükümeti sayesinde."

"Ne?"

"Bakın, Herbert Esterhaus takma ad. Evinde eski kimliğini bulduk. Gerçek adı Dr. Lawrence Hebron'muş. Biyokimyacıymış, bu doğru. Ama California'da bir şirket için çalışmamış. Miami'de çalışmış. Mafyaya ait bir modifiye ilaç¹³ laboratuvarında." Duyduğuma göre bir dâhiymiş. Sonra yakalanmış ve savcılıkla anlaşarak itirafçı olmuş. Tanık Koruma Programı'na dahil edilmiş, kendisine yeni bir isim ve yeni bir özgeçmiş verilmiş. Ve Cygnus'ta yeni bir iş. Anladığım kadarıyla burada gayet iyi çalışıyormuş."

Adam başıyla onayladı. "En iyi elemanlarımızdan biriydi."

"Peki öldürülme nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Kat. "Eski çete bağlantıları?"

"Miami'de kendisinden pek hoşlanmayanlar var. Albion'a kadar izini sürmüşlerse, o zaman işi bitmiştir."

Ağızındaki sosis yağını silen Ratchet "Esterhaus'un her şeyin anahtarı olduğunu düşünüyoruz" dedi. "Belki biraz daha paraya ihtiyacı oldu, laboratuvardan birkaç Zestron-L kristalli yürüttü ve bunları sokakta sattı. Sonuç olarak birkaç tane keş öldü. Sonra Miami'deki eski dostları nerede olduğunun kokusunu aldılar, buraya geldiler ve otuz sekiz kalibrelik bir silahla adaleti yerine getirdiler."

13. İngilizcesi "designer drug"; yürürlükteki ilaç yasalarını aşmak üzere mevcut ilaçların kimyasal yapılarını çeşitli derecelerde modifiye etmek suretiyle analoglarını veya türevlerini hazırlayarak oluşturulan ilaçlardır. Yasa dışı "rekreasyonel" ilaçlar denen maddelere benzer sübjektif etki yaratmak üzere üretilen farklı kimyasal yapılarıdaki ilaçlara da bu ad verilir. (ç.n.)

Bir sessizlik oldu. Kat ile Adam bu teoriyi değerlendirdiler. “Öyleyse Miami’deki çocukların buraya gelip, sizin işinizi yaptıklarına inanmamız gerekiyor” dedi Kat. Başını salladı. “Fazla temiz. Hem benim evimi kim havaya uçurdu?”

“Esterhaus biyokimyacıydı” dedi Ratchet. “Esaslı bir bomba imal edebilirdi.”

“Niçin? Yalnızca beni susturmak için mi?”

Sykes güldü. “Novak, benim de seni susturmayı *istediğim* zamanlar oluyor. Adamın neyle karşı karşıya olduğunu bir düşün. Soruşturmanı biraz daha ilerletseydin, hırsızlık suçlaması, o keşler için kasıtsız adam öldürme. Üstüne bir de gizli kimliğini açığa çıkarırdın. Yani hayatı da tehlikedeydi.”

“Peki Maeve?” dedi Kat, çıplak fotoğraflara bakarak. “O nereye oturuyor?”

“Bilmiyoruz” dedi Sykes. “Belki Bay Q. bu konuyu aydınlatabilir diye düşünmüştük.”

Adam duyduklarından rahatsız olarak başını salladı. “Maeve bana bunların hiçbirini hakkında tek bir kelime söylemedi.”

“Esterhaus’la görüştüğüne ilişkin hiçbir fikriniz yok muydu?”

“Onun kendi dairesinde, kendi hayatı vardı. Hayatında biri olduğundan kuşku vardı, ama adını bilmiyordum. Ve *bana* söylemeye tenezzül etmezdi.” İğrenerek fotoğrafları topladı ve tekrar zarfa tıktı. “Zaten ölmüş olmasaydı, onu kendi ellerimle boğardım.”

Kat, Sykes ile Ratchet arasındaki bakışmayı yakaladı. *Dikkatli ol Adam. Şüpheli arıyorlar. Ellerine bir şüpheli verme.*

Çabucak, “Maeve’nin onun gerçek kimliğini bildiğini düşünüyor musunuz?” diye sordu. “Esterhaus ile iyi geçinemediklerini biliyoruz; laboratuvarındaki o tartışmaları hatırlıyor musunuz? Belki de işle hiçbir ilgisi yoktu. Belki kişiseldi. Belki onun hakkındaki gerçekleri öğrenmişti. Ve terk etmişti. İş değil, *onu*.”

“Bana söyleyebilirdi” dedi Adam. “Ama söylemedi. Tanrım nasıl berbat bir babayım.”

Kat koluna dokundu. Bu aralarında açılmaya başlayan mesafeyi kapatmaya yetmedi; belki de artık o mesafeyi hiçbir şey kapatamazdı. Ama Kat’in onu önemseydiğini bilmesini sağladı. “Belki sana söyleyemedi. Belki baştan o adamın peşinden gitmiş olmaktan utanıyordu. Ya da korkuyordu.”

“Neden?”

“Birlikte olduğu adamın kellesine ödül konmuştu. Ve adam sokakta zehir satıyordu. Bu birçok insanı korkuturdu.”

“Peki o zaman niçin bana gelmedi?” dedi Adam. “Onu derhal Cygnus’tan atardım. Başına ne geldiğini bile anlayamazdı.”

“Kendi sorunun cevabını vermiş olabilirsin” dedi Kat. “Esterhaus’a karşı bazı duyguları varsa, onu ele vermezdi. Bu nedenle kendisi terk etti. Onu bulamayacağı bir yere gitti.”

“Güney Lexington mı?” diye güldü Ratchet. “Saklanacak daha iyi mahalleler düşünebiliyorum.”

Sykes fotoğraf zarfını kaptı ve ayağa kalktı. “Onu bulma çalışmalarımıza devam edeceğiz” dedi. “Ama korkarım iş bir tür saklambaç oyununa döndü. Ve Maeve bu oyunu çok iyi oynuyor.” Adam’a bakarak “Siz zaten biliyorsunuz bunu.”

Adam başını temkinli bir onaylama ve yenilgi ifadesiyle salladı. “Onu bulamayacaksınız” dedi. “Kimse bulamayacak. Kendisi bulunmak istemedikçe.”

Bir blok ötede Celeste’i gördüler, süslü bir şekilde kıvrılmış saçı, ip atlarken zıpladıkça yukarı aşağı hopluyordu. Arabayla yanına yaklaşıp park ederlerken o temposunu değiştirmede. Kendi kendine yumuşak, tekdüze bir sesle sayıyordu. “Yüz yirmi sekiz, yüz yirmi dokuz, yüz otuz...”

Adam Kat’e “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” diye fısıldadı. “Belki yine Anthony’yi denemeliydik.”

“Ve bir iki yüz dolar daha mı kaybetseydik?” Kat başını salladı. “Bu çocuk onları nasıl atlatacağını biliyor. Bakalım bize yardım edecek mi?”

“Yüz otuz sekiz, yüz otuz dokuz...”

“Merhaba Celeste” diye seslendi Kat, arabanın açık pence-resinden. “Seninle konuşabilir miyiz?”

“Yüz kırk dört, yüz kırk beş.”

“Biraz yardıma ihtiyacımız var.”

“Yüz kırk sekiz...” Birden Celeste’in ayakkabısına takılan ip gevşedi. Kızgınlıkla ayağını yere vuran Celeste, “Rekor kırmak üzereydim” dedi ve küskün bir şekilde Kat’e döndü. “Neye ihtiyacınız varmış?”

“Jonah ile konuşmak istiyoruz” dedi Kat. “Büyük Adamla.”

“Ne için?”

“Yalnızca konuşacağız. Neler olacağını anlatacağız.”

“Jonah yabancılarla konuşmaz.”

“Belki bizimle konuşur. Yeni bir atlama ipi konuşacağını söylüyor.”

“Saatim olmasını tercih ederim. Hani o süslü kadransları falan olanlardan.”

“Ve sen Anthony’nin pahalı olduğunu düşünüyordun” diye mırıldandı Adam.

“Tamam” dedi Kat. “Bir saat. Ama ancak bizimle konuşur-sa alabilirsin.”

Celeste sırtıttı. “Burada bekleyin” dedi ve aceleyle cadde-den aşağı doğru koştu. Soldaki bir ara sokağa sapıp yok oldu.

“İşe yarayacak mı?” diye sordu Adam.

“Maeve’ye başka türlü ulaşamayız. Dolayısıyla en tepeye gitmeye çalışmalıyız. Eğer Jonah’ın kadınıysa, onu bulacağımız yer orasıdır. Jonah’ın yanı.”

“Maeve bizimle konuşmayacaktır. Bizi yanına yaklaştırmaz.”

“Amaişler değişti. Esterhaus öldü. Maeve şüpheli. Dola-

yısıyla polis onu *konuşturmadan* bizimle konuşsa iyi olur.” Adam’a baktı. “Üstelik bu senin için de anlaşmazlığınızı ya da aranızdaki şey her neyse onu halletme fırsatı. Yeterince uzadı. Maeve ile yeniden bir aile olmanızın zamanı gelmedi mi sence?”

Celeste’in gözden kaybolduğu ara sokağa doğru baktı. “Haklısın” dedi yumuşak bir tonda. “Zamanı...”

Beklediler. On dakika, on beş.

Ara sokaktan çıkan Celeste değil, eski korumaları Leland’dı. Ağır adımlarla arabalarına doğru yürüyüp içine göz attı.

“Yine siz ikiniz” dedi.

“Jonah’ı görmek istiyoruz” dedi Kat.

“Ne için?” diye sordu Leland.

“Buralar yakında polislerle dolacak. Büyük Adam’ın başınıza gelecekleri bilmek isteyeceğini sanıyorum.”

Leland kuşkucu görünüyordu. “Ona iyilik mi yapıyorsunuz? Tabii.”

“Karşılığında bir yardım isteğim var.”

Karşılıklı iyilik; Leland’ın buna aklı yatabilirdi. Kat’in kapısını açtı. “Tamam gel bakalım. Yalnız sen, o herif gelmeyecek.”

“Bir dakika” dedi Adam, Kat arabadan çıkarken o da çıktı.

“Yalnız bu yavru ya da hiçbiriniz.”

“Oraya bensiz gidemez.”

“O zaman hiç gitmez.”

“Koşullar buysa, gitmiyoruz...”

Adam’ın kolunu yakalayıp, onu kenara çeken Kat “Seninle konuşabilir miyim Adam?” dedi. “Bozma bu işi.”

“Bu Jonah’ın kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!”

“Ve içeri girmezsem, hiç bilemeyeceğim.”

Adam arka tamponun yanında duran Leland’a baktı. “Herif senin iki katın. Hayır, *benim* iki katım. İsteseydi...”

“Maeve’yle temasa geçmek istiyor musun yoksa istemiyor musun?”

“Bunun anlamı, seni onunla yollamaksa istemiyorum.”

Kat gözlerini kıstı. “Ondan korkmuyorum, anladın mı?”

“Bu senin akıl sağlığının ne durumda olduğunu gösterir.”

“Buranın ahlak kuralları vardır Adam. Buna inanmaya bilirsin ama, burada insanlar büyük adamın kurallarıyla oynar. Jonah bu işte varım dediye, ben varım. Ve kimse bana dokunmaz.”

“Ya kurallar değiştiyse?”

“Değişmediğine bahse girerim.”

“Bunun adı kumar.”

“Geliyo musun gelmiyo musun?” dedi Leland.

“Geliyorum” dedi Kat ve onu takip etmek üzere döndü.

Adam onu kolundan yakaladı. “Bir tek sorum var Kat. Bunu niçin yapıyorsun?”

“Çünkü kızına ihtiyacın var. Ve sanırım onun da sana ihtiyacı var.” Kat böyle söyleyerek ondan uzaklaştı ve cadde boyunca Leland’ı takip etti.

Ara sokaktan sola saptılar, sonra sağa başka bir ara sokağa. Leland orada durdu. Bir bandana çıkarıp Kat’e fırlattı. “Bunu gözlerine geçir” dedi.

“Gizli bir sığınacağınız mı var?”

“Öyle kalmasını istiyoruz.”

Kat bandanayı gözlerine geçirip arkasından bağlarken *Çocukça aptallıklar* diye düşündü. Kumaşta ucuz bir tıraş losyonunun kötü kokusu vardı. “Tamam. Bir yarasa kadar körüm. Şimdi oyunu bozarak bir şeye takılıp düşmeme izin verme.”

“Bana bak bayan, seni camdan atsam çok mutlu olurum. Hadi yürü.” Kat oğlanın pençesinin kolunu yakaladığını hissetti, hiç de nazik değildi.

İlerlemeye devam ettiler. Önünü görmeden sürüklediği

ayağının altında cam parçalarının ezildiğini hissetti. Leland kolunu sımsıkı tutmaya devam ediyordu; dünyayla tek bağlantısı buydu. Adımlarını saymayı denedi, bir süre sonra vazgeçti. Bildiği tek şey uzun bir yol kat ettikleriydi; belki daireler çizmişlerdi. Bir eşikte tökezledi. Ayak seslerinin yankılanmasını duyunca bir binaya girdiklerini fark etti. Takip edemeyeceği kadar çok dönmüşlerdi. Birkaç basamak yukarı, sonra birkaç basamak aşağı. Yüzünde soğuk bir hava hissetti; dışarı mı çıkmışlardı? Belki bir yaya yolu? Yeniden içeri girdiler; yine o ayak sesi yankılanması.

Yankı sesleri daha uzaktan gelmeye başladı, yansıma birbirinden uzak duvarlardan geliyordu; ayak sesleri ve mırıltılar duydu.

Leland durdu.

“Neredeyiz?” diye sordu Kat.

“Şatomdasın” dedi bir ses, tanımadığı bir ses. Ses, sahnedeki bir aktörün sesi gibi gürlledi.

“Jonah mısın?” diye sordu Kat.

“Niçin kendi gözlerinle görmüyorsun?” dedi adam. “Gözündeki bağı çıkar.”

Kat tereddüt etti. Sonra yavaşça elini gözüne götürüp bandanayı çıkardı.

Karanlık bir odadaydı, bir depoda. Sağ tarafında kumaşla kapatılmış bir pencere vardı. Kumaşın dokumasından zar zor sızabilen azıcık bir ışık, parçalanmış sandıkları, çöken kolonları görebileceği loş bir ortam sağlıyordu. Çevresinde hareket eden gölgeleri fark ettiğinde ani bir gerginlik dalgasıyla *İzleyicilerim var* diye düşündü.

Işık açıldı; bir telde sallanan çıplak tek bir ampul.

Kamaştığı için gözlerini kıstı, çevresindekilerin yüzlerini seçmeye çalıştı. En azından on, on iki kişilerdi. Hepsinin gözleri ona yönelmişti, onu izliyor, korku ya da kırılganlık işareti bekliyorlardı. Her ikisini de göstermemeye çalıştı.

“Peki” dedi. “Jonah hanginiz?”

“Duruma göre değişir” dedi biri.

“Hangi duruma göre?”

“*Senin* kim olduğuna göre.”

“Adım Kat Novak. Burası bir zamanlar benim mahallemdi.”

Leland “Aynasız” dedi. “Etrafta aynasız gibi sorular sorup duruyo.”

“Polis değilim” dedi Kat. “Adli Tıp Kurumu’nda çalışıyorum. İnsanlar ölür; benim işim, niçin öldüklerini bulmaktır. Ve buralarda ölenler oldu.”

“Kahretsin” dedi biri gülerek. “Her zaman ölür insanlar. Özel bir durum değil.”

“Nicos Biagi özel bir durum değil miydi? Ya da Xenia? Ya da Eliza?”

Bir sessizlik oldu.

“Peki sana ne bundan Kat Novak?”

Kat konuşan kişiye dönmeden, bunun Jonah olduğunu anlamıştı. Ses tonundaki buyurganlık yanılığa yer bırakmıyordu. Kendisini gösterişli bir adama bakarken buldu, doğal olmayacak kadar açık renk gözleri ve aslan yelesi gibi kahverengi saçlarıyla tepeden bakıyordu. Adam, Kat ile ampulün ışığında karşı karşıya gelmek için öne doğru ilerlerken diğerleri sessiz kaldılar.

“Benim bunu önemseyeceğime inanmak çok mu zor Jonah?” diye sordu Kat.

“Evet. Çünkü başka kimse önemsemiyo.”

“Unutuyorsun. Burası benim mahallem. Sizin şimdi takıldığınız sokaklarda takıldım ben de. Annelerinizi tanıyorum. Onlarla birlikte büyüdüm.”

“Ama *terk ettin*.”

“Burayı kimse terk edemez. Bütün hayatın boyunca densen de, seninle kalır. Nereye gitsen peşinden gelir.”

“Burda olmanın nedeni bu mu? Arkanda bıraktığın kayıp ruhlara yardım etmek mi?”

“İşimi yapmak. İnsanların niçin öldüklerini bulmak.”

“İşini yapmak? Hepsi bu mu?”

“Ve...” durakladı. “Kadının Maeve’yi uyarmak.”

Jonah hareketsiz kaldı. Kimse kıpırdamadı.

Sessizlik yere çarpan çizme topuklarının ritmik takırtısıyla bozuldu. Karanlıktan bir kedi zarafetiyle bir gölge çıktı. Kadın rahat bir yürüyüşle ampul ışığının altına geldi. Kollarını kavuşturup durdu ve şüpheli bir şekilde Kat’e baktı. Farklı dokularda olsa da tamamen siyahlar içindeydi: deri etek, dik yakalı örgü bir kazak, üzerinde pırıl pırıl saten yamalar olan kapitone bir ceket. Saçları çalı süpürgesi gibiydi;

sert ve bakımsız, sarı tutamların uçları şaşırtıcı bir mora boyanmıştı. Çok inceydi, fazla ince. Gözleri, porselen yüzünde koyu renk oyuklar oluşturunuyordu.

Kadın Kat'ın çevresinde ağır, temkinli bir tur attı. Onu yandan ve arkadan inceledi. Önünde durunca iki kadın birbirine baktı.

“Seni tanımıyorum” dedi Maeve. Bunu söyledikten sonra, arkasını dönüp gölgelerin içinde uzaklaşmaya başladı.

“Ama ben babanı tanıyorum” dedi Kat.

“Tebrikler” dedi Maeve omuzunun üstünden.

“Ve Herb Esterhaus'u tanıyordum. O vurulup öldürülmeden önce.”

Maeve donakaldı. Kat'e doğru döndü.

“Senden şüpheleniyorlar” dedi Kat. “Yakında polis gelip soru sormaya başlayacak.”

“Hayır başlamayacaklar.”

“Niçin başlamayacaklar?”

“Çünkü zaten cevapları biliyorlar.”

Kat kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Maeve Jonah'a baktı. “Bu ikimizin arasında.”

Jonah kısa bir duraklamadan sonra başıyla onayladı ve parmaklarını şıklattı.

“Dışarı” dedi.

Bütün o insanlar, sihirli değnek değmişçesine gölgelerin arasında eriyip gitti. Maeve son ayak seslerinin de uzaklaşmasını bekledi, sonra bir sandık çekip Kat'e doğru itti. “Otur” dedi.

“Teşekkür ederim, ayakta dururum” dedi, boy avantajını kaybetmek istemeyen Kat. Maeve, durgun bir şekilde siyah çizmesinin birini sandığa dayadı ve rakibine yeni bir ilgiyle baktı. “Babamla nerede tanıştınız?”

“Şehir morgunda.”

Maeve bir kahkaha attı. “Enteresan.”

“Bir cesede bakmaya gelmişti. Sen olabileceğini düşünmüştük.”

“Ben olmadığımı görünce hayal kırıklığına uğramıştır.”

“Hayır, aslında bu olasılık onu dehşete düşürmüştü. Sonunda senin muhtemelen tanıdığın biri olduğu anlaşıldı.”

“Eliza?” Maeve omuz silkti. “Onu herkes tanırdı. Ondan uzak duramazdın. Öyle ya da böyle ceplerini boşaltırdı.”

“Peki senin son kibrit kutun?”

“Ne?”

“Eliza’nın elinde L’Etoile Restoran’ın kibrit kutusu vardı. Üstünde de babanın telefon numarası yazılıydı.”

Maeve yine omuz silkti. “Onun kibrite ihtiyacı vardı, benim yoktu.”

“Peki ya Nicos ile Xenia? Onları da tanıyor muydun?”

“Bak” dedi Maeve. “Onlar aptaldı o kadar. Yanlış bir ilaç almışlar.”

“Kim verdi o ilacı onlara?”

Maeve cevap vermedi.

“Biliyorsun, değil mi?”

“Bak bu bir hataydı...”

“Kimin hatası?”

“Herkesin. Nicos’un, Xenia’nın...”

“Senin?”

Maeve durakladı. “Bilmiyordum. O domuz bana söyleme zahmetine girmemişti. Bütün söylediği bir teslimat yapmak istediği idi. Bellemeade’de bir ayakçıya ihtiyacı olduğunu söyledi.”

“Ve sen de Nicos’un müsait olduğunu söyledin.”

“Nicos’un denemek ve kız arkadaşlarına vermek için ilacın birazını yürütecek kadar aptal olduğunu bilmiyordum.”

“Yani her şeyi sen ayarladın” dedi Kat, sesindeki iğrenme ifadesini gizlemeye uğraşmadan. “Her zaman böyle şeyler yapar mısın?”

“Hayır. Bir iyilikti o kadar! Eski günlerin hatırına. Bilmiyordum...”

“Bunun zehir olduğunu mu?”

“Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemişti! Bütün istediği teslimat yapacak biriydi.”

“*Kimin* bütün istediği?”

Maeve nefes verdi ve bakışlarını çevirdi. “Herb. Esterhaus. Biz bir zamanlar onunla...”

“Biliyorum Maeve. Fotoğrafları gördük.”

“Fotoğraflar?”

“Biliyorsun. Sevgili arkadaşın Herb’e verdiği bütün o müstahcen pozlar.”

Maeve’nin gözlerinden bir pişmanlık bulutu geçti. “Babam da gördü mü onları?”

“Evet. Hiç hoşuna gitmedi. Zaten ölmüş olmasaydı, onu kendisi boğazlayabilirdi.”

Maeve ofladı. “Ben de onu, beni kullandığı için boğazlamak isterdim.”

“Seni sık sık kullandı mı? Teslimat için?”

“Söyledim sana, bir kerelik bir şeydi, o kadar.” Başını salladı. “Ve temiz olduğunu zannediyordum, biliyor musun? Geçen yıl basıldıktan sonra, çok dikkatliydi...”

“Bir dakika. Esterhaus tutuklandı mı? Ne zaman?”

“Aşağı yukarı bir yıl önce. Küçük bir şeydi. Arka bahçesinde birkaç kök kenevir buldular. Suçlamalardan nasıl sıyrıldı bilmiyorum, ama becerdi. Federallerin devreye girip yardım ettiklerini düşünüyorum. Tanıklarına iyi bakıyorlar.”

“Onun Tanık Koruma Programı’nda olduğunu biliyor muydun?”

“Bana Miami’de olanları anlatmıştı. Yakalandığında bundan çok korktu. Miami hikâyesinin ortaya çıkmasını istemiyordu. İşini de kaybetmek istemiyordu. Kahretsin, o laboratuvara tıklılmaya bayılıyordu! Bense nefret etmiştim oradan.

Bir süre sonra *ona* da tahammül edememeye başladım.”

“Sen de onu terk ettim.”

“Ona kızgın falan değildim. Sıkılmıştım, hepsi bu.”

“Polis Esterhaus cinayetinde senden şüpheleniyor.”

“Onlar her şeyi söyler.”

“Senin daha iyi bir şüphelin var mı?”

Maeve sandığın yanından ayrılıp gölgelerin arasında yürümeye başladı. “Herb hayatını sürdürmeye ve temiz kalmaya çalışan, sıradan bir adamdı.”

“O zaman niçin Zestron-L çalıp, sokaklarda satıyordu?”

“Sıkıştırılmıştı.”

“Kim sıkıştırmıştı?”

Maeve ona bakmak için döndü. “Tepedekileri düşün. Güney Lexington’ı haritadan silmek isteyenleri.”

“Kim? Belediye? Polisler?”

“Liste uzar gider. Tepedekiler bizi küçük görüyorlar. Biz kanalizasyonlarda dolaşan sıçanlar gibi görüyorlar. Ve insanlar sıçanlara ne yapar? Yok ederler.”

Kat başını iki yana salladı. “Ağır suçlamalar sana puan kazandırmaz Maeve.”

“Kazandırmaz tabii. Senin gibi insanlar bizim gibileri dinlemezler.”

“Hey, sen pek de yerlerde sürünmüyorsun tamam mı? Sen bir *Quantrell*’sin.”

“Hatırlatma bunu” diye terslendi Maeve. Başını çevirip yürümeye başladı.

“Baban sokakta bekliyor” diye seslendi arkasından Kat. “Seninle konuşmak istiyor.”

Maeve ona döndü. “Niçin? Daha önce benimle konuşmaya tenezzül etmemişti hiç. Hep *karşımdaydı*, hiç yanımda olmadı. Bana emirler yağdırırdı. Kendime çekidüzen vermemi, sigarayı bırakmamı istedi. O benim gerçek babam bile değil.”

“Olmak istemiş.”

“Ama değil, tamam mı?”

“Peki gerçek baban nerde? Onu anlat bana.”

Maeve ona düşmanca bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

“Burada yok, değil mi?” dedi Kat.

“İtalya’da yaşıyor.”

“Doğru. O İtalya’da. Ama Adam *burada*.”

“O benim babam *değil*.”

“Değil. Babanmış gibi davranıyor, o kadar. Ve babanmış gibi üzülüyor.”

Maeve bir sandığa vurdu ve devirdi.

“Oo harika!” dedi Kat. “Şimdi sinir krizi geçireceğiz.”

“Sen bir kaltaksın.”

“Belki. Ama ne değilim biliyor musun? Annen değilim. Ve saçmalıklarına katlanmak zorunda da değilim.” Bunu söyleyen Kat dönüp uzaklaşmaya başladı. Gölgelelerin içinden koşuşma sesleri geldi, arkasından Maeve’nin emrini duydu: “Boş verin. Bırakın gitsin kaltak.”

Kat binadan çıkmayı başardı. Birkaç kere yanlış yöne döndü. Beş altı tane çürük basamağa denk geldi, ama sonunda çıkış yolunu buldu. Arkasına baktığında, terk edilmiş değirmen binasında olduklarını anladı. Yoldan bakıldığında görünen tek şey, tahtalarla kapatılmış camlar ve graffiti yapılmış tuğla duvarlardı. O duvarların arkasından kendisini izleyen kaç çift göz olduğunu merak etti.

Yürümeye devam etti. Hızlı adımlarla Güney Lexington Caddesi’nde bekleyen Adam’ın yanına döndü.

Açık renk saçları rüzgârdan dağılan Adam’ın, elleri ceplerinde arabanın yanında turlamakta olduğunu gördü. Adam, Kat’i görür görmez, ona doğru koşmaya başladı.

“Polisi aramak üzereydim” dedi. “Ne oldu?”

“Anlatacağım.” Arabanın kapısını açıp içine girdi.

“Hadi gidelim buradan.”

Adam, Kat'in yanına oturdu. "Jonah"ı gördün mü?"

"Evet."

"Ve?"

"Unutulmayacak bir deneyimdi."

Motoru çalıştırdı ve mırıldandı. "Seni beklemek de öyleydi."

Güney Lexington'dan çıkıp kuzeye doğru gittiler.

"Maeve'yi gördüm" dedi Kat.

Adam neredeyse frene basıyordu. "*Orada mıydı?*"

"Celeste doğru biliyormuş. Maeve Jonah'ın kadını." Kat dönüp arkalarından korna çalan araba konvoyuna baktı. "Gaza bas, trafiği tıkıyorsun."

Şaşkınlığı hâlâ süren Adam, dikkatini tekrar yola verdi. "Mutlu görünüyor muydu?" diye sordu.

"Doğrusunu istersen" Kat başını salladı. "O çocuğun hiçbir zaman mutlu olduğunu zannetmiyorum."

"Benimle konuşacak mı?"

Kat Adam'ın sesinde ve yüzünde bir babanın korkusunu, umutsuzluğunu gördü. Aniden kendi babasını merak etti, o yeşil gözlü isimsiz adamı. Nerede olduğunu, bir kızı olduğunu bilip bilmediğini ya da bunu önemseyip önemsemediğini merak etti. *Tabii ki hayır. Bu adamın önemseddiği gibi değil.*

İleriye, önlerindeki arabalara baktı. "Seni görmeye hazır değil" dedi.

"Çabalasam..."

"Uygun bir zaman değil Adam."

"Uygun zaman ne zaman *gelecek?*"

"Büyüdüğünde. Tabii eğer büyürse."

Adam direksiyonu sıktı, hayal kırıklığı içinde ileriye baktı. "Keşke neyi yanlış yaptığımı bilseydim..."

"Bazı çocuklar öfkeli doğar. Maeve bence öz babasına öfkeli. Ama o yanında değil ki ona bağırırsın. O da öfkesini sa-

na yansıtıyor. Yaptığın hiçbir şey doğru değil. Azıcık denetleyince despot oluyorsun. Sınır koymaya çalışıyorsun, o sınırları parçalıyor.” Kat Adam’ın dizine uzanıp dokundu. “Sen yapabileceğin her şeyi yapmışsın.”

“Yeterli olmadı.”

“Adam” dedi Kat nazikçe, “hiçbir zaman olmaz.”

Adam sessizce arabayı sürdü, üzgün bakışları yola odaklanmıştı. Kat, Adam’ın sorumluluğu ne kadar çabuk üstlendiğini düşündü. Sanki Maeve’nin kendisinin, hayatının bu hale gelmesinde, böylesine çıkmaza girmesinde hiç sorumluluğu yokmuş gibi.

“Bazı şeylere açıklık getirdi” dedi Kat. “Aslında birçok şeye açıklık getirdi. *Kaynak* Esterhaus. Zestron’u çalmış ve teslimat için Nicos’a vermiş. Nicos bir kısmını kendisi kullanmak için saklamış olmalı. Project binalarına bu yolla girmiş.”

“Teslimat? Kime?”

“Maeve bunu söylemedi. Ama her şeyin arkasında kimin olduğunu söylüyor, biliyor musun?” Kat güldü. “Şehrin elitleri, belirsiz bir grup. Yani iktidardaki bütün o pislikler. Uyuşturucuyu sokaklardaki çöpleri temizlemek için onların dağıttığını düşünüyor.”

“Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama şehrin elitleri hakkındaki saptaması oldukça doğru.”

Kat bir kaşını kaldırarak ona baktı. “Ama sistematik olarak zehir vermek? Albion’u ayak takımından temizlemek için... Bu büyük bir iddia.” Dışarıya, terk edilmiş binaların, kırılmış camların oluşturduğu o ruhsuz manzaraya baktı. “Yine de, birkaç gün önce aynı şeylerin aklımdan geçtiğini itiraf ediyorum. Ama bu senin için bir paranoya. Komplo teorileri baştan çıkarıcıdır...” Kat durakladı. “Bu arada, Esterhaus’un geçen yıl tutuklandığını biliyor muydun? Kenevir bulundurmaktan.”

“Hayır, bana bir şey söylenmedi.”

“Bir şekilde kayıtlara geçmemiş ve paçayı sıyırmış. Bel-

ki de federaller eski tanıklarını korumak için devreye girmiş, salıverilmesini sağlamışlardır.”

Bir sessizlik oldu. Adam sessizce “Ya federaller değilse?”

“Yeniden söyle?”

“Ya mesela cezalandırılmaktan kurtulmak için başka anlaşmalar yapmışsa?”

“Söylemek istediğin... rüşvet vermiş olması mı?”

“Bitmez tükenmez bir narkotik stokuna erişimi vardı Cygnus’ta. Bu oldukça ikna edici bir rüşvet.”

“Yani bir anlaşma yapmış. Yargıçla ya da...”

“Polisle.” Adam onun yerine bitirdi cümleyi.

Yine o bildik komplo teorisine geri dönmüşlerdi, ama bundan vazgeçmek de zordu. Esterhaus’un ölümü bariz bir infazdı. Maeve’nin söylediğini düşündü; Esterhaus’un Zestron çalılıp, birilerine teslim etmeye zorlandığını. Evinin bombalanması profesyonel bir işti. Aşırı dozdan ölen kurbanları kamuoyuyla paylaşmak istediğinde yüzüne kapanan bütün o kapıları düşündü. Albion’daki güçler, Güney Lexington’daki o üç keşin ölümlerini sistematik olarak görmezden gelmişlerdi.

Görmezden mi gelmişlerdi? Yoksa üstünü mü örtmüşlerdi?

“Şehir merkezine gidelim” dedi Kat aniden.

“Niçin?”

“Belediye Binası’na gidiyoruz. Ed’i görmek istiyorum.”

Adam şehir merkezi çıkışından saptı.

“Niçin?”

“Alışkanlık gereği... Onun canını sıkmayı seviyorum. Ayrıca bize ihtiyacımız olan bilgiyi de verebilir. Yani Esterhaus’u hangi polisin tutukladığını ve bıraktığını. Ve bu polisin başka ne işlere bulaştığını.”

“Ed bunu bilebilir mi?”

“Polisin İçişleri Departmanı’yla doğrudan bağlantısı var. Bu işin içinde sahtekâr bir polis varsa, adına açılmış bir dosya vardır.”

“Tabii hepsi bu işlere bulaşmamışlarsa.”

“Lütfen” diye sızlandı Kat. “Bu olasılığın lafını bile etme.”

Belediye Binası medyaya yönelik bir gösteri alanına dönmüştü. Her yerde afişler vardı: *Belediye Başkanı Sampson Albion’ın Kuruluşunun İkinci Yüzyıl Kutlamalarını Sunar, 200 Yıllık Vizyon, Albion: Üçüncü Yüzyıla Bakış*. Girişte cuma günü yapılacak üç kilometrelik geçit töreninin rotasını gösteren bir harita asılıydı. Haritayı dikkatli inceleme zahmetine girenler, yürüyüşün Albion’ın merkezine yakın hiçbir yerden geçmediğini, aksine kuzey sınırları çevresinde dolaştığını, böylece Güney Lexington bölgesini içine almadığını görecekti.

Ed ofisinde, bir kâğıt kalesinin arkasında oturuyordu. Arkasındaki duvara kampanya posterleri asılmıştı. Sakin sakin ip atlayan bir çocuğun resmi Kat’ın dikkatini çekti: *Albion. Güvenli, ve daha da güvenli oluyor. İçinden Kimin için?* diye sormak geldi.

Ed her zamanki gibi onu görmekten memnun olmuşa benzemiyordu. Kat ile Adam koltuklara otururken “Fazla zamanım yok, tamam mı?” diye homurdandı. “Bu İkinci Yüzyıl işi bir felakete dönecek. Hava durumu yağmur gösteriyor. Üç lise bandosu keskin nişancı dedikoduları nedeniyle törenden çekildi. Ve şimdi de polisler kalabalığı kontrol edeceklerinin garantisini veremeyeceklerini söylüyorlar.”

“Evet, bizim şehrimiz böyle” dedi Kat tatlı tatlı. “Güvenli ve daha da güvenli oluyor.”

“Ne istiyorsunuz?” diye terslendi Ed.

“Ödediğim vergilerin karşılığında bir hizmet Bay Savcı Vekili.”

Ed içini çekti. “Yine aşırı doz uyuşturucu hikâyesi hakkında değil umarım?”

“Dolaylı olarak. Patlayan evim hakkında bilgin vardır. Ve ölen Cygnus araştırmacısı hakkında.”

“O para karşılığında yapılmış bir şeymiş, Miami çetesinin işiymiş. En azından polislerin bana söyledikleri böyle.”

“Polisler ayrıca Esterhaus’un Cygnus’tan uyuşturucu çaldığını ve benim evimi de ortalıkta çok fazla soru sormamam için bombaladığını söylüyorlar.”

Ed güldü. “Evini bombalamak için bir sürü neden bulabilirim.”

“Ama bu teori bize fazla basit geldi” dedi Adam. “Bütün suçları ölü bir adamın sırtına yüklemek. Esterhaus yıllardır burnunu pis işlere sokmamıştı. Yalnızca bir kere tutuklanmıştı; bir yıl önce, kenevir yetiştirmekten.”

“Bunu duymamıştım” dedi Ed.

“Ceza yememiş. Oldukça çabuk salıverilmiş gibi görünüyor. Tutuklamayı kimin yaptığını öğrenmek istiyoruz.”

“Niçin?”

“Kenevir yetiştirmek inceleme, soruşturma gerektirmeyen bir davadır” dedi Kat. “Bitkilerin bulunduysa hükmün verilir. Peki, niçin birini tutuklamakla uğraşıp hemen sonra suçlamada bulunmadan bırakırsın?”

“Karar birkaç düzeyde verilmiş olabilir.”

“Biz sokak düzeyini öğrenmek istiyoruz” dedi Kat. “Polisin adı.”

“Peki? Başka ne istiyorsunuz?”

“Esterhaus’un bu polise rüşvet verip vermediğini. Bu polisin aniden servet... kazanıp kazanmadığını. Bu konuda bir dosya olup olmadığını İçişleri’ne sor.”

“Olmayabilir.”

“O zaman yalnızca isim Ed. Bana ismi ver.”

“Olta atıyorsun Kat. Elinde hiçbir şey yok.”

“Eskiden evimin olduğu yerde boş bir arazim var.”

“Ve benim de öldürülmüş bir araştırmacım var” dedi Adam.

Ed arkasına yaslandı. “Yani *ikiniz* de olta atıyorsunuz, ha?”

“Sizin de atmanız gerek” dedi Adam. “İşinizin parçası bu Bay Savcı Vekili.”

“Üstelik de muhteşem bir savcı vekili” dedi kapıdan bir ses. Başlarını çevirdiklerinde üç parçalı takımını içinde jilet gibi duran Belediye Başkanı Sampson’ı gördüler. Sampson ofise girdi ve her iyi politikacının yapacağı gibi Adam’ın elini sıkmaya yeltendi. “Sizi yeniden görmek ne güzel Bay Quantrell. İkinci Yüzyıl Balosu’na geliyorsunuz değil mi?”

“Henüz plan yapmadım.”

“Ama sanırım Isabel Yakın Dost kategorisinden iki kişilik bilet rezervasyonu yaptı.”

“Bana söz etmedi.”

Sampson Kat’e baktı. Kat, Sampson’ın yüzünde bir gülümsemeyle çabucak örttüğü bir hoşnutsuzluk gördü.

“Meşgul müsünüz Dr. Novak?” diye sordu.

“Fazlasıyla meşgul” diye yakındı Ed.

“Aman Tanrım. Yine o keşler değil umarım.” Sampson hoşgörülü bir şekilde Kat’in omuzunu sıvazladı. Bu Kat’i sinirlendiren türden bir jestti. “Bu işi çok fazla kişisel alıyorsunuz.”

“Eh! Evim uçunca *gerçekten* kişisel oldu.”

“Ama Ed bununla ilgileniyor” dedi Sampson. “Değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Artık gitmemiz gerekmiyor mu?” diye sordu Sampson.

“Hı?” Ed saatine baktı. “Aa evet. Gitmeliyiz Kat. Geçit töreni komitesi.”

Hep birlikte ofisten çıktılar. Koridorda Ed kolunu kaldırdı. Hoşça kal anlamına da rahatlama anlamına da gelebilecek bir jest. Kat iki adamın köşede gözden kayboluşunu izledi. Ve tiksintiyle, “Vergilerimiz iş başında. Bu kahrolası İkinci Yüzyıl bitince çok memnun olacağım” dedi.

Bir belediye görevlisiyle birlikte asansöre bindiler. Görevlinin kolları gösterişli bir broşür yığınıyla doluydu. “Bir tane alın” dedi neşeli bir ses tonuyla.

Kat bir tanesini kaptı ve okudu: *Belediye Başkanı Sampson'ın İkinci Yüzyıl Balosu. Bilet Fiyatları: 500 dolar; Bağışçı: 2.500 dolar; Yakın Dost: 10.000 dolar.*

“Sence Ed bize yardım edecek mi?” diye sordu Adam.

“Etmezse ölene kadar peşini bırakmam.”

Adam güldü. “Bence bu oldukça etkili bir tehdit.”

Asansörden indiler. “Pek değil” dedi Kat. Hâlâ elindeki broşüre bakıyordu.

Yakın dost biletlerinin tanesi 10.000 dolardı ve Isabel bunlardan iki tane almıştı.

“Ben kimse için tehdit değilim” diye mırıldandı. Sonra da broşürü çöp kutusuna attı.

Aşçı onlar için çok güzel bir yemek hazırlamıştı: ahududu soslu tavuk, yabancı pirinç pilavı, kovada soğumakta olan bir şişe şarap. Ve tabii ki mum ışığı. Adam her şeyin mükemmel olduğunu düşündü. Ya da mükemmel *olmalıydı*.

Ama değildi.

Kat tabağındaki bir parça havuçla oynuyordu. İştahı niye *kaçmıştı*? İçini çekerek çatalını bıraktı ve Adam’a baktı.

“Esterhaus’u mu düşünüyorsun yine?” diye sordu Adam.

“Ve... bir sürü şey sanırım.”

“Buna biz de dahil miyiz?”

Biraz durakladıktan sonra başıyla onayladı.

Adam şarap bardağını eline aldı ve bir yudum içti. Kat onu seyretti, bir şeyler söylemesini bekledi. Sözüünü sakınmak ona göre değildi. Adam, *Birbirimizin varlığından bu kadar rahatsız mı oluyoruz?* diye düşündü.

Kat, “Burada kalmak” dedi, “benim için sağlıklı değil.”

Adam, onun pek dokunulmamış tabağına baktı. “En azından düzgün bir yemek yersin.”

“Duygusal olarak demek istiyorum. Bir erkeğe yaslanmaya alışık değilim. Akrobatlar gibi, uzun sopaların üstünde

sendeleyerek yürüdüğüm duygusuna kapılıyor; düşmeyi bekliyorum. Demek istediğim, şu sofraya *bak*.” Elini sallayarak şık sofrayı, yanan mumları gösterdi. “Bunlar benim için *gerçek* değil.”

“Ben gerçek miyim?”

Kat gözlerini ona dikti. “Bilmiyorum.”

Adam kendi kolunu çimdikledi ve gülümseyerek, “Bana yeterince gerçekmişim gibi geliyor” dedi.

Kat, bu espriye aldırmadı. Hatta yüzünde en küçük bir gülümseme oluşmadı. Adam öne eğilerek “Kat” dedi. “Sürekli incineceğini düşünürsen sonunda başına gelecek olan budur.”

“Hayır, tam tersine. Buna hazır olursan seni incitemezler.”

Adam canı sıkkın bir şekilde arkasına yaslandı. “Tamam, bu geleceği büyük ölçüde özetliyor.”

Kat güldü; acılı, boş bir gülüş. “Bak Adam, ben anı yaşarım. Zevk alabildiğim şeylerden zevk alırım. Bundan, seninle birlikte olmaktan zevk alabilirim. Ama bana bir konuda söz vermeni istiyorum: Bittiğinde bana söyle. Yalan dolan yok, yalnızca gerçekler. İstedğin ben değilsem, yürümüyorsa söyle. Ben kristal değilim. Kırılmam.”

“Kırılmaz mısın?”

“Hayır.” Kat şarabını aldı ve bir yudum aldı kayıtsızca. Adam aslında kalbinin o şarap kadehi kadar kırılgan olduğunu ve bunun görülmesine izin vermediğini düşündü. Zayıf olmak, insan olmak onun için gurur kırıcıydı. Adam’ın yakında kendisini kıracağından emindi.

Ve belki de haklıydı.

Adam iskemlesini geri çekti ve ayağa kalktı. “Hadi gel” dedi.

“Nereye?”

“Yukarıya. Mademki sonu kötü bitecek bir ilişki yaşıyoruz. Elimizden geldiğince değerlendirmeliyiz. Henüz zaman varken.”

Kat, umursamaz bir kahkaha attı. “Güneş henüz ışıırken” dedi.

“Ve eğer yürümezse...”

Kat onun yerine, “İkimiz de üzölmeyeceğiz” diye tamamladı. Üst kata, Adam’ın odasına çıktılar ve dünyayı dışarıda bırakarak kapıyı kapadılar. Adam, Kat’in üzerindeki çıkarmasını izlerken, *Anı yaşamak* diye düşündü. Giysilerinin kayarak yere düşmesini beklerken, *Her anı yaşamak* dedi içinden.

Ve bundan sonra ne olacağını yarın göreceğiz.

Kat’i kollarının arasına aldı, öptü. Adam nazik olmak istedi; Kat ateşli olmak. Sanki sevişirken içindeki iblisle savaşıyor, onunla, Adam’la ve hatta kendisiyle mücadele ediyordu. Aşk ve savaş, haz ve umutsuzluk; Adam o gece Kat’le sevişirken bunları hissetti.

Her şey bitip Kat yorgunluktan uyuyakaldığında, Adam yanında uyanık olarak yattı. Karanlık odasına göz gezdirdi, antika eşyaların parıltısını, kubbeli tavanı gördü. *Aramıza giriyor* diye düşündü. *Servetim. Adım. Onu korkutuyor.*

Clark tatilden dönmüştü, güneşten kızarmış teni ve ondan da kırmızı sivrisinek ısırıklarıyla fiyaka yapıyordu. Sivrisinekler avlarından memnun kalmış olsa da, Clark pek memnun görünmüyordu. “Tek bir dandik balık” dedi. “Gördüğüm en uyduruk alabalıktı. Pişirsem mi yoksa çocukların Japon balığı akvaryumuna atmak için bir torba suya mı koy-sam bilemedim. Bir lanet hafta boyunca bütün bulabildiğim bu. Üstelik en iyi zokalarımın üçünü de kaybettim. Sana söyleyeyim, oralardaki nehirlerde balık kalmamış. Hiç balık kalmamış.”

“Peki Beth kaç tane yakaladı?” diye sordu Kat.

“Beth?”

“Karın Beth, tabii ki.”

Clark öksürdü. “Altı” diye mırıldandı. “Belki yedi.”

“Topu topu yedi tane mi?”

“Tamam belki daha fazladır, sekiz tanedir. İstatistiksel bir tesadüf.”

“Eh, Beth’in o zokalarla arası iyi, değil mi?”

Clark laboratuvar önlüğünü kapıdaki askıdan çekti ve kollarını geçirmek için uzattı. “Peki buralar nasıldı? Heye-canlı bir şeyler oldu mu?”

“Hiçbir şey.”

“Niye soruyorum ki zaten?” diye mırıldandı Clark. Gelen evrak kutusunun yanına gidip bir yığın kâğıt çıkardı. “Bak-sana şunlara.”

“Hepsi senin” dedi Kat. “Senin için ayırdık.”

“Ooo, teşekkürler.”

“Ve masanda da imzalanmayı bekleyen otuz kadar dosya var.”

“Tamam tamam. Bunlar insanı tatile gitmekten vazgeçirmeye yeter.” İçini çekti ve ofisine gitmek üzere koridora çıktı.

Kat masasında oturdu. Clark’ın tenis ayakkabılarının koridorda yürürken çıkardığı o tanıdık sesi dinledi. Her zaman-ki gibi işe dönüş, diye düşündü. Öyleyse niçin kendisini bu kadar depresif hissediyordu?

Ayağa kalkıp bir fincan kahve koydu; bu sabahki üçün-cü fincanıydı. Kafein bağımlısına, şeker bağımlısına dönüşüyordu. Ve aşk bağımlısı. Umutsuz ilişkiler – uzmanlık ala-nı buydu. Yeniden iskemlesine çöktü. Bir gün, bir saat ol-sun Adam’ı düşünmeyi bırakabilse belki hayatını biraz daha kontrol altına alabilecekti tekrar. Ama Adam, onun için bir takıntı haline gelmişti. Şu anda bile ne yaptığını düşünüyor-du, *masasında mı* oturuyordu? *Onu* özlüyor muydu?

Masasının üstündeki yığının içinden bir dosya çekti, im-zasını attı ve dosyayı tekrar kapadı. O tenis ayakkabılarının

koridorda gıcırdayarak odasına geri geldiğini duyduğunda neredeyse oflayacaktı.

Clark yine kapısında göründü. “Hey Kat” dedi.

“Ne?”

“Tanrı aşkına bu ne demek?” Bir laboratuvar raporunu yüksek sesle okumaya başladı. “Kütle ve UV spektrofotometrisi sayısal olmayan şu sonuçları vermektedir: Narkotik mevcut, Levo-N- siklobutilmetil-6, 10 beta-dihidroksi sınıfı. Tam tanı için bekleniyor.” Kat’e baktı. “Nedir bütün bunlar?”

“Benim raporlarımdan biri sana karışmış olmalı. İlacın adı Zestron-L.”

“Hiç duymamıştım.”

“Ver. Ben ilgilenirim o raporla.”

“Ama üzerinde benim adım var.”

Kat aniden ürkütücü bir düşünceye kapıldı. “Ceset kimin?”

“Jane Doe.”

“Oh!” dedi Kat rahatlayarak. “O zaman benimdir.”

“Hayır, bu *benim* Jane Doe’m.” Raporu Kat’e uzattı. “Gördün mü? Üzerinde benim ismim var.”

Kat, kaşlarını çatarak raporu aldı. *Yetkili doktor* satırında Dr. Bernard Clark adı yazılıydı. Cesedin kimlik bilgilerine göz attı. Ad: bilinmiyor. Cinsiyet: Kadın. Irk: Beyaz. Kimlik numarası: 372-3-27-B. İşlem tarihi: 27 Mart.

Kat’in ilgilendiği Jane Doe morg kapısından girmeden bir hafta önce.

“Bana bu dosyayı ver” dedi Kat.

“Ha?”

“*Dosyayı ver.*”

“Nasıl isterseniz mein Führer.” Clark çıktı ve bir dakika sonra dönerek elindeki dosyayı Kat’in masasına fırlattı. “İşte burada.”

Kat dosyayı açtı. Bu gerçekten de Clark’ın dosyalarından

biriydi. Bu dosyayı daha önce görmüştü, şimdi hatırlıyordu. Bu o muhteşem kıızıl saçlı, mermer tenli Jane Doe'ydu. Merkez tanı laboratuvarından gelen rapor, parmak izi eşleştirme bildirimi ile birlikte dosyanın ön kapağının içine iliştirilmişti. Kat'ın hatırladığı kadarıyla cesedin adı Mandy Barnett idi. Poliste kayıtları vardı: hırsızlık, fahişelik, kamuya açık alanda sarhoşluk. Yirmi üç yaşındaydı.

“Ceset hâlâ burada mı?” diye sordu Kat.

“Hayır. Çıkış izni verilmiş.”

Kat forma göz attı. Bir gün önce cesedin Greenwood Cenaze Evi'ne gönderilmesi için Wheelock tarafından imzalanmıştı.

“Muhtemelen barbitürat doz aşımı olduğunu düşünmüştüm” dedi Clark. “Yani bu makul görünüyordu. Yanında bir şişe Fiorinal vardı.”

“Toksin taramasında barbitürat bulunmuş mu?”

“Eser miktarda.”

“Olay yerinde iğne ve turnike yok muymuş?”

“Polis raporuna göre yalnızca haplar varmış. Ben de bu nedenle barbitürat olduğunu düşünmüştüm. Sanırım yanlışım.”

“Ben de öyle” dedi Kat sakın sakın.

“Ne?”

Kat telefona uzanıp polisi aradı. Telefon beş kere çaldıktan sonra açıldı. “Sykes, Cinayet Masası”

“Lou? Ben Kat Novak. Burada bir tane daha var.”

“Bir tane daha ne var?”

“Zestron doz aşımı. Ama bu farklı.”

Sykes'ın içini çektiğini duydu. Yoksa bu bir esneme miydi? “Çok ilgimi çekti.”

“Kurbanın adı Mandy Barnett. Diğerlerinden bir hafta önce Bellemeade'de bulunmuş. Ve şunu dinle; barbitürat doz aşımı gibi gösterilmiş.”

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın?” diye mızırdandı Clark.

Kat onu duymazdan geldi. “Lou” dedi. “Bu konuda risk alacağım.” Durakladı. “Bunun cinayet olduğunu rapor edeceğim.”

Sykes polis dosyasını masasına fırlattı ve karşısında duran Kat'e baktı. "Çıkamaz sokak Novak. Neden yok. Tanık yok. Şiddet emaresi yok. Mandy Barnett yalnız yaşıyordu. Tek bir akrabasını ya da arkadaşını bulamıyoruz."

"Onu tanıyan birileri olmalı."

"Ortaya çıkan kimse yok." Sykes arkasına yaslandı. "Tıkandık. Bu bir cinayetse, birileri mükemmel bir cinayet işlemiş demektir."

"Ve mükemmel kurbanı seçmiş" dedi Kat. Masasının üstüne yumulmuş, jambonlu sandviçini götüren Ratchet'a baktı. "Vince? Greenwood Cenaze Evi'yle konuştun mu?"

"Hiç kimse aramamış. Yarın gömülüyor. Ama birisi masrafları ödemiş."

"Kim?"

"Bilinmiyor. İçinde nakit olan isimsiz bir zarf gelmiş."

Kat inanamayarak başını salladı. "Ve siz bunun peşine düşmüyorsunuz, öyle mi?"

"Niçin düşelim? Bir kadının cenaze masraflarını ödemek suç değil."

"*Birilerinin* onu tanıdığını ve önemsedğini gösteriyor bu. Bu konuda elinizde hiçbir şey yok mu?"

"Bellemeade'de yaşadığını biliyoruz" dedi Sykes. Flashner ile Grove caddelerinin köşesinde bir dairesi var. Binanın çev-

resinde soruşturma yaptık ve biliyor musun kimse adını bile bilmiyor. Gelip gittiğini görmüşler ama hepsi bu. Bütün tanıklık bu kadar.”

“İlacı nasıl edinmiş?”

Sykes omuz silkti. “Belki Esterhaus’tan satın almıştır. Ya da hizmet karşılığı almıştır.”

“Fuhuş mu?”

“Daha önce bu suçtan iki kere yakalanmış. Huylu huyundan vazgeçmez.”

“Yani yine Herb Esterhaus’u suçluyoruz?”

“Başka kimi suçlayabileceğimizi bilmiyorum. Bu iş bizim için çıkmaz sokak.”

Mandy Barnett için de öyleymiş diye düşündü Kat. Kadının morg çekmecesinin soğuşunda gizlenen alev rengi saçlarını, porselen güzelliğini hatırladı. Bu dünyada fark edilmeyecek cinsten bir güzellik değildi. Mutlaka arkadaşları, sevgilileri olmalıydı. Bir gecelik de olsa onunla birlikte olmanın zevkini tatmış adamlar. Şimdi neredeydiler?

Polis karakolunda yürürken *Bir kadın ölüyor ve sanki kimse fark etmiyor bile* diye düşündü. Kendisini düşündü, *onun* ölümünü kaç kişinin fark edeceğini, kaç kişinin cenazesine geleceğini düşündü. Clark, tabii ki. Wheelock, görev gereği. Ama kocası, ailesi olmayacaktı. Mezarına yığılmış çiçek buketleri olmayacaktı. *Mandy ile birbirimize benziyoruz. Kendi seçimimizle ya da koşullar nedeniyle, her ikimiz de hayatta yalnız yürümüşüz.*

Asansörlerin önünde durdu. Aşağı okuna bastı. Asansörün kata geldiğini gösteren zil çaldığında arkasından gelen sesin, “İşte, iti an” dediğini duydu.

Başını çevirdiğinde eski kocasının karakol amirinin odasından çıktığını gördü. *Sen de benim cenazeme gelmezdin* diye düşündü aniden içini kaplayan bir nefretle.

“Kaşlarını ne güzel çatıyorsun bugün!” dedi Ed.

İkisi de asansöre bindiler, kapılar kayarak kapandı. Ed her zamanki gibi çok şıktı, parlak İtalyan ayakkabılarının üstünde tek bir toz zerresi yoktu. Onda ne bulmuştu acaba? Sonra üzgün bir şekilde onun kendisinde ne bulmuş olduğunu düşündü.

“İstediğin bilgiyi aldım” dedi Ed.

“Ne?”

“Geçen yıl Esterhaus’u tutuklayan polisin adı. Hâlâ istiyor-sun değil mi?”

“Kimmiş?”

“Adı Ben Fuller. Narkotikten. On sekiz yıldır teşkilatta çalışan bir komiser. Tutuklama raporunu o hazırlamış. Üç kök kenevir yetiştirmek.”

“Serbest bırakılmasını da Fuller mı sağlamış?”

“Yok. Federaller. Devreye girip eski tanıklarını yangından kurtarmışlar. Yani komplo teorini çöpe atabilirsin. Fuller’ın olup bitenlerle hiçbir ilgisi yok.”

“İçişleri dosyasını görebilir miyim?”

“İşine yaramaz.”

“Niçin?”

Asansörün kapıları açıldı. Ed, “Çünkü Ben Fuller ölmüş” dedi ve asansörden indi.

Kat arkasından birinci kat lobisine doğru hızla koştu. “Ölmüş mü? Nasıl?”

“Görev sırasında vurularak öldürülmüş. O iyi bir polismiş Kat. Arkadaşlarıyla konuştum. Evliymiş, üç çocuğu ve bir çekmece dolusu takdirnamesi varmış. O yüzden adamın yakasını bırak olur mu? O bir kahramanmış. Adının kirletilmesini hak etmiyor.” Ed bunları söyledikten sonra ön kapıdan çıktı.

Kat eski kocasının kaldırımında yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Sonra kendi arabasına gitti.

Dillingham’da trafik yoğunlu ve Kat’in bununla uğraş-

cak sabrı yoktu. Yanan her kırmızı ışık, sola dönen her geri zekâlı sinirlerini biraz daha geriyordu. Morga döndüğünde, çevresindekiler için bir tehdit oluşturduğunu hissetmeye başlamıştı.

Ofisindeki masasının üstünde bir vazoda iki düzine uzun saplı kırmızı gül duruyordu. “*Bu da nedir?*”

Clark ofisinden başını uzatıp tatlı tatlı bağırdı: “Kim bu yeni âşık Novak?”

Kat Clark’ın kahkahasının üstüne kapısını çarptı. Sonra iskemlesine çöktü ve güllere bakarak oturdu. Muhteşemdi-ler. Kan kırmızısıydılar; aşkın ve tutkunun sembolü.

Ed de bir kere ona gül yollamıştı, tam da aynı renk güller. Boşanmak istediğini söylemeden hemen önce.

Başını ellerinin arasına aldı ve hastalıklı bir şekilde Adam Quantrell’in onun cenazesine nasıl çiçekler göndereceğini düşündü.

Bu karanlık ruh hali bütün öğleden sonra, yaya geçidinde araba çarpmasıyla ölen yaşlı bir kadının işlemlerini yaptığı süre boyunca, evrak işlerini toparladığı ve mahkemelere yazılı ifade hazırladığı saatler boyunca devam etti. Akşam arabasıyla Adam’ın taş kapısından geçtiği sırada sıcak bir kucaklamaya ve biraz şımartılmaya hazırды. Ya da en azından sek bir içkiye.

Bunun yerine karşılaştığı şey, Isabel’in garaj yoluna park edilmiş Mercedes’iydi.

Kat arabasından çıktı ve kısa bir süre Mercedes’in yanında durup deri döşemelere, ön koltukta duran oğlak derisi eldivenlere baktı. Sonra daha da kararmış bir ruh haliyle ön kapıya gidip zili çaldı.

Thomas kapıyı açtı ve ona şaşkınlıkla baktı. “Aman Tanrım! Bay Q. size anahtar vermeyi unuttu mu Dr. Novak?”

Kat boğazını temizledi. Hiçbir zaman öylesine kapıdan

girmeyi düşünmemiştir. Ne de olsa o bir misafirdi ve kendisini hep böyle hissedecekti. “Yaa, evet” dedi. “Sanırım bir anahtar vermişti.”

Thomas, Kat’ın içeri girmesi için kenara çekildi.

Thomas ceketini alırken, “Önce kapıyı çalmam gerektiğini düşündüm” diye ekledi Kat.

“Tabii” dedi Thomas. Dolaptan bir askı çıkardı. “Bay Q. henüz gelmedi. Ama Bayan Calderwood ziyarete geldi. Birlikte çay içmek isterseniz, küçük salonda oturuyor.

Isabel’le oturmak, yapmak isteyeceği en son şeydi ama bundan kurtulmanın nazık bir yolunu düşünemedi. Dolayısıyla dudaklarına sosyal olarak kabul edilebilecek bir gülümseme yerleştirerek küçük salona girdi.

Isabel çizgili kanepede oturuyordu. Yumuşacık kaşmir süveteri alımlı bir şekilde omuzundan sarkıyordu. Kat’i gördüğüne şaşırmamış gibiydi. Aslında onu bekliyormuş gibi görünüyordu.

“Umarım uzun süredir beklemiyorsun” dedi Kat. “Adam’ın kaçta geleceğini bilmiyorum.”

“Altıda gelir” dedi Isabel.

“Aradı mı?”

“Hayır. Her zaman o saatte gelir.”

“Hmm!” Kat Kraliçe Anne koltuğuna oturdu ve Isabel’in Adam’ın başka hangi alışkanlıklarını bildiğini düşündü. *Muhtemelen benim hayat boyu öğrenebileceğimden daha fazla.* Sehpaye göz attı ve boş fincanla kurabiye tabağını gördü. Isabel’in okumakta olduğu kitap kanepede, yanında duruyordu; kitabın adı Fransızcaydı. Havada Isabel’in parfümünün kokusu vardı – havalı, zarif bir şey; marketlerde satılan çiçek kokuları ona göre değildi.

Isabel bir yandan fincanına biraz daha çay koyarken, “Normal geliş saati altı” diye devam etti. “Çarşamba günleri dışında. Çarşambaları işten erken çıkar ve aşağı yukarı beşte evde

olur. Bazen akşam yemeğinden önce bir içki içer –bol sodalı İskoç viskisi– ve bazen yemekte de bir kadeh şarap içer, ama yalnızca bir kadeh. Akşam yemeğinden sonra okur. Bilimsel dergiler, son çıkan ilaç dergileri, o tarz şeyler. Gördüğün gibi işini ciddiye alır.” Demliği sehpayaya koydu. “Ve sonra eğlenmek için zaman ayırır. Bu zamanı genellikle benimle geçirir.” Kat’e bakıp gülümsedi.

“Bak Isabel, bunları kendini tehdit altında hissettiğin için anlatıyorsan, zahmet etme. Ben gördüğün gibiyim. Ne köklü bir aileden geliyorum ne de soyluyum.” Bir kahkaha attı. “Klas biri olmadığım da kesin.”

Isabel alelacele “Seni küçümsemek istemedim” dedi. “Tek düşündüğüm, Adam ile ilgili bazı şeyleri aydınlığa kavuşturabilmektir.”

“Ne gibi şeyler?”

“Aa ne bileyim...” Isabel omuzunu silkti. “Hayatının senin tanıdık olmadığın bazı yönleri. Senin için oldukça kafa karıştırıcı olabilir. Onun bu kocaman eski evine girmek. Duvarlardaki bütün bu tanımadığın insanların portreleri. Ve sonra hiç tanışmadığın koca bir arkadaş çevresi.”

“Sanırım sen hepsini biliyorsun.”

“Biz aynı çevrede büyüdük. Adam ve ben. Georgina’yı tanırdım. O acıklı ilişkiye tanık oldum. Ve bir arkadaşına ihtiyacı olduğunda Adam’ın yanındaydım.” Durakladı ve manidar bir tarzda ekledi. “Hâlâ buradayım.” Dile getirmediği mesajı şuydu: *Ve sen gittikten sonra da uzun bir süre burada olacağım.* Isabel bir yudum daha çay içti ve çay fincanıyla tabağını sehpayaya koydu. “Yalnızca bu konuda biraz düşünmeni istedim. Böylece neyle karşılaşacağını tahmin edebilirsin.”

Kat bu konuyu düşünmüştü. Isabel ön kapıdan çıkıp Mercedes’iyle uzaklaşırken de düşündü. Surry Heights ile Güney Lexington arasındaki uçurumu düşündü; kilometrelerle de-

ğil, evrenlerle ölçülebilecek bir mesafe. Şehir kulüpleri ve arka sokaklar, bahçe çitleri ve dikenli teller hakkında düşündü.

Sonra yeni iyileşmiş kalbini ve bir kez kırıldığında yenisinden toparlanmasının ne kadar uzun sürdüğünü düşündü.

Üst kata çıktı. Dış fırçasını ve iç çamaşırlarını alıp tekrar aşağı indi.

Taze çay ve kurabiye tepsisini getiren Thomas, Kat'le antrede karşılaştı. "Dr. Novak" dedi. "Ben de size bunları getiriyordum."

"Teşekkürler ama ben çıkıyorum."

Thomas, Kat'in çantasından araba anahtarlarını çıkardığını görünce kaşlarını çattı. "Bay Q.'ya kaçta döneceğinizi söyleyeyim?" diye sordu.

"Ona... kendisini arayacağımı söyle" deyip evden çıktı.

"Ama Dr. Novak..."

Kat arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Arabasının camından, "Çok iyisin Thomas!" diye seslendi. "Bayan Calderwood'un seni itip kakmasına izin verme." Uzaklaşırken dikiz aynasından Thomas'ın hâlâ arkasından baktığını gördü.

Taş sütunlar ilerleydi. Kat oradan bir an önce uzaklaşmak için öyle bir telaş içindeydi ki, neredeyse Adam'ın kapıdan girmekte olan Volvo'suna çarpacaktı. Adam arabasını kenara çekip durdu.

"Kat?" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Kat "Seni arayacağım" diye bağırıp yoluna devam etti. Sekiz yüz metre ilerde dikiz aynasından baktığında gözyaşlarının arasından arkasındaki yolun boş olduğunu gördü. Adam onu takip etmemişti. Gözyaşlarını temizledi ve direksiyonu daha da sıkı tutarak arabasını şehre doğru sürdü.

Adam'dan uzağa.

Seni arayacağım. Ne demekti bu? Adam, Kat'in arabasının arka lambalarının alacakaranlıkta gözden kaybolmasını

izlerken ne zaman döneceğini merak ediyordu. Morgdan bir telefon mu gelmişti? Hemen işe gitmesini gerektiren acil bir durum mu vardı? Acil bir otopsi?

Arabasını evin önüne park etti. Daha ön merdivenleri çıkmadan Thomas kapıda göründü.

“İyi akşamlar Thomas. Ne haber?”

“Ben de size soracaktım. Dr. Novak şimdi ayrıldı.”

“Evet. Kapıda yanından geçtim.”

“Hayır. Evi *terk etti* demek istiyorum. Eşyalarını da almış.”

“Ne?”

Adam dönüp yola baktı. Şu ana kadar en az bir buçuk kilometre uzaklaşmış, belki de otoyola çıkmıştı bile. Onu zamanında yakalaması imkânsızdı.

Tekrar Thomas’a döndü. “Niçin gittiğini söyledi mi?”

Thomas omuz silkti. “Tek bir kelime etmedi.”

“*Herhangi bir şey* söyledi mi?”

“Onunla konuşmaya fırsatım olmadı. Bayan Calderwood ile birlikte çay içiyorlardı ve...”

“*Isabel* burada mıydı?”

“Niçin? Evet. Dr. Novak’tan kısa bir süre önce ayrıldı.”

Adam derhal dönüp arabasına doğru yürüdü.

Isabel evdeydi. Mercedes’inin garajda olduğunu gördü, kâhya iyice pırıldaması için kapılarını ovuyordu. Adam ön basamakları ikişer ikişer çıktı. Kapıya vurmakla uğraşmadı; girdi ve “Isabel!” diye bağırdı.

Isabel merdivenlerin tepesinde göründü. Gülümsüyordu. “Hayrola, Adam. Bu ne kadar beklenmedik...”

“Ne dedin ona?”

Isabel başını masum masum salladı. “Kime?”

“Kat’e.”

“Haa!” Isabel, bakışlarında durumu yeni anladığını gösteren bir ifadeyle süzülerek merdivenden indi. “Konuştuk” diye

itiraf etti. “Ama üzerinde durmaya değecek bir konuşma değildi.”

“*Ne söyledin?*”

Isabel en alt basamağa geldiğinde durdu. Tepedeki kristal avizenin parlak ışıkları saçlarına vuruyordu. “Yalnızca yaşamakta olduğu zorlukları anladığımı söyledim. Büyük bir eve geçiş. Yeni bir arkadaş çevresi. İşi hiç kolay değil Adam.”

“Senin gibi arkadaşlarla kolay değil.”

Isabel’in çenesi yukarı kalktı. “Yalnızca ona bazı tavsiyelerde bulundum ve duygularımı paylaştım.”

“Isabel” Adam içini çekti. “Seni çok uzun zamandan beri tanıyorum. Paylaştığımız... oldukça eğlenceli anılarımız var. Ama senin hiçbir zaman, hiçbir şekilde, hiçbir kimsenin duygularını paylaştığını, kendinden başkasını düşündüğünü görmedim.”

“Ama Adam! Onun kim olduğuna, nereden geldiğine bak-sana! Bunu sana bir arkadaşın olarak söylüyorum. Bir hata yaptığını görmek istemiyorum.”

“Hayatımda yaptığım tek hata” dedi Adam evden çıkarken, “sana *arkadaş* demekti.” Arkasından kapıyı çarptı, arabasına bindi ve eve doğru gitti.

Bütün geceyi Kat’i bulmaya çalışarak geçirdi. Cep telefonunu aradı. Kapalıydı. Şehir morgunu aradı. Lou Sykes’ı aradı. Hatta Ed Novak’ı bile aradı. Kimse nereye gittiğini, geceyi nerede geçirdiğini bilmiyordu. Ya da biliyorlarsa ona söylemiyorlardı.

Adam gece yarısını epey geç hayal kırıklığı içinde üst kata yatmaya çıktı. Karanlıkta yatarken Isabel’in sözleri yeniden aklına geldi. *Onun kim olduğuna, nereden geldiğine bak-sana!* Adam kendi kendisine bunun onun için önemli olup olmadığını sordu.

Ve açık yürekli cevabı *hayır* oldu.

Daha önce uygun bir kadınla “uygun” bir evlilik yapmıştı.

Georgina gerekli tüm sosyal ölçütlere sahipti: soyluydu, zengindi, sosyete kızlarının gittiği özel okullarda yetişmişti. Sosyal çevrelerinin standartlarına göre, ikisi birlikte mükemmel bir çifttiler.

Çok mutsuz olmuşlardı.

Başka uygun eş aramayacaktı. Kat Novak'ın kökenleri ve zorlu gençlik yılları olsa olsa birer değer olabilirdi. Hayatta kalmayı beceren bir insan, hayatın karşısına çıkardığı zorluklarla mücadele etmiş ve bu mücadeleden güçlenerek çıkmış bir kadındı. Arkadaşlarından herhangi biri, bütün o parası ve platin dış görünüşüyle bunu yapabilir miydi? Şüpheliydi.

Ve daha da rahatsız edicisi bir sonraki düşüncesi oldu. Kendisi bunu yapabilir miydi?

Kat ertesi sabah ofisine girdiğinde telefonu çalıyordu. Duyamazdan geldi. Soğukkanlı bir şekilde paltosunu astı. Çantasını masasının çekmecesine koydu. Kahve makinesine altı fincanlık kahve ve su koydu. Bu sabah gerçekten ihtiyacı olan şey, damardan kahve zerk etmektir. Yamru yumru bir otel yatağında uykusuz bir gece geçirmişti ve bir boz ayının ocak ayında olabileceği kadar uyanık, bir o kadar da neşeliydi.

Masasını rasgele bir kolaj oluşturan pembe mesaj kâğıtlarıyla darmadağın olmuş buldu. Bunalmış bir sigorta acentesinden, bölge savcılığından, savunma avukatlarından, bir cenaze evinden mesajlar. Ve tabii Adam'dan; kâğıt sayısına bakılırsa beş kere aramıştı. Gece teknisyeni, son yapıştırdığı mesaj kâğıdına yılgın bir şekilde, "Ara şu adamı!" yazmıştı. Kat Adam'dan gelen bütün mesaj kâğıtlarını buruşturup çöpe attı.

Telefon çaldı. Kaşlarını çatarak telefona baktı, bir kere, iki kere, üç kere çalmasını izledi. Sonunda temkinli bir şekilde ahizeyi kaldırdı. "Kat Novak"

"Kat! Sana ulaşmaya çalışıyordum..."

“Günaydın Adam. Ne var ne yok?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Belli ki” dedi Adam, “Konuşmamız gerek.”

“Ne hakkında?”

“Niçin gittiğin hakkında.”

“Basit.”

Kat arkasına yaslandı, ayaklarını bir iskemleye dayadı. “Gitmemin zamanı gelmişti. Bana karşı çok iyiydin Adam. Gerçekten öyle. Ama fazla kalıp işin tadını kaçırmak istemedim. Ve er geç kendime bir yer bulmam gerekiyordu, dolayısıyla...”

“Dolayısıyla kaçtın.”

“Hayır gittim.”

“Kaçtın.”

Kat’in sırtı kaskatı kesildi. “Tam olarak neden kaçmam gerekiyor?”

“Benden. İlişkimizin yürümeme olasılığından.”

“Bak, şimdi yapmam gereken işlerim var...”

“Senin için risk almak bu kadar mı zor Kat? Benim için de kolay değil. Ben sana doğru bir adım atıyorum, sen bir adım geri gidiyorsun. Yanlış bir şey söylesem, yanlış bir şekilde baksam, şimşek hızıyla yok oluyorsun. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

“O zaman uğraşma.”

“İstediğin gerçekten bu mu?”

“Bilmiyorum. Doğrusu ne istediğimi bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun. Ama kalbinin sesini dinleyemeyecek kadar korkuyorsun.”

“Sen nerden biliyorsun benim kalbimdekini?”

“Tahmin?”

“Ben Külkedisi değilim, tamam mı?” diye tersledi Kat. “Project binalarında büyüyen kızların her şeyi yoluna koyacak iyilik perileri yoktur. Ve onlar Surry Heights’ta murat-

larına ermezler. Isabel bana gerçekleri olduğu gibi anlattı ve bunun için ona minnettarım. Şehir kulübü grubunla kendimi açık denizde hissedecektim. Lanet olası masada çok fazla çatal var. Çok fazla sevimli Fransızca kelime kullanıyorsunuz. Kabul et şunu, ben kayak kayamam, ata binemem ve ben Burgonya şarabıyla Beaujolais şarabını ayıramam. Hepsi benim için kırmızı şaraptır o kadar. Bunu aşmanın bir yolunu göremiyorum. Bedenimi ne kadar arzulasan da bir süre sonra bunun yetmeyeceğini göreceksin. Daha şık bir ambalaj isteyeceksin. Bense *kendim* olmak istiyorum, o kadar.”

“Daha önce senin bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Kat bir kahkaha attı. “Kendini daha iyi hissettirecekse hakaret etmeye devam et.”

“Eski bir araba için hayatını tehlikeye atıyorsun. Lanet olasıca bir çatışma alanına gözünü kırpmadan dalıyorsun. Ama *benimle* şansını deneyemeyecek kadar korkuyorsun.”

Kat’in masasına yapıştırılmış mesaj kâğıtlarından birine gözü takıldı ve mesajın önceki gün aradığı Greenwood Cenaze Evi’nden gelen bir cevap olduğunu fark etti.

“Kat? Dinliyor musun?” diye sordu Adam.

Kat “Şu anda konuşamayacağım” deyip mesajın yazılı olduğu kâğıdı ikiye katladı. “Bir cenazeye gitmem gerek.”

Acımasız ilişkiler, cenazeler. Yoksulların cenazeleri daha da acımasız. Görkemli glayöl demetleri yok, çelenkler yok, hıçkırıklarla ağlayan aile ve arkadaşlar yok. Yalnızca bir tabut ve yerde çamurlu bir çukur. Ve tabii ki cenaze görevlileri, bugün de şapkalarından su damlayan iki soluk benizli mezar kazıcısı ve Greenwood Cenaze Evi’nin şemsiyenin altında büzülmüş siyah elbiseli memuru vardı. Mandy Barnett ebedi istirahatgâhına kendisine tamamen yabancı kişilerin eşliğinde yerleştiriliyordu.

Kat yakınlardaki bir akça ağacın altına sığındı ve defin iş-

lemelerini izledi. Bu olabilecek en ıssız seremonilerden biriydi. Gri gökyüzünün altında ruhsuz sözler söylenirken yağmur tabutu ıslatıyordu. Görevliler bir izleyiciye –herhangi bir izleyiciye– oynar gibi etrafa bakıyorlardı. *En azından ben buradayım* diye düşündü Kat. *Mezarının başındaki yabancılardan biri de olsam.* Kısa bir mesafe ötede duran Vince Ratchet da töreni izliyordu. Mezarlıklar, cinayet masası elemanlarının rutin duraklarından biridir. Kurbanların cenazelerine iki tip insanın katıldığını bilirler: yas tutanlar ve sinsice sevinenler.

Mandy Barnett'in cenazesine ise kimse gelmemiştir. O öğleden sonra mezarlıktan geçenlerse kendi işlerine dalmış görünüyorlardı: sevdikleri birine çiçek götüren bir çift; bir mezar-daki ölü yaprakları toplayan yaşlıca bir kadın; alet dolu bir golf arabasını tangırdatan bir bahçıvan. Hepsi tabuta baktılar, ama bakışlarında yalnızca biraz merak vardı, o kadar.

Şiddetli yağmur yumuşayarak yerini hafif bir çisentiye bıraktı. Cenaze görevlileri esintisiz çiseleyen yağmurun altında işe koyulup, kürekleriyle çukura toprak atmaya başladılar. Ratchet, Kat'in yanına geldi ve "Bu bir rezalet. Tanrının cezası tek bir insan gelmemiş." Cebinde bir mendil buldu ve burnunu sildi. "Ben de bu zahmetim karşılığında muhtemelen zatürree olacağım."

"Birilerinin geleceğini düşünmüştün değil mi?" dedi Kat.

"Bu işte havanın da rolü olabilir." Ratchet gökyüzüne bakıp yağmurluğuna daha sıkı sarındı. "Belki de hiç arkadaşı yoktu."

"Herkesin birileriyle bağlantısı vardır."

"Evet, sanırım bir çıkmaza girdik." Ratchet arkasındaki mezara baktı. "Gerçek bir çıkmaz."

"Yani yeni hiçbir şey yok mu?"

"Hiç. Lou bu işten vazgeçmeye hazır. Bugün de buraya gelmeye zahmet etmememi söyledi."

"Ama sen geldin."

“Bir vakayı yarım bırakmaktan nefret ederim. Lou bunun zaman kaybı olduğunu düşünse de.”

Mezara son kürek dolusu toprak atılana kadar izlediler. Görevliler toprağı düzelttiler, yaptıkları işi son bir kez daha inceledikten sonra ayrıldılar.

Bir süre sonra Ratchet da gitti.

Kat ağacın altında yalnız kalmıştı. Islak çimenlere basarak ağır ağır mezarın yanına gitti ve toprak yığınınına baktı. Henüz mezar taşı ya da bir işaret yoktu. Bu çıplak toprak yığınının altında yatan kadını tanımlayacak hiçbir şey. *Kimdin sen Mandy Barnett? Bu dünyadan ayrıldığını kimsenin fark etmeyeceği kadar yalnız mıydın?*

Arkasından bir ses “Bu konuda yapabileceğin bir şey yok” dedi.

Arkasını döndü ve Adam’ı gördü. Birkaç metre ilerde duruyordu, yağmur saçlarını parlatıyordu.

Kat tekrar dönüp mezara baktı. “Biliyorum.”

“Öyleyse niçin geldin?”

“Sanırım onun için üzülüyorum. Yas tutacak kimsesi olmayan herkes için.”

Adam yanına geldi. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Kat. Belki arkadaşı olmasını istemiyordu. Ya da arkadaş edinmeyi hak etmiyordu. Belki de bir canavardı.”

“Ya da yalnızca bir kurban.”

Adam onun kolunu tuttu. “Hiç bilemeyeceğiz. Biz en iyisi kapalı bir yere gidelim de ısınıp kuruyalım.”

“İşe dönmem gerek.” Yan tarafta bir hareket olduğunu algılayınca durakladı. Gözlerini, ikisi de siyahlar giymiş, bir ağacın arkasında duran bir kadınla bir çocuğa dikti. Tüyler ürpertici bir görüntüydü, çiseleyen yağmurun altında neredeyse hayalet gibiydiler. Sanki onun bulunduğu yöne doğru bakıyorlardı. Yüzleri çok durgun ve ciddiye. Yoksa baktıkları şey Mandy Barnett’in mezarı mıydı?

Kadın birden Kat'ın onları gördüğünü fark etti. Derhal çocuğun elini yakaladı ve çimenlerde uzaklaşmaya başladı.

Kat "Durun!" diye seslendi.

Kadın artık çok hızlı hareket ediyordu, çocuğu neredeyse peşinden sürüklüyordu.

Kat peşlerinden gitmeye başladı. "Sizinle konuşmam lazım!"

Kadınla çocuk park edilmiş bir arabaya doğru koşturmaya başlamışlardı bile. Kat son çimen parçasının üstünden atlayarak asfalta ulaştığında, kadın arabasının kapısını çarparak kapatmıştı.

"Bir dakika!" dedi Kat, arabanın camına vurarak. "Mandy Barnett'i tanıyor muydunuz?"

Kat bir an için kadının korku dolu bir yüzle camın ardından kendisine baktığını gördü ve sonra araba hareket etti. Kat geriye savruldu. Araba park yerinde keskin bir U dönüşü yapıp mezarlığın kapısına doğru harekete geçti.

Kat, kaldırımdan kendisine doğru gelen ayak seslerini duydu. "Ne oluyor?" dedi Adam.

Kat tek bir kelime etmeden dönüp arabasına koştu.

"Kat?" diye bağırdı Adam. "Ne oluyor yahu?"

"Bin!" dedi Kat, sürücü koltuğuna otururken.

"Niçin?"

"Peki, *binme!*"

Adam bindi.

Kat derhal kontak anahtarını çevirip gaza bastı. Araba kaygan asfaltın üzerinde tiz bir ses çıkardı ve mezarlığın kapısına doğru ilerlediler.

"Seçim yapmamız gerekiyor" dedi Kat ilk kavşağa yaklaşırken. "Doğuya mı batıya mı? Hangi yöne?"

"İıı... Doğu şehir merkezine gidiyor. Muhtemelen o yöne gitmiştir."

"O zaman batıya doğru gidelim."

“Ne?”

“Yalnızca önsezi. Güven bana.” Kat batıya döndü. Yol onları ABD’deki bütün kentlerin kurumsal temeli olan bir alış-veriş merkezinin, bir Pizza Hut’ın, bir Exxon benzin istasyonunun ve bir Burger King’in önünden geçirdi. Kat ilk kırmızı ışıktaki bekleyen arabaların arkasında durdu. Ön cam bir su tabakasıyla kaplanmıştı. Kat silecekleri çalıştırdı.

Bir blok ötede, Dunkin’ Donuts park yerinden çıkmakta olan yeşil bir Chevrolet gördüler.

“İşte oradalar” dedi Kat.

Adam şaşkınlıkla başını salladı. “Haklıymışsın.”

“Kaçmanın ilk kuralı: Hiçbir zaman düz bir çizgi üzerinde hareket etme. Gördün mü? Kuzeye doğru gidiyor. İddiaya girerim şehrin etrafında bir tur atacak. Uzun yoldan gidecek.”

Işık yeşile döndü. Kat Chevrolet’nin peşinden kuzeye döndü. Aralarına iki araba girmesine izin vererek mesafesini korudu. Sekiz yüz metre sonra Chevrolet doğuya döndü. Kat’in tahmin ettiği gibi avı geniş bir daire çiziyor, şehre dönerken tali yolları kullanıyordu.

“Cenazeye gitmenin nedeni bu muydu?” diye sordu Adam.

“Polislerinkiyle aynı neden. Kimlerin son görevlerini yerine getirmek üzere katılacağını görmek için. Birilerinin geleceğini düşünmüştüm. Greenwood Cenaze Evi’ne o tabutun parasını yollayan kişi. Tabut en ucuzundan kontrplak ve kaplamaydı ama parası ödenmişti. Ödeyen o Chevrolet’deki gizemli kadınıımız olmalı.”

“Onu gördün mü?”

“Yalnızca göz atabildim. Yirmilerinin sonlarında belki. Ve altı yaşlarında bir çocuk.”

Stanhope bölgesine giden Chevrolet’yi takip ettiler. Stanhope mavi yakalıların yaşadığı, küçücük, tek ailelik evlerin kibrit kutusu gibi dizildiği bir banliyöydü. Bir blok ötede garaj yoluna park edilmiş yeşil Chevrolet’yi gördüler. Kadın ara-

badan inip çocuğun çıkmasına yardım etti ve birlikte eve girmek üzere verandanın merdivenlerini çıktılar. Pencerelelerindeki demir çubukları ve çatıdaki petrol kulesi boyutlarındaki televizyon anteniyle kutu gibi, müthiş çirkin, pembe bir evdi.

Kat park etti. Bir dakika kadar evi incelediler. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kat.

“Tuzağa düşmüş bir hayvana yaklaşmak gibi. Tehlikeli olabilir. Niçin polis çağırmıyoruz?”

“Hayır. Bence polisten korkuyor. Korkmasaydı o *polis* çağırırdı.”

Adam biraz durakladıktan sonra başıyla onayladı. “Tamam, konuşmayı deneyebiliriz. Ama en küçük bir sorun belirtisi olduğunda oradan *çıkacağız*. Tamam mı?”

Arabadan çıktılar. Kat arabanın üstünden Adam’a gülümsemi. “Kesinlikle.”

Ön kapıya yaklaştıkça televizyonun sesini duymaya başladılar. Çocuk programıydı; çizgi film sesleri, neşeli bir müzik. Kat kapının kenarında durdu. Adam kapıya vurdu.

Tel örgülü kapının arkasında küçük bir kız göründü.

Adam o şahane gülümsemesiyle “Annenle konuşabilir miyim?” diye sordu.

“Burada değil.”

“Çağırabilir misin o zaman?”

“Burada değil.”

“Peki başka bir odada falan mı?”

“Hayır.” Sesi titredi, bir fısıldamaya dönüştü. “Cennete gitti.”

Adam acımayla çocuğa baktı. “Çok üzıldüm.”

Bir sessizlik oldu, kız sonra “Lila Teyzemle konuşmak ister misiniz?” diye sordu.

“Missy? Kim var dışarda?” diye seslendi birisi.

“Bir adam” dedi kız.

Çıplak ayakla yürüme sesleri duyuldu ve tel örgülü kapı-

ya bir kadın geldi. Boş gözlerle Adam'a baktı. Sonra gözünü kaydırıldı ve kenarda duran Kat'i gördü. Kat'i tanıyan kadın donakaldı.

"Sorun yok" dedi Kat. "Adım Dr. Novak. Adli Tıp Kurumu'ndan..."

"O sizsiniz. Mezarlıktaki..."

"Mandy Barnett'i tanıyan birilerini arıyordum."

Çocuk, "Annemi mi?" dedi.

Kadın çocuğa baktı. "Hadi hayatım. Git televizyon seyret."

"Ama annemden bahsediyor."

"Yetişkinleri ilgilendiren konular. Aa bak! Sanırım Sünger Bob başlıyor! Hadi git seyret."

Yetişkinlerin konuşmasıyla, en sevdiği çizgi film arasında bir seçim yapmak zorunda kalan kız, ikincisini tercih etti. Öbür odaya koşturdu.

Kadın tekrar Kat'e baktı. "Neden Mandy'yi soruyorsunuz? Polis misiniz?"

"Size söyledim. Adli Tıp Kurumu'nda çalışıyorum." Durakladı. "Sanırım Mandy Barnett öldürüldü."

Kadın bir sonraki hamlesini düşünürken sessizdi. "Hiçbir şey bilmiyorum" dedi.

"O zaman niçin korkuyorsunuz?"

"Çünkü herkes bildiğimden daha çok şey bildiğimi düşünebilir."

"Bize bildiklerinizi anlatın" dedi Adam. "Böylece hepimiz aynı şeyleri biliyor oluruz. Ve sizin de korkmanıza gerek kalmaz."

Kadın televizyon sesinin geldiği yöne doğru baktı. Bir mısır gevreği reklamı başlamıştı. Tekrar Kat'e baktı. Sonra yavaşça tel örgülü kapıyı açtı ve onları içeri aldı.

Yemek odasındaki yeşil sarı ekose iskemlelerde oturdular. Masanın üstünde, içinde plastik meyveler olan bir kâse vardı. Duvarda duygusal ve genç Elvis'in tuvalin sonsuzluğundan koruyucu bir aziz gibi baktığı yağlıboya bir tablosu asılıydı. Lila bir sigara yaktı, üflediği duman, kısacık kesilmiş saçında halkalar oluşturunuyordu.

“Yalnızca onun arkadaşlarından biriydim” dedi Lila. “Yani iyi bir arkadaşı. O kadar. Birlikte takılırdık. Barlarda dolaşırdık. Bildiğiniz kız işleri.” Külünü silkti. “Sonra ben evlendim ve bir şekilde yollarımız ayrıldı. Zor günler geçirdiğini biliyordum. Verecek hiç param kalmayana kadar benden borç almaya çalışmayı sürdürdü. Bakın, Mandy eğlenmeyi severdi. Pek sorumluluk sahibi olduğunu söyleyemem. Evde bu çocuk varken onu bırakıp çıkardı.”

“O Mandy'nin çocuğu mu?” diye sordu Kat başıyla televizyon odasını göstererek.

“Evet, Missy. Her neyse, Mandy'nin gelip para istemesinden bıkmıştım, onun için bozuştuk. Onun kabahatiydi. Yani çalışıyordu falan ama parasını idare edemiyordu.”

“İşi var mıydı?”

“İnsanın kafasında boza pişiren pazarlama şirketlerinden birinde telefonla satış yapıyordu. Şirketin adı Peabody ya da Peabrain gibi bir şeydi. Raddison ile Hobart caddele-

rinin oralarda. Telefonla pazarlama yapıyorlardı. Bilirsiniz, Jersey'deki zavallı enayilere Florida'da tatil satıyorlardı. Kolay iş, bütün gün kışının üstüne oturuyorsun. Parası da kötü değildi. Ama Mandy güzel şeylerden hoşlanırdı. Bankada para tutamazdı.”

“İşi olduğunu duymamıştık” dedi Adam.

Lila'nın kahverengi gözleri hayranlıkla Adam'a bakıyordu. Evli de olsa erkeksi bir vücut ilgisini çekiyordu. Ciğerlerindeki bütün dumanı üfledi. “Merdiven altı bir işti. Bilirsiniz vergi falan vermedikleri türden. Neyse altı ay önce istifa etti.”

“Sonra nasıl geçindi?”

“Kahretsin, keşke bilsem.” Lila bir kahkaha attı. “Mandy gibi kızlar hayatta kalmayı becerir. Öyle ya da böyle, işlerini hallederler. Arkadaşlarından koparamazlarsa, başka yerden para bulurlar. Belki de kendisine yaşlı ve zengin bir sevgili bulmuştur.”

“Hiçbir isimden söz etti mi?” diye sordu Kat.

“Hayır. Ama birinin olması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü birdenbire dünya kadar parası olmuştu. Tek söylediği şansının yolunda gittiği, birinin kendisine yüklü miktarda para bıraktığıydı. Arada sırada Missy'ye bakıcılık yapardım. Mandy onu buraya bırakırdı. Tanrım döndüğünde bir uçurtma gibi havalarda olurdu.”

“Uyuşturucu alırdı mı demek istiyorsunuz?”

“Oo evet. Arada sırada uçmayı severdi. Her zaman değil. *O kadar da* sorumsuz değildi.”

“Peki bu ne zaman başladı?” diye sordu Kat. “Para, uyuşturucu?”

“Aşağı yukarı altı ay önce.”

“İşten ayrıldığı sıralarda.”

“Evet aşağı yukarı.”

“Peki sonra ne oldu?”

Lila omuzlarını silkti. “Tuhaflaşmaya başladı.”

“Nasıl?”

“Sürekli tetikteydi. Bütün perdelerimi kapatıyordu. Uyuşturucudan olduğunu düşündüm. Bilirsiniz, uyuşturucu bir süre sonra insanı biraz delirtir. Onunla konuşmaya çalıştım, ama bütün söylediği, her şeyin yolunda olduğuydu. Sonra birkaç hafta önce, Missy’yi bıraktı ve ona bir süre bakmamı istedi. İyice dağıtacağını söyledi.”

“Yani?”

“Uçacaktı. Mahalledeki bir çocuktan aldığı yeni bir şeyi deneyecekti.” Lila sigarasının izmaritini ezdi. “Ve bu onu son görüşüm oldu.”

“Niçin polisi aramadınız?” diye sordu Adam. “Kayıp olduğunu bildirmediğiniz?”

Lila duraklayıp başka tarafa baktı. “Karışmak istemedim.”

Kadının gözlerini izleyen ve *onlardan* başka her yere baktığını fark eden Kat, *Anlattıklarından başka şeyler var* diye düşündü.

“Polisten niçin korkuyorsunuz?” diye sordu Kat.

“Birkaç kere basılsaydınız” diye mırıldandı Lila, “siz de polislere bayılmazdınız.”

“Hayır, siz gerçekten *korkuyorsunuz* polislerden.”

Lila Kat’e baktı. “O da korkardı. Bana söylediği son şey—onu son görüşümde— polis falan gelirse aptal rolü yapmanın çok önemli olduğuydu. Çocuğun benim olduğunu ve Mandy diye birini tanımadığımı söylememi istemişti. Boşboğazlık edersem başıma bir şeyler gelebileceğini söylüyordu. Mezarlıkta sizden onun için korktum. *Onlardan* biri olabileceğinizi düşündüm.”

Missy yandaki odada, kanallar arasında geziniyordu. Uzak-tan kumandanın klik klik sesini ve gidip gelen müzik seslerini duyabiliyorlardı.

“Peki ya Missy? Ona ne olacak şimdi?”

Lila bir süre düşündü. “Sanırım benimle kalacak.” İcini çekti. “Seviyorum da çocuğu. Hem benim ihtiyar da aldırıyor.” Lila omuzlarını silkip bir sigara daha yaktı. “Zaten” dedi sigarasının dumanını üfleyerek “başka nereye gidecek ki çocuk?”

“Yani Mandy Barnett sersemin biriymiş” dedi Kat arabasını Sussex’den kuzeye doğru sürerken.

“Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibisin.”

“Neden bilmiyorum. Sanırım onun bir kurban olduğunu düşünüyordum. Ve onun için üzüliyordum. Cenazede kimse-
nin olmaması. Kimsenin onu arayıp sormaması. Bir tür... kayıp ruh.” İcini çekti. “Belki kendimi onunla özdeşleştirmiştım.”

“Sen kayıp bir ruh değilsin. Hiçbir zaman olmadın.”

Kat Adam’a baktı, o delip geçen bakışlarıyla kendisini izlediğini gördü. Çabucacık tekrar yola döndü. “Yaa tabii, ben sert kadınıam” dedi bir kahkahayla. “Zırhımda çatlak yok.”

“Kırılğan olmadığınızı söylemedim.”

Sana bir kere bakmam ne kadar kırılğan olduğumu anlamama yetiyor diye düşündü Kat. Eski eğilimi geri gelmişti, bu ilişkinin kök salmasına bir şans vermek. Kendisini aynı anda hem cesur hem de korkak hissediyordu. Bir an yürüyeceğinden eminken, bir an sonra bunun bir felaket olacağından aynı oranda emin oluyordu. Adam onun çok sevebileceği biriydi ve bu pervasızlık günahı için cehennemde özel bir yer ayrılmıştı. Ya da cennette.

Araba kullanmaya, Sussex’te bir durup bir ilerleyen trafikte yol almaya konsantre oldu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Adam.

“Yan yoldan Bellemeade’e.”

“Niçin?”

“Sanki oraya gitmek, eksik halkaları tamamlamamızı sağlayabilirmiş gibi bir his var içimde.”

“Bir sürü eksik halkadan hangilerini tamamlamaktan söz ediyoruz?”

“Nicos Biagi.”

“Flashner Bulvarı’na döndü. Sekiz yüz metre ilerde Flashner Bulvarı ile Grove Bulvarı’nın kesiştiği noktaya geldiler. Köşede La Roma Arms Apartmanı vardı. Ferforje veranda-lı, beyaz sıvalı bir apartman. Kat apartmanın adına bakarak, İtalyan villalarına benzer bir şekilde tasarlanmış olduğunu düşündü; daha çok Alamo Kalesi’nin parçalanmış haline benziyordu. Roma Yolu’na girip havuzun yanına park etti. Havuz boştu ve parmaklıklarda bir yazı asılıydı: *Bakım nede-niyle geçici olarak kapalıdır*. Havuzun dibinde neredeyse iki yıldır orada duran ölü yapraklar vardı.

“Mandy’nin dairesi mi?” diye sordu Adam.

“Bu o. Flashner ve Grove.”

“Niçin buradayız?”

“Çevreye bir göz atmak istedim, o kadar.” Caddenin aşağısına doğru baktı. Grove Bulvarı’na bakıyordu. “İşte orada.”

“Ne orada?”

“Big E Süpermarketi.” Bir sokak ilerdeki köşede, belli belirsiz görünen süpermarketi gösterdi. “Yalnızca bir blok mesafede.”

“Big E” diye mırıldandı Adam, kaşlarını çatarak. “Orası Nicos Biagi’nin çalıştığı yer değil mi? Depo görevlisi olarak.”

“Anladın. Çok uygun bir yer değil mi? Mandy’nin bütün yapacağı, Big E’ye yürüyüp alışveriş etmektir. Böylece uçuşa hazır oldu. Tabii Nicos da iyi bir teslimat ücretiyle ve ilaçtan kendisine ayırdığı numuneyle evine gitti.”

“Bu ikisini de öldürdü.”

“Ama hikâyenin burasında bir terslik var, biliyor musun?” dedi Kat. “Yani ticari açıdan. Elinde milyonlarca dolar getirebilecek bir ilaç var. Hangi tedarikçi zehirli olabilecek kadar saf bir ilaç vererek pazarını öldürür?”

“Özellikle bir alıcısını öldürmek isteyen bir tedarikçi” dedi Adam. “Mandy Barnett’i.”

“Ama niye Mandy?” Kat parçaları bir araya getirmeye çalışırken kaşlarını çattı. Mandy’nin bir parti kızı, güvenilir bir olduğunu biliyordu. Sürekli dibe yuvarlanmakta olan bir zavallı. Sonra, altı ay önce talihi dönmüştü. Birdenbire dünya kadar parası olmuştu. İşinden ayrılmış ve âlemlere dalmıştı. Gerçekten Lila’nın kuşkulandığı gibi yaşlı ve zengin bir sevgili mi vardı yoksa getirisi ve riski yüksek bir iş mi bulmuştu?

Adam “Bir şeyi tamamen atlıyoruz” dedi. “Bütün bu parayla nereden geliyordu? Sürekli gelen bir para vardı. Ve bu, işinden ayrıldıktan *sonraydı...*”

Kat aniden arabayı vitesine aldı. “Bir sonraki durağımız bu. Raddison ve Hobart.”

“Ne, eski işyeri mi?”

Kat, Adam’a güldü. “Sinapslar sonunda yetiştirmeye başladı.”

“Suçluları eski moda yöntemlerle bulmaya ne oldu? İş polise bırakmaya?”

“Normal koşullarda evet. Tembelliği seçer, bu pisliği onların kucağına atardım.”

“Normal koşullarda?”

“Kafamda tehlike çanlarının çalmadığı koşullarda. Ama şu sıralar, başımı ağrıdan çatlatmaya yetecek kadar yüksek sesle çalışıyorlar. Önce Maeve, keşleri öldürenlerin şehrin elitleri, yani yetkililer olduğunu söyledi. Sonra Mandy’nin polislerden korktuğunu öğrendik. Gerçekten o kadar korkuyordu ki, çocuğunu onlardan saklamıştı ve bakıcı Lila’ya aptal rolü oynamasını tembihlemişti. Ve son olarak Esterhaus var. Tamam belki Zestron’u o *çaldı* ve Mandy’ye verdi. Ama niye? Onu bu işe kim itmiş olabilir?”

“Çeteyle eski bağlantılarını bilen ve ona şantaj yapabilecek biri.”

Kat başıyla onayladı. “Yetkililer.”

“Aman Tanrım.” Adam bu düşünceyle sarsılmış bir şekilde arkasına yaslandı. “Şehri suçtan arındırmak için devrimci bir yöntem.”

“Hemen bir sonuca varmıyorum. Şimdilik olayı polislere devretmeye hazır değilim diyelim.”

Watertown Bölgesi’ne yirmi dakikalık bir yolculukla ulaşılar. Yolda bir telefon kulübesinde durarak sarı sayfaları kontrol ettiler. Telefonla Pazarlama başlığı altında Peabody diye bir şirket yoktu. Hatta P harfi ile başlayan hiçbir şirket yoktu. Bilinmeyen numaralar servisi de işe yaramadı.

Yine de Watertown’a gittiler.

Burası şehrin Kat’in yolunun nadiren düştüğü bir bölgeydi. Albion’ın güneydoğu köşesindeydi. Yarım yüzyıl içinde, gelişmekte olan bir liman kentinden iğrenç kokulu balık işleme tesislerinin, çürüyen iskelelerin ve yıkık dökük depoların bulunduğu bir yere dönüşmüştü. Yine de bölgede hâlâ en azından bir ekonomik faaliyet olduğuna ilişkin kanıtlar –çok sayıda tersane barı ve ihtiyaç fazlası ordu malzemelerinin ucuza satıldığı dükkânlar– vardı. Gerçekten de Raddison ile Hobart caddelerinin kesiştiği köşede duran Kat, tam üç tane ordu malzemesi satış dükkânı görebiliyordu. Caddenin karşısında camda bir tabela vardı: *Tabanca ve Cephane - Sevdikleriniz İçin*. Atlas Okyanusu yalnızca bir blok ötedeydi, ama denizden gelen rüzgâr, havadaki dizel ve işlenmiş balık kokusunu temizlemeye yetmiyordu.

Sonunda şirketin adının Peabody değil, Piedmont olduğu anlaşıldı. Şirketin ismi binaların hiçbirinde görünmediği için köşedeki bara sormaları gerekmişti. Şirket, Hobart Caddesi üzerindeki Manzo Binası’nda üçüncü kattaydı. Kapıdaki tabelada yalnızca *Piedmont* yazıyordu. İçerden yazıcının sesi geliyordu.

Kapıya vurdular.

“Evet, kim o?” diye seslendi bir adam.

Kat bir an tereddüt edip sonra, “Mandy Barnett’in arkadaşlarıyız” dedi.

Bir saniye sonra kapı açıldı ve ters ters bakan bir adam göründü. “Hangi cehennemde o?” diye sordu.

“Belki bu konuda konuşabiliriz” dedi Kat.

Adam onları içeri aldı ve kapıyı arkalarından kapadı. İç karartıcı bir ofisti, tabii buna ofis denebilirse. Çıplak duvarlar, bir tane çelik masa. Köşede bir bilgisayar duruyordu, bilgisayara bağlı yazıcıda isim ve telefon numaraları olan bir liste basılıyordu. Aynı derecede kasvetli başka bir odaya açılan bir kapı daha vardı.

“Neler oluyor bakalım?” dedi adam. “İşe dönmek falan mı istedi? Söyleyin ona unutsun bu işi. Ve bu arada bana da hâlâ borcu var.”

“Ne için?” diye sordu Adam.

“İki haftalık maaşı. Avans verdim ve o tüydü.”

“Pardon Bay...”

“Rick. Sadece Rick.”

“Rick sanırım duymadın. Mandy Barnett vefat etti.”

Rick Kat’e baktı, sonra Adam’a döndü ve tekrar Kat’e baktı. “Ah Tanrım. Artık üç yüz papeli geri almam *mümkün değil*.” Telefon çaldı, ahizeyi kaldırdı ve tekrar yerine koydu. “Bay İyi Adam olmanın karşılığını böyle alıyorum işte” dedi.

“Nasıl öldüğü sizi hiç ilgilendirmiyor mu?” dedi Adam gizleyemediği bir nefretle.

“Tamam.” Rick içini çekti. “Nasıl ölmüş kaltak?”

“Aşırı doz uyuşturucudan.”

“*Gerçekten* şaşırdım” dedi Rick, kendisini iskemleye bırakıp onlara müthiş bir kayıtsızlıkla baktı. “Peki siz niye buradasınız? Vasiyetinde bana bir şey mi bıraktı?”

“Rick, dostum” dedi Kat, bir iskemle çekerek. “Konuşmamız gerek. Ben Adli Tıp Kurumu’nda çalışıyorum, anlıyor musun? Sana bazı sorular sormam gerek.”

“Öyle mi? Hangi polisle?”

“Sen seç. Cinayet masasından arkadaşım Komiser Sykes var. Ya da belki Dolandırıcılık masasındakilerle tanışmak istersin. Onlar muhtemelen *seninle* tanışmak isteyeceklerdir.” Kat ofise bir göz gezdirdi. “Bu arada, *ne* satıyorsun sen burada? Ucuz tatil mi?”

Rick ters ters bakarak koltuğuna çöktü.

“Sinirlerimiz yatıştı değil mi” diye sordu Kat.

“Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Mandy altı ay önce işten ayrıldı, öyle mi?”

Rick hırıldadı. Kat bu sesi evet olarak kabul etti.

“Niçin ayrıldı?”

Aksi bir omuz silkmeye eşlik eden bir hırıltı daha. Bir mağara adamına yakışır bir iletişim.

“Bir şeylere kızmış mıydı?” diye sordu Adam. “Sana bir gerekçe söyledi mi?”

Belki de bu soruları soran, bir erkek olduğu için Rick sonunda cevap vermeye karar vermişti. “Bana hiçbir şey söylemedi. İşten çıktı gitti. Birkaç gün sonra aradı, geri gelmeyeceğini, yapacak daha iyi şeyleri olduğunu söyledi.”

“Başka bir iş mi?”

“Kim bilir? O kaltak terelelliymiş, biliyor musun? Masasında telefon başındaydı. Sonra yemekten geldim. Kapıda gittiğini söyleyen bir not. Hiçbir açıklama yok, öylece – puff! Ben burada iki odanın kirasını veriyorum ve öbür masaya oturacak birini alamadım.”

“Kendi ofisi mi vardı?” diye sordu Adam.

Rick kapıyı gösterdi. “Kendine ait odası. Kıymetini bilmedi.”

“Ofisini görebilir miyiz?” diye sordu Adam.

Yandaki oda da diğerine benziyordu, ama bilgisayar yoktu. Kırık camlar ve çöp tenekeleriyle dolu bir çıkmaz sokağa bakan bir pencere vardı.

Adam masanın çekmecelerini açıp kapadı. “Burada pek bir şey yok” dedi.

“Her şeyi alıp götürmüş” dedi Rick. ‘Kalemleri bile. *Benim* kalemlerimi.”

“Ne bir kâğıt, ne de bir not.” Adam sonuncu çekmeceyi de açtı. “Hiçbir şey.” Çekmeceyi kapadı.

“Gördünüz mü?” dedi Rick. “Size bakacak bir şey yok dedim. Yalnızca bir masa ve bir telefon.” Çıkmaz sokağa bakan Kat’e göz attı. “Ve bir pencere” diye gösterdi Rick. “Cömerttim. Manzarayı *ona* bırakmıştım.”

“Pek de güzel bir manzara” dedi Kat tatsız tatsız.

“Tamam deniz manzarası değil. Ama güneye bakıyor ve güneş alıyor. Hem Bolton sakin bir caddedir. Trafik gürültüsünden rahatsız olmazsın.”

“Peki” dedi Adam. “Sanırım burada göreceğimiz başka bir şey yok.”

“Aynen. Ben de öyle söylemiştim. Tatmin oldunuz mu şimdi?”

Kat hâlâ camdan dışarı bakıyordu. Aşağıdaki çıkmaz sokakta bir çöp torbasını sürükleyen bir adam görüldü. Çöp torbasını bir çöp tenekesine boşalttı, çöpün kapağını kapattı ve geri gitti. Hâlâ Kat’i rahatsız eden bir şeyler vardı. Mandy Barnett’in altı ay önce aniden işini bırakmasının nedeniyle bu pencerenin bir ilişkisi olmalıydı.

Rick’e dönüp “Burasının Bolton Caddesi olduğunu mu söyledin?” dedi.

“Evet, o çıkmaz Bolton Caddesi’ne bağlanır.”

“Bolton Caddesi’ni kesen en yakın sokaklar hangileri?”

“Bolton’u mu?” diye omuz silkti Rick. “Doğuda Radisson ve batıda ııı...

“Swarthmore” dedi Kat sakin bir tonda. Birden zihninde bir kıvılcım yandı: Sokağın adı. Önemi.

“*Bolton ve Swarthmore, o da bir başka nokta. Benim or-*

tağım da orada gitti. Uyuşturucu baskını ters gitti ve bir çıkmaz sokakta sıkıştırıldı...”

Kat Adam’a bakmak için döndü. “Tanrım, işte *bu*. Bu olmalı!”

Adam başını salladı. “Neden bahsediyorsun?”

“Burada bir polis öldürülmüştü! Bu çıkmazda!” Kat Rick’e baktı. “Mandy işten ne zaman ayrıldı?”

“Söyledim ya. Altı ay önce...”

“Tam tarihe ihtiyacım var!”

Rick ön taraftaki ofise gitti, bir kayıt defteri çıkardı. “Bakalım. Kaydettiği son numara 2 Ekim’de.”

“Bir telefon etmeliyim” dedi Kat cep telefonunu çıkarırken.

Adam başını sallayıp, Kat’in mantık silsilesini takip etmeye çalışıyordu. “Ölü bir polis mi? Bunun ne ilgisi var?”

“Şantajdı!” dedi Kat telefon numaralarını tuşlarken. “Mandy’nin parasının kaynağı buydu. O çıkmazda bir polisin öldürüldüğünü gördü. Ve para için katili sıkıştırıyordu...”

“Katil daha fazla sıkıştırılmayı reddedene kadar” diyerek Kat’in cümlesini tamamladı Adam.

“Evet. O da karşısına birazcık zehir çıkmasını sağladı. Bölgenin uyuşturucu satıcısı Nicos’un yardımıyla... Alo? Ed?”

Hattın öbür ucundaki ses rahatsız olmuş gibiydi. “Kat? Seni birazdan ararım. Geç kaldım...”

“Tek bir soru Ed. O polis, Ben Fuller. Esterhaus’u tutuklayan. Nerede öldürülmüştü?”

“Watertown’da bir yerlerde.”

“Tarihi?”

“Bu ikinci soru oldu.”

“*Tarihi* Ed?”

“Bilmiyorum. Ekim ayında. Bak geçit töreni yirmi dakika sonra başlayacak ve limuzine yetişmem lazım...”

“Ekimin ikisi miydi Ed?”

Bir duraklama. “Olabilir.”

“Senden bir şey daha öğrenmeni istiyorum Ed.”

“*Bu sefer ne?*”

“Ben Fuller’ın ortağının adı.”

“Kontrol etmem lazım-”

“*Et o zaman.*”

Ed, “Emredersiniz hanımefendi!” diye gürleyip telefonu kapattı.

Kat Adam’a baktı. “O çıkmazda öldürülen Ben Fuller’dı. Polis ters giden uyuşturucu baskınında öldüğünü açıkladı. Sanırım öldürüldü. Başka bir polis tarafından.”

Birbirlerine baktılar. Her ikisi de vardıkları sonuç ve bundan sonra yapmaları gerekenler karşısında sarsılmışlardı.

Adam Kat’in kolunu tuttu. “Hadi gidelim. Bu işi doğrudan Emniyet Müdürü’ne anlatacağız.”

“Törendedir. Herkes oradadır.”

“O zaman Belediye Binası’na gideriz. Bu bombayı ne kadar çabuk elimizden çıkarırsak, arkamızı kollamaktan o kadar çabuk kurtuluruz.”

“Onu yakaladığımızı biliyor mudur sence?”

“Şaka mı yapıyorsun? Ed muhtemelen herkesin yanında eski karısı ve onun inanılmaz teorileri hakkında gevezelik ediyordur. Duyulmuştur.”

Onlar kapıya doğru giderlerken “Hey!” diye seslendi Rick. “Nedir bütün bu polis hikâyesi? Başım derde mi girecek?”

“Endişelenme” dedi Adam. “Rick, sen kesinlikle *kimsenin* umurunda değilsin.”

“Aman iyi” dedi Rick.

Ofisten çıkıp merdivenlere yöneldiler. İnişleri bir anda panik halinde kaçmaya döndü. *Çok fazla şey biliyoruz*, diye düşündü Kat. *Ve bu öldürülmemize neden olabilir.*

Giriş katına ulaştıklarında, tırabzanı tutan eli ter içindeydi. Binadan yaklaşmakta olan fırtınanın karanlığına çıktılar.

Atlas Okyanusu'ndan gelen siyah bulutlar her yeri karartıyordu. Havada okyanus ve şiddet kokusu vardı.

Adam, Bolton Caddesi'nin iki tarafına göz gezdirdi. Bakışlarıyla eski binaları, rüzgârın estiği kaldırımları çabucak kontrol etti. Yolun karşısındaki bardan bir adam çıktı, palatosuna sarındı ve güçlükle yürümeye başladı. Kavşakta bir araba bekliyordu, radyosundan müzik gümbürtüsü geliyordu. Şimdilik bir tehlike işareti yoktu. Yine de Kat, Adam'ın elini tutmasına sevindi; elinin sıcaklığı sinirlerinin yatışmasına yetmişti.

Caddenin başına doğru yürümeye başladılar. Kat'in arabası tam Raddison'ın köşesindeydi. Arabaya ulaştıklarında ilk büyük yağmur damlaları düşmeye başlamıştı.

Kat anahtarlarını çıkardı; Adam uzandı ve anahtarları onun elinden aldı. "Ben kullanırım" dedi. "Sen çok sarsılmış görünüyorsun."

Kat başıyla onayladı. "Teşekkürler."

Adam Kat'in kapısını açtı ve binmesine yardımcı oldu. Sonra arabanın öbür tarafına yürüdü ve sürücü koltuğuna oturdu. Onunla birlikte arabaya ıslak yünün ve teninde ısınmış tıraş losyonunun rahatlatıcı kokuları doldu. Kapıyı kapadı. "Bu işin altından kalkacağız" dedi. "Ve sonra seni eve götüreceğim."

Kat Adam'a yumuşak bir şekilde baktı. "Sanırım bunu istiyorum" dedi yavaşça. "Çok istiyorum."

Birbirlerine gülümsediler. Adam kontak anahtarını takmak üzere uzandı. Kat'in bakışları hâlâ onun yüzündeydi. Belli belirsiz bir şekilde arabanın yanında hareket eden ve camına yaklaşan bir gölgeyi fark etti. Tam kapı açılırken sağ tarafına döndü.

Yüzüne bir soğuk hava dalgası çaptı; ama şakağına dayanan buz gibi tabanca namlusu daha da soğuktu.

Kat geri çekilerek "Hayır! Vince..." dedi.

“Tek bir hareket istemiyorum” diye gürledi Ratchet. “Anladın mı Quantrell?”

Adam direksiyonun arkasında donakalmıştı. Bakışlarını Kat’ten ayırmıyordu. “Yapma” dedi. Sesinde panik vardı. “Ona zarar verme.”

“Arkaya” diye emretti Ratchet. “*Hadi Novak.*”

Kat, titreyen bacaklarıyla arabadan inip arka koltuğa oturdu. Ratchet onun yanına geçti ve kapıyı kapadı. Tabancanın namlusu hâlâ Kat’in şakağına dayalıydı.

“Tamam” dedi Ratchet. “Sür.”

Adam onlara bakmak üzere arkasına döndü. “Bırak onu. Bunu yapman için hiçbir neden yok...”

“Biliyor. Sen de biliyorsun.”

“Bölge Savcısı da biliyor!”

“O hiçbir bok bilmiyor. Ona göre bu baş ağrıtan bir olay. Eski karısı da bir baş belası.” Ratchet tabancanın horozunu indirdi. “Gerçekten de öyle.”

“Hayır!” diye bağırdı Adam. “Lütfen...”

“O zaman sür.”

“Nereye?”

“Raddison’a doğru.”

Adam Kat’e çaresiz bir bakış attı. Başka seçeneği yoktu. Sonra döndü ve motoru çalıştırdı. Trafığe girdiklerinde Kat, Adam’ın direksiyonu tutan parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu gördü. Adam’ın yapabileceği hiçbir şey yoktu; tek bir yanlış hareketi Ratchet’ın Kat’i vurmasına neden olurdu.

Kat, “Anlarlar Vince. Ed senin Ben Fuller’ın ortağı olduğunu biliyor. Fuller’ın başına ne geldiğini zaten merak ediyor. Ortağına bunu nasıl yaptın?” dedi.

“İyi bir oyuncu değildi.”

“Ne demek istiyorsun? İşbirliği mi yapmıyordu? Rüşvet mi almıyordu?”

“O lanet izcilik mavraları. Tanrı, şeref, vatan. Bunlar fa-

turaları ödemiıyor. Ben ile hiçbir zaman anlaşamadık. Hiç ortak noktamız yoktu, anladın mı?”

“Mandy Barnett gibi değilmiş” dedi Adam.

“Aa, Mandy, onu anlayabiliyorum. O kaltak bir fırsat yakaladı ve kullandı. Sorun doymak bilmemesiydi. Daha çok para, hep daha çok.”

“Bu nedenle sen de Esterhaus’un ona biraz zehir vermesini sağladın. Bunun ne olduğunun anlaşılamayacağını düşünün” dedi Adam.

Ratchet şaşkınlıktan homurdandı. “Konuştu mu?”

“Konuşması gerekmiyor” dedi Kat. “Tutuklandığını biliyorduk. Sen de o sıralarda Fuller’ın ortağıydın, değil mi? Esterhaus’u ve sıkıntılarını duymuştun.”

“Evet. Maiami’deki o çocuklar.” Ratchet bir kahkaha attı. “Onlardan deli gibi korkuyordu.”

“Siz de bir anlaşma yaptınız. O sana ilaç verdi. Sen de Miami’ye haber vermedin.”

“Eh, işe yaradı.”

“Tek bir ayrıntı dışında; Vince. Zestron-L biraz fazla insan öldürdü. Tek bir ceset olsaydı Adli Tıp atlayabilirdi. Ama dört kişi. Bu bir şeyler olduğunu gösteriyordu.”

Kırmızı ışıkta durdular. Ratchet caddenin adına baktı. “Sağa dön” dedi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Adam.

“Rıhtıma”

Adam bir an arkasına dönüp Kat’e baktı. Bu bakış, *soğukkanlılığını koru. Bu işten bir şekilde kurtulacağız* diyordu.

Adam, arabayı sağa döndürdü.

Doğuya doğru üç blok gittikten sonra yük iskelesine geldiler. Yağmurun yıkadığı rıhtım terk edilmiş görünüyordu. Denize uzanan bir dizi iskele vardı. Çoğu uzun zamandır kullanılmıyordu. Tek bir balıkçı teknesi, karaya bağlandığı ipi gererek gri sularda sallanıyordu.

“Şu ilerdeki depo” dedi Ratchet. “Oraya sür.”

“İskele arabanın ağırlığını kaldırmaz dedi Adam.

“Taşır. *Git.*”

Adam kaldırımın yanına yanaştı ve arabayı yavaş yavaş depoya yaklaştırdı. Arabanın ağırlığı altında tahtaların çatırdadığını duyabiliyor, tekerleklerin tahtaların üstündeki dönüşünü hissedebiliyorlardı. Deponun kapısında durdular.

“Tamam” dedi Ratchet. “İnin arabadan.”

Kat arabadan indi. Rüzgâr saçlarını savuruyor ve yüzüne deniz suyu çarpıyordu. Sırtına tabanca dayanmış, kalbi güm güm atarken orada durdu.

“Quantrell! Deponun kapısını aç” diye emir verdi Ratchet.

“İki cinayet daha” dedi Adam. “Sana ne kazandıracak Vince?”

“Özgürlüğümü belki? Kapıyı aç.”

Adam kapıyı kaydırarak açmak için istemeden omuzunu kapıya dayadı. “Fuller’ı öldürdün” diye homurdandı kapıyı iterken. “Ve Esterhaus’u. Ve Mandy Barnett’i.” Kapı, zifiri karanlığı ortaya çıkararak yavaşça açıldı. “Nerede bitecek?”

“Sizden sonra” diye tabancasını salladı Ratchet. “İçeri.”

Kurşunla tartışma olmazdı. Rüzgârın saldırısından karanlığa doğru geçtiler. Karanlıkta toz ile küf kokusu vardı.

“Sykes anlayacaktır” dedi Adam. “Bizi bulacak...”

“Bir süre bulamaz. Bu depo Vito Scalisi’ye ait. Adamın sekiz yıl daha cezası var. Binanın kapısı yeniden açılana kadar sıçanlar her şeyi halleder. Ne kastettiğimi anlıyorsunuz.”

Bedenlerimizi halleder demek istiyor diye düşündü Kat midesi bulanarak. Çabucak çevresine bakındı, gölgelerin arasından eski sandık ve tahta palet yığınlarını gördü. Yukardaki bir kalastan ipler sarkıyordu. Ve iyice tepede, çatıdaki bir delikten düzenli olarak yağmur suları damlıyordu. Hiçbir çıkış yoktu, kaçacak hiçbir delik.

Adam hâlâ zaman kazanmaya çalışıyordu. “İnsanlar seni cenazede gördü Vince...”

“Görev gereği oradaydım.”

“Bizi de gördüler! Bunları birleştirecekler, bizi takip ettiğini anlayacaklar...”

“Ben mi? Ben eve gittim. Şu lanet virüs yüzünden, anlıyor musun?” Silahını kaldırdı. “İkiniz de duvara yaslanın. Sizi sürüklemek zorunda bırakmayın beni. Zaten sırtım ağrıyor.”

Adam Kat’e yaklaşıp kollarıyla onu sardı. Kat onun nefesinin saçlarını ısıttığını hissetti. Dudakları başına değiyordu. “Hazır ol” diye fısıldadı Adam. “Ben hareket ettiğimde *koş*.”

Kat hayretle Adam’a baktı ve bakışlarındaki kararlı ifadeyi gördü: *Tartışma. Dediğimi yap, o kadar.*

“Dokunaklı vedaları boş verin, tamam mı?” diye haykırdı Ratchet. “Duvara yaslanın.”

Adam Kat’i iterek Ratchet ile arasına girdi. Soğukkanlılıkla tabancaya doğru döndü.

“Biliyor musun Vince?” dedi Adam. “Bazı hayati detayları atladın. Araba mesela.”

“Arabadan kurtulmak kolay.”

“*Benim* arabamdan bahsediyorum.” Adam öne doğru bir adım attı, o kadar küçük bir adımdı ki fark edilmesi zordu. “Mezarlıkta terk edilmiş bir Volvo...” Ratchet’a doğru bir adım daha attı. Tabancaya doğru. “Bir sürü soruya yol açacak.”

“Onun da çaresine bakabilirim.”

“Ve bir de Mandy Barnett’in sevgilisi var.”

“Ne?”

“Altın madenini sır gibi sakladığını mı zannediyordun?” Bir adım daha. “Sevgilisinin bütün o uyuşturucuların, paraların nereden geldiğini sormadığını mı zannediyordun?”

Ratchet bütün bu kanlı işi bitirmeye ramak kala soğukkanlılığını koruyordu, ama şimdi yeni kuşkular doğmuştu. Eli titreyince tabancanın namlusu bir santim kadar düştü.

Adam hâlâ üç metre kadar uzaktaydı. Hamlesini yapmak için fazla uzaktaydı. Ama daha iyi bir şans da yakalayamayabilirdi.

Adam'ın arkasında duran Kat, neredeyse onun fırlamaya hazır kaslarının yay gibi gerildiğini hissedebiliyordu. *Tanrım, yapacak.*

İlk kurşun Adam'ı vuracaktı, muhtemelen ikincisi de. Kat o zamana kadar Ratchet'a ulaşabilirdi. Bu son şanslarıydı, kaybedecekleri neredeyse kesin olan bir kumar, ama alternatif mezbahaya giden koyunlar gibi boyun eğmekti.

Kat öne doğru eğildi, sürat koşucusu gibi parmaklarının ucuna kalkmış Adam'ın hareket etmesini bekliyordu. Her an olabilirdi...

Ratchet'ın telefonunun çalması sanki hepsini aniden dondurdu. Ratchet'ın gözü tamamen alışkanlıkla kemerine döndü. Saniyeden daha kısa süren bir dikkat dağınıklığında Adam fırladı.

İlk silah patlamasında Ratchet ile aralarındaki mesafenin yarısını almıştı. Etine saplanan kurşunun sesi hızını pek kesememişti. Ratchet ikinci defa ateş edene kadar Adam üzerine atıldı. İki adam da yere devrildiler.

Kat yardım etmek için öne koştu, ama iki adam sürekli yuvarlanıyorlardı. Tabancayı kapmaya çabalayan kolları tuhaf bir şekilde birbirine dolanmıştı. Tabanca bir kere daha patladı. Bu seferki rastgele bir atıştı. Kurşun Kat'ın yanğını sıyırdı. Adam'ın eli Ratchet'ın bileğini yakalamak üzere uzandı. Ratchet boğa gibi gürleyerek onu kenara savurmadan "Koş" diye bağırmaı başardı Adam.

Kat, tabancayı almak için saldırdı ama Ratchet çok sıkı tutuyordu. Ratchet öfkeyle Kat'e bir yumruk savurdu. Yumruk Kat'ın çenesine geldi ve onu uçurdu. Yuvarlanıp nemli çuval yığınının üstüne düştü. Acıdan yarı yarıya kör olmuş gözleriyle, Ratchet'ın dönüp hareketsiz bir halde yerde ya-

tan Adam'a bakmak üzere ilerlediğini gördü.

Öldü, diye düşündü Kat. *Öldü*. Keder ve öfkenin verdiği enerjiyle sendeleyerek ayağa kalktı. Gözlerinin kararmasına rağmen çaresizce deponun kapısına; gün ışığının uzakta oluşturduğu dikdörtgenin köşesine doğru gitmeye çabaladı.

Tam kapıya ulaştığı anda Ratchet ona döndü, tabancasını kaldırdı ve ateş etti.

Kurşunla parçalanan çerçevenin tahta parçaları yanağına saplandı. Kendisini kapının dışına, sert rüzgâra attı.

Ratchet peşindeydi, elindeki tek şey, birkaç saniye önde olmanın avantajıydı. Hâlâ yediği yumruktan sersem bir halde, sarhoş gibi hareket ediyordu. Araba birkaç adım ötedeydi. Arkasında uzanan iskelede saklanacak hiçbir yer yoktu. Koşmak anlamsızdı. Tam sırtına bir kurşun yerdi.

Kaçış yok, diye düşündü. *Doğru dürüst göremiyorum bile*.

Ratchet depodan dışarı fırladığında, Kat arabanın arkasına saklandı. Ratchet ateş etti; kurşun arka tampondan sekti. Kat telaşla arabanın yanından koşup hızla kapısını açtı. Tek bir bakış kontak anahtarlarının orada olmadığını görmesine yetti. Bu şekilde de kaçış yoktu, arabaya binmek tuzağa kısılmak olurdu.

Ratchet öldürmek üzere hareket ediyordu.

Arabanın çevresinde dönüp öbür tarafına geçtiğinde kalasların gıcırtısını duydu. Önünde depodan başka bir şey yoktu, o da bir çıkmazdı.

Derin bir nefes aldı, arabaya arkasını döndü ve iskeleden atladı.

Midesini hoplatan o atlayış Kat'i buz gibi sulara savurdu. Suya, deniz suyunun ürkütücü girdabına battı. Soluk soluğa suyun yüzüne çıkmayı başardı. Tuz, gözlerini ve boğazını yakmıştı. Tek bir nefes alabildi; suya doğru vınlayan bir kurşun onu bir kez daha derinlere dalmaya zorladı.

Çılgınca çabalayarak yolunu bulup iskelenin altına ulaştı ve tekrar su yüzüne çıktı. İskelenin temel direklerine asıldı. Rüzgârın savurduğu dalgalar yüzüne çarpıyordu. Soğuktan ve korkudan elleri çoktan hissizleşmişti ama en azından kafası dışardaydı artık. Karaya doğru göz atınca karaya çıkmanın tek yolunun açıktaki kayalara tırmanmak olduğunu gördü. Bu da intihar demekti.

Tahtaların arasından iskelenin öbür ucundaki Ratchet'i gözetledi. Ratchet, gözleriyle suyu tarıyordu. Onu koruyan iskeleden uzaklaşamayacağını biliyordu. Suyun dondurucu derecede soğuk olduğunu da biliyordu. On beş dakika, yarım saat sonunda hipotermiden ölecekti. Bu onun için basit bir bekleme oyunuydu. Kat'in kaybedeceği kesin olan bir oyun.

Hissizlik ayaklarına da yayılıyordu. Bu buzlu banyonun içinde sonsuza kadar hareketsiz kalamazdı. Kayalara tırmanma riskini de göze alamazdı. Hiç şansı yoktu – beklenmeyen bir şey yapmak zorundaydı.

Bacaklarının hareketiyle suyun üstünde kalmayı becererek ceketini çıkarabildi. Ceketin kollarını birbirine bağladı. Böylece, gövdenin içine dolan havayla şişmesini sağladı ve ceket, iskelenin Ratchet'ın eğildiği tarafına doğru fırlattı. Sonra dalıp tam ters yöne, açık denize doğru çılgınca yüzmeye başladı.

Silah sesleri numarasının işe yaradığını gösteriyordu. Ratchet ceketine ateş etmekle o kadar meşguldü ki onun yüzerek iskeleden uzaklaştığını göremedi. Suyun yüzüne çıkıp bir nefes daha aldı ve dalarak suyun altından sahile paralel olarak yüzdü, yeniden suyun yüzüne çıktı ve yeniden daldı. Ratchet'ın hâlâ ateş ettiğini duyabiliyordu. Yine de er geç boş bir cekete nişan aldığını fark edecek ve dönüp açık denize bakmaya başlayacaktı; deponun iskelesiyle arasına olabildiğince çok mesafe koyabilmek için yalnızca birkaç değerli saniyesi vardı.

Beşinci defa su yüzüne çıktı ve balıkçı teknesinin demirlemiş olduğu bir sonraki iskelenin hizasına geldiğini gördü. Sahile doğru dönüp bütün gücüyle tekneye yüzdü.

Silah sesleri kesilmişti. Kat hava almak için su yüzüne çıktı ve Ratchet'ın bulunduğu yöne baktı. Ratchet şimdi iskelede volta atıp bakışlarıyla daha geniş bir alanı tarıyordu. Kat suya dalıp deli gibi yüzdü. Tekrar su yüzüne çıktığında balıkçı teknesinin kıcıyla arasında yalnızca altı metre kalmıştı. Küpeşteden sarkan paslı bir merdiven vardı; kendisini dışarı çekebilirdi! Kurtuluşa bu kadar yaklaştıysan, suyun üstünde olanca gücüyle tekneye doğru yüzmeye başladı, yaklaştı, daha da yaklaştı. Sonunda ulaşmıştı; parmaklarını ilk çelik basamağa geçirdi.

Bir silah patlaması duydu ve kurşun teknenin gövdesinden sekti. Ratchet onu görmüştü!

Sırılsıklam ve gücü tükenmiş bir halde bir sonraki basamağa kendini zor çekti. Çok az zamanı vardı. Ratchet depo-

nun iskelesinden kıyıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Birkaç saniye içinde bir sonraki iskeleye gelip yolunu kesecekti. Sonraki basamağa ulaştı ve bir sonrakine. Giysilerinden sular süzülüyordu. Rüzgâr merdiveni tekneye çarptıkça parmakları yaralanıyordu. Küpeştenin kenarını yakalayıp kendisini yukarı çekti.

Soluk soluğa güverteye yuvarlandı. *Zaman yok, zaman yok!* Ayağa kalkmaya çalıştı ve sancak tarafına koşturdu, iskeleye atlamaya hazırdı.

Çok geç kalmıştı. Ratchet sahilde koşmaya başlamıştı bile. İskelenin başına Kat'ten önce ulaşacaktı. Kaçış yolu kesilmişti.

Teknenin kaptan köşküne tırmandı ve kapıyı açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi. *Şimdi ne yapacaktı? Yine suya mı atlayacaktı?*

Teknenin kış tarafına geri koştu ve kendisini yeniden dalmaya hazırlamak için köpüren dalgalara baktı. Ama daha fazla yüzecek gücü olmadığını biliyordu. Bütün vücudu soğuktan titriyordu. Suda geçireceği bir on dakika daha onu bitirirdi.

Sahile baktı: Ratchet iskeleye ulaşmıştı ve ona doğru geliyordu.

Bakışları tekrar teknenin kış tarafına kaydı ve güvertede, üzerinde kırmızıyla *Acil Durum Malzemeleri* yazan bir dolap olduğunu gördü.

Dolabın kapağını açtı. İçinde can yelekleri, battaniyeler, aletler vardı.

Ve bir de işaret fişegi tabancası.

Kat işaret fişegine uzandı. Titreyen elleriyle tabancaya bir fişek yerleştirdi, tabancanın horozunu indirdi. Bir atış – bu onun tek şansıydı.

Ratchet'ın iskeledeki ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Kat döndü, kaptan köşkünün rıhtım tarafına gitti. Ora-

da çömeldi, bekledi, dinledi. Ratchet'ın ayak seslerinin iskelede teknenin sancak tarafında bir yerlerde durduğunu duydu. Sonra Ratchet tekneye girince yumuşak metalik bir tıkırtı duydu.

Ne taraftan geliyordu? Baş tarafından mı, kıçtan mı?

Bir kumar oynadı –belki de hayatta oynadığı son kumardı bu– ve pruva tarafına gitti. Orada, kaptan köşkünün kenarında çömeldi. Hiçbir ses duymuyordu. Ne bir ayak izi ne de başka bir şey. Kulaklarına gelen tek şey damarlarında dolaşan kanının uğultusuydu.

Sonra aniden, karşısına çıktı. Kaptan köşkünün köşesinde, tam önünde durdu. Bakışlarında hiçbir acıma, hiçbir ifade yoktu. Tabancasını doğrulttu.

Kat işaret fişeği tabancasını kaldırıp ateşledi.

Ratchet'ın çılgılığı vahşi bir hayvan sesi gibi rüzgârın uğultusunu kesti. Geriye doğru sendeledi, göğsünden fosfor kıvılcımlarının sesi geliyordu. Tabancası güvertede tangırdadı. Kat ileri atılıp tabancayı kaptı. Ratchet sırtüstü düştü. Acıdan çırpınıyor, çılgınlık atıyor, giysilerini yırtıyordu. Kat tabancayı kaptı, namlusunu Ratchet'ın kafasına doğrultarak başında durdu. *Tetiği çekebilirim* diye düşündü. *Seni öbür dünyaya yollayabilirim. Seni öldürmeyi istiyorum.*

Ama yalnızca orada kıvranmasını seyrederek durdu. Dehşet ve yorgunluk hareket etme becerisini yok etmişti. Ona bir an bile arkasını dönmeye çekiniyordu. Mezarlıktan çıkan bir canavar gibi aniden kalkmasından korkuyordu. Bu nedenle, siren sesleri yaklaştıktan sonra bile, kulaklarında uğuldayan rüzgâra rağmen elindeki silahı ona doğrultarak öylece durdu. Araba kapılarının çarptığını, iskelede ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Ancak iki kere “Bırak silahını!” diye bağırdıklarında başını kaldırıp bakabildi.

İskelede iki polis duruyordu, silahlarını ona doğrultmuşlardı.

“Bırak silahını, yoksa vururuz” diye bağırdı biri.

Kat silahını bıraktı ve tekmeleyerek Ratchet’in uzanabilse bile ulaşamayacağı bir yere itti. Sonra ağır ağır polislerle döndü ve sendeleyerek onlara doğru gitti.

“Yardım edin” dedi. Ellerini onlara uzattı ve sesi bir yas iniltisine dönüştü. *“Yardım edin...”*

Adam’ın nabızı hâlâ atıyordu. Deponun karanlığında yanında diz çöken Kat, Adam’ın şahdamarının zayıf atışını hissetti. ‘Yaşıyor!’ diye bağırdı.

Polis fenerini yaktı ve ışık Adam’ın kandan ıslanmış gömleğini aydınlattı. “Tanrım” diye mırıldandı ve dönüp ortağına “Ambulans görevlilerini önce buraya getir!” diye bağırdı.

Kat, “Adam” diye fısıldadı. Saçını okşadı, başını kucağına aldı. “Adam yaşamalısın. Beni duyuyor musun? Lanet olsun, *yaşamak zorundasın!*”

Adam cevap vermedi. Kat’in duyabildiği tek şey, onun nefes sesleriydi. Solukları kısa ve düzensizdi, nefes almakta zorlanıyordu ama en azından akciğerleri çalışıyordu.

İlk yardım görevlileri ulaştığında Kat hâlâ Adam’ın başını kollarının arasında tutuyordu. Görevliler sedyeleri, serum şişeleri ve çantalarında aletleriyle geldiler. Kat orada işe yaramaz bir şekilde dururken, onlar Adam’ı sarmalayıp ambulansa götürdüler. Ambulansın siren sesleri uzaklaşırken Kat sarsıcı rüzgârın altında kalakaldı.

“Yaşamalısın” diye fısıldadı Kat. “Çünkü seni seviyorum.”

İskeleden ayakkabı gıcırtiları geldi. Kat, dönüp de Lou Sykes’ı elinde bir battaniyeyle görünce şaşırdı. “Mavi dudaklar pek çekici değil” dedi Lou ve battaniyeyi Kat’in üstüne örttü. “İyi misin Novak?”

“Yalnızca... üşüyorum.” Titriyordu, birdenbire gözlerinden yaşlar boşaldı. “Hayatımı kurtardı” dedi.

“Biliyorum.”

“Ve ben ona inanmamıştım. Ona inanmaktan korkmuş-tum...”

“Belki artık inanmanın zamanı gelmiştir.”

Sykes’in pırıl pırıl yüzüne baktı. *Cinayet Masası polisini dinle* diye düşündü Kat. Ölüm konusunda tecrübeli birinin hayattaki birine tavsiyesini.

Kat, Sykes’in arabasına döndü. “Beni hastaneye götür” dedi.

“Hemen mi?”

“Hemen” dedi Kat ve arabaya bindi. “Kendine geldiğinde yanında olmak istiyorum.”

Adam ameliyattan çıktığında Kat oradaydı. O uyurken bütün gece, yatağının başucunda bekledi. Başka ziyaretçiler gelip gitti ama Kat hep orada kaldı. Adam ertesi günün sabahını da uyuyarak geçirdi. İlaçla uyutuluyordu. Kurşun sol ciğerinden geçmiş, kalp zarını delmiş ve kalbe isabet etmesine kıl payı kala durmuştu. Çok fazla kan kaybetmişti ve ciğeri çökmüştü. Göğsünden plastik tüpler çıkıyordu, ama şanslı bir adamdı.

Sabah saat 10:00’da son haberleri vermek üzere Sykes geldi. Ratchet’in göğsünde yoğun fosfor yanıkları vardı, ama iyileşecekti; üç cinayetten yargılanabilecek kadar iyi olacağı kesindi. Ed Novak basına uzun zamandır Ben Fuller’in ölümü hakkında şüpheleri olduğunu ve bitmek bilmeyen çabaları sayesinde olayın çözüldüğünü anlatıyordu. Sütten çıkmış ak kaşık gibi görünüyordu, ama Kat aldırmadı. Albion’ın seçmenleri, Ed Novak ve Belediye Başkanı Sampson gibilere oy verirlerse, tam da bu vasatlığı hak etmiş olacaktı.

Öğlen bir başka ziyaretçi geldi. Kapı vuruldu ve Maeve görüldü. Önce içeri girmedi, kapının eşiğinden, odanın öbür tarafında uyuyan babasına baktı. Fazlasıyla dar siyah de-

ri bir elbisenin içinde tıpkı bir sosıs gibi görünüyordu, ama gökkuşağı renklerine boyadığı saç ı ağırbaşı sayılabilecek bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yüzü korkudan bembeyazdı.

“İyileşecek mi?” diye sordu.

“Sanırım” dedi Kat. “Niçin içeri girmiyorsun?”

Maeve neredeyse ürkerek babasının yatağına sokuldu. “Baba?” dedi. Adam uyanmadı.

“Uyku ilaçları” dedi Kat. “Bilinci yerinde değil.”

Maeve babasının yüzüne dokundu, sonra utanmış gibi geri çekildi.

“Neredeyse ölüyordu” dedi Kat.

Maeve bir süre cevap vermedi; yalnızca Adam’a baktı. Yavaşça “Beni delirtti biliyor musun? Ne yapacağımı, ne yapmayacağımı söyleyip durdu. Ama hep yanımdaydı. Şu ihtiyar için bunu söylemeliyim. Her zaman yanımdaydı.” Eliyle gözlerini sildi. Sonra birdenbire, dönüp kapıdan çıktı.

“Maeve?”

Maeve durdu, arkasına baktı. “Efendim?”

“Yine gel. O uyanınca.”

Maeve omuz silkti. “Gelirim belki” dedi ve gitti.

Geleceksin diye düşündü Kat, gülümseyerek.

Adam sonunda uyanıp gözlerini açtığında akşamüstüydü. İlk gördüğü, kendisine bakan Kat’ın yüzüydü.

“Merhaba kahraman” dedi Kat.

Adam inledi. “Kime söylüyorsun?”

“Sana.” Kat öne eğilip onu öptü. Başını geri çektiğinde, Adam’ın yüzü gözyaşları yüzünden flulaşmıştı. Kat başını salladı ve güldü. “Sen çılgın bir adamsın. Ne yaptığını biliyor musun?”

“Ne?”

“Hayatımı kurtardın.”

Adam, “Seni yanımda tutmanın yolu buysa” diye fısıldadı.

Kat gülümsedi. Adam gülümsedi.

Ve her ikisi de, Kat’in bu sefer kalacağını biliyorlardı.